

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi

Yıl: 7

Sayı: 20

03-2017

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası
Ahmadiyya Muslim
Jamaat KdÖR
Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel:

Fax:

069 50688741 069 50688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

"Maneviyat" is a Turkish Magazine of Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR Germany

"Maneviyat" ist eine türkische Zeitschrift der Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR Deutschland

İçindekiler

2 Editörden

3 Kuran-ı Kerim

4 Hadis-i Şerif

6 Kelamü'l İmam

8 Hindistan'da Müslümanların milli çıkarları ve Ahmediye Cemaati

22 Müslümanlar için Cemaatimizin fedakarlıkları

34 Keşmir ve Filistin lehine Cemaatimizin hizmetleri

47 Filistin sorunu ve Müslüman Ahmediye Cemaati

فہرست مضامین

اداریہ

قرآن کریم

حدیث شریف

کلام الامام

ہندوستان میں مسلمانوں کے قومی مفادات

اور جماعت احمدیہ

اسلامی دنیا کے لئے جماعت احمدیہ کی قربانیاں

کشمیری اور فلسطینی مسلمانوں کے لئے

جماعت احمدیہ کی قربانیاں

مسئلہ فلسطین اور جماعت احمدیہ

Editörden

Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetinden Müslüman Ahmediye Cemaati'nin açıkça anladığına göre, her Ahmedi yaşadığı ülkeye sadakat ile vefalı kalmalı ve o ülkenin çıkarları için çaba sarfetmelidir. Bu inanıştan dolayı Hindistan'da yaşayan bir Ahmedi Hindistan'a, Pakistan'da yaşayan Pakistan'a, İngiltere'de yaşayan İngiltere'ye ve Türkiye'de yaşayan Türkiye'ye sadakatle vefalı kalmaktadır ve kalacaktır.

Eğer birileri, bir Ahmedi'den yaşadığı ülkenin çıkarlarına aykırı davranmasını beklerse bu imkânsızdır ve İslam öğretisine aykırıdır.

Bu inançtan dolayı Müslüman Ahmediye Cemaati tarihi boyunca yaşadığı ülkenin kanunlarına sadakatle bağlı kalmış ve her ne zaman dünyanın herhangi bir yerinde yaşayan Müslümanların başına bir sıkıntı geldiyse veya herhangi bir şekilde dini duygular rencide edildiyse, hiçbir kargaşa ve fitneye mahal vermeksizin, kanunların içinde kalarak bu zorlukları ortadan kaldırmak için ve Müslüman kardeşlerine yardımcı olmak için fedakârlığın en ön saflarında bulunmuştur. Aynı zamanda bu barış yolunu izlemeyi diğer Müslümanlara da tavsiye etmiştir ve etmektedir. Gerçeği söylememiz gerekirse tarihe mal olmuş bu çabaların bazıları sadece Müslüman Ahmediye Cemaatine aittir ve bu cihadın bayrağını sadece bu cemaat taşımıştır. Şüphesiz diğer efendi Müslümanlar da buna iştirak etmiş ve Ahmediye Cemaatine destek olmuştur. Ancak Müslümanlara hizmet için sarf edilen çabalarda genel olarak kılavuzluk ve hizmet için Allah-u Teâlâ Kendi lütfu ile Müslüman Ahmediye Cemaatini muvaffak kılmıştır.

Cemaatimizin bu hizmetlerinden bahseden diğer eserler de vardır. Ancak biz bu sayımızda Müslüman Ahmediye Cemaatinin dördüncü halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 1985 yılında bu konu üzerinde verdiği dört hutbeyi, konuya ışık tutması için yayınlıyoruz. Hutbeler, Dr. Muhammed Celal Şems tarafından Urduçadan Türkçeye aktarılmıştır.

Okuyucularımıza faydalı olmasını Yüce Allah'tan niyaz ederiz.

Kuran-ı Kerim

Saff Suresi 8-10

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى
الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا
نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٩﴾ هُوَ
الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿١٠﴾

Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim kim olabilir? Oysa o, İslâm'a davet edilmektedir. Allah, zalim bir kavime hidayet vermez.

Onlar Allah'ın nurunu ağızlarından (çıkan nefesle) söndürmek istiyorlar. Kâfirler istemeseler (de) Allah Kendi nurunu (mutlaka) tamamlayacaktır.

Müşrikler istemeseler (de,) kendisini dinin (her da-
lında) üstün kılmak üzere Peygamberini hidayet ve
hak diniyle gönderen, ancak O'dur.

Hadis-i Şerif

Zalim yöneticilerin karşısında hakkı söylemek en faziletli cihaddır

عَنْ طَارِقِ بْنِ شَهَابٍ أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَ قَدْ وَضَعَ
رِجْلَهُ فِي الْغَزْرِ أَيُّ الْجِهَادِ أَفْضَلُ قَالَ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ
(نسائي)

Tercüme

Tarık bin Şehab^{ra} şöyle rivayet eder:

“Bir keresinde adamın biri, Peygamber Efendimiz^{sav} atın
üzengisine ayağını koyarken

“en faziletli cihad hangisidir?”

diye sordu. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz^{sav}

**“İnsaf ve adalet yolundan sapmış olan krala karşı hak-
kı söylemektir,”**

buyurdu.

Açıklama

İslam bir taraftan Müslümanlara amirlerine ve yöneticilerine, örnek bir itaati, onun emirlerine kulak vermeyi ve gönül huzuruyla yerine getirmeyi emretmektedir. Ancak diğer taraftan da eğer padişah, amir veya yönetici (hadiste geçen sultan kelimesi bunların hepsini kapsamaktadır) insaf ve adaletten sapmaya başlarsa, zulmü reva görürse, o zaman emri altındakilerin ahlaki cesaret göstererek ona hayırlı öğüt vermelerini, yöneticinin ıslahı için

çaba göstermelerini ve ülkede adaletin sağlanması için yardımcı olmalarını emreder. Yoldan sapmış ve öfkeli yöneticiye hayırlı öğütte bulunmak olağanüstü bir cesaret ister. Bazen bu tehlikeli de olabilir. Bundan dolayı Peygamber Efendimiz (sav) bunu, “en faziletli cihad” olarak adlandırmıştır.

İslam, emreden ve emir alan, gözeten ve gözetilenin hakları arasında ince bir denge kurmuştur. Hiçbir öğreti bu konuda İslamiyet ile yarışamaz.

Birincisi, İslam kavim ve millet farkı gözetmeksizin en üst yöneticiden en alt yöneticiye kadar, sadece liyakatin temel alınmasını emretmiştir. Nitekim Kuran-ı Kerim şöyle buyurur:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا
وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا
بِالْعَدْلِ...

Allah size, emanetleri lâîyk olanlara vermenizi ve insanlar arasında hüküm verdiğinizde, adaletle hüküm vermenizi emreder.

İslam'a göre yönetimle ilgili bütün görevler mukaddes bir emanettir. Bundan dolayı bu emanet sadece liyakat sahiplerine verilmeli ve yönetici olarak getirilen kimseler de tam bir insaf ve adalet ile yönetmelidirler.

İkincisi, İslam öğretiline göre insanlar yöneticilerine tam manasıyla itaat etmeli, emirlerine kulak vermeli ve gönül sevgisiyle yerine getirmelidirler.

Üçüncüsü, İslam öğretiline göre insaf ve adalet yolundan sapmaya başlayan yöneticiye hayırlı bir öğüt vermek ve onun ıslahı için çalışmak, emri altındakilerin vazifesidir. Barışı korumak için böyle bir öğüt en yüce cihaddan az değildir. Ancak böyle bir durumda bazı kimseler nefsanîyete kapılarak, aceleci davranarak, yersiz rekabet veya kişisel dargınlıktan dolayı yanlış yollara başvurabilirler. Bundan dolayı Allah Kuran-ı Kerim'de, Firavun konusunda Hz. Musa'ya şu tutumu izlemesini emreder:

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا

yani Firavun ile yumuşak bir şekilde konuş. İslam'a göre böyle durumlarda edep-

sizliğe, küstahlığa veya isyan yollarına başvurulmamalıdır. Bilakis, başka bir hadis-i şerife göre, eğer bazı zulümlere katlanarak sabredilirse, bu daha hayırlıdır. Böylelikle ülke barışı ve milli birlik tehlikeye girmez. İşte bu dengeli öğretî dünyada gerçek barışın teminatıdır.

Ancak ne yazık ki bu devirde, yöneticilerine hayırlı bir öğüt vermek ve onları adalet ve insafa yönlendirmek yerine, insanların çoğu onları yoldan çıkarma peşindedirler. Onlar bir taraftan yalan övgülerle methetmek ve diğer taraftan rüşvet yollarına başvurmak suretiyle yöneticilerin ahlak ve adalet duygularını mahvetmek peşindedirler. Hâlbuki Peygamber Efendimiz (sav) rüşvet alanı da rüşvet vereni de lanetlemiştir. O şöyle buyurur:

الراشى و المرتشى كلاهما فى النار

Yani, rüşvet alan da rüşvet veren de cehennemdedir. Keşke en azından Müslüman ülkeler bu lanetten kurtulabilse.

Hiz. Mirza Beşir Ahmad^{ra},

Çalış Cevahir Pare,

Çev. Raşit Paktürk

Maneviyat

Kelamü'l İmam

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam^{as}

Abdalların havuzlarının suyunun asla bulanık olmaması, onların alametlerinden biridir. Kendilerine daima akan su bağışlanır. Onlar bulanık suyun ne olduğunu hiç bilmezler. Çünkü âlemlerin Rabbi tarafından onlara, durmadan tatlı ve berrak su verilir. Rableri onlara koruyucular bağışladığı için, ormanlardan ve içinde yaşayan kurtlardan korunurlar. Onların nefislerinin tulumu, nur ve zekâ ile doldurulur. Perdeler içinde yaşayanlardan gizli olanlar, abdallara aşikâr olur.

Çünkü onlar, kesilen buzağı gibi canlarını Allah'a^{cc} teslim ederler. Onlar, niyetlerini gerçekleştirmişlerdir veya beklemededirler. Ayrıca, ellerinde ne varsa, onu Allah^{cc} yolunda harcarlar ve cimriler gibi davranmazlar. Onlar, uzun, yemyeşil dal gibi meyve verirler ve acizlere sığınak olurlar. Çaba sarf etmedikleri ve ısrarla talep etmedikleri halde, salihlerin dostu olan Allah^{cc} tarafından kendilerine rızık verilir.

Allah^{cc} tarafından, içlerinin kâmil marifet için aşırı derecede susamış olması, alametlerinden bir tanesidir. Onların sineleri açılır ve insani fitne ve fesatlar oradan tamamıyla çıkarılır, sonra da içleri, Allah^{cc} sevgisiyle doldurulur. Bunu elde etmek için onlar, ineğin kesildiği gibi, nefislerini kurban ederler. Takva metalarını üst üste koyup, ihtiyaca göre daima harcarlar. Onlar, beyinsizlerden yüz çevirirler. Kötülüklerini, iyilikleriyle yok ederler. Allah^{cc} için tevazuyu seçip, hayatlarını, saçları dağınık ve üzerleri tozlu kimseler gibi geçirirler. Onlar süluk yolunda, ekmeğin ateşte piştiği gibi pişerler. Erkek kardeşleri ve evlatları çok olmasına rağmen, onlar yokmuşcasına yaşarlar. Allah'ın^{cc} emirlerini yerine getirmek konusunda, verimlilikte aceleci davranan toprak gibidirler. Zalimlerin aşırı istihzaları ve tehditleri sebebiyle, tuttukları yoldan zerre kadar ayrılmazlar. Onlar, evcimen bir kadın gibi, gönül yuvalarını Allah^{cc} için süslerler. Allah^{cc} için sevinçli bir şekilde ayakta dururlar ve Allah^{cc} tarafından onlara verileni bütün güçleriyle tutarlar...

Hindistan'da Müslümanların milli çıkarları ve Ahmediye Cemaati

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 22 Şubat 1985 Cuma günü, Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Sure-si'ni okuduktan sonra kendileri Saff sure-sinin 8-10. ayetlerini okudular ve ondan sonra söze şöyle başladılar: Pakistan Sıkı-yönetim Hükümeti'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı resmi bildiride sık sık tekrarlanan bir suç-lamaya göre, neüzü billah, bu Cemaat İslâm düşmanı, millet ve vatan düşmanı imiş! Bu Cemaat'ın hıyanetinden kavim, vatan ve millet çok tehlikeyeymiş! Bu Cemaat yalnız İslâm için bir tehlike unsu-ru olmakla kalmayıp, bütün İslâm Ümmeti ve İslâm ülkeleri için bile büyük bir tehlike imiş! Hükümet'in yayınladığı resmi bildiri-ye göre bu suçlamanın delili şöyledir: Bu Cemaat İslâm ülkelerinde gelişemediğinden, bu ülkelerin mahvolmasını ve Gayr-i Müslim kuvvetlerin ellerine düşmelerini istemekte ve bu amaç uğruna çaba sarfetmektedir!

Bu suçlamanın incelemesi çok geniş ola-cağından bu kısa zamanda onu ele ala-mayız. Yalnız incelememiz gereken bir mesele vardır. O da şudur: İslâm yahut Müslümanlar bir tehlikeyle karşılaştıkları zaman ilk saflarda cihad eden acaba bu Cemaat'ı suçlayanlar mıydı yoksa Müslü-man Ahmediye Cemaati üyeleri miydi? Ben bugün bu konuda bazı tarihî olayları size hatırlatmak niyetindeyim.

Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri "İslâm ülkelerinde gelişemediklerinden o ülkeleri mahvetmek istemektedirler!" ko-nusuna gelince; bu çok tuhaf, tamamen batıl ve gerçek dışı uydurmalara dayanan

tezatlarla dolu bir suçlamadır. Meselâ bu Cemaat İslâm ülkelerinde bir gelişme gösteremediğinden bu ülkelerden öç almak niyetiyle bu ülkeleri mahvetmek istemektedir safsatasını kabul edecek olursak, bunun tabii bir neticesi olarak, Cemaat'ın Pakistan'da gelişme gösterme-si sebebiyle, Pakistan için bir tehlikesi yoktur gerçeğini kabul etmemiz gereke-cektir. O zaman Pakistan'da bu Cemaat'e uyguladığınız yasaklara ne gerek vardır?

Sözde "Şeriat Mahkemesi"nde bile deği-şik avukatlar aynı delili ileri sürdüler. Yani bu Cemaat sürekli gelişmektedir, biz bu duruma tahammül edemeyiz, dediler. Bu Cemaat aleyhinde 1974'de ve daha önce birçok defa başlatılan hareketlerde en fazla dikkati çeken propaganda, Bütün çabalara rağmen Bu Cemaat'ın yayılışının durdurulamadığı aksine günden güne çoğalmakta olduğudur. Öyleyse bu Ce-maat'in herhangi bir ülkede çoğalmaması ve gelişmemesi diye bir tehlike söz konu-su olamaz. Veyahut ta bu Cemaat Pakis-tan'da gelişme gösterdiğinden Pakistan bir İslâm ülkesi değildir diye karar ver-memiz lâzımdır. Eğer bu bir İslâm ülkesi değilse, o zaman siz İslâm koruyucuları olarak nereden çıktınız? Sizin o zaman bu konu ile hiçbir alâkanız olmamalıdır. Bir gayri İslâmî ülkede ne olursa olsun bun-dan size ne? Fakat eğer bu bir İslâm ülke-si ise, zaten İslâm adına kurulduğu için bir İslâm ülkesidir, Cemaatimiz hiç şüphesiz bu toplumun her kısmında gelişme gös-terdiğinden "bu ülkede gelişmemiz mümkün değildir" diye nasıl endişe du-yabilir? O zaman bu Cemaat hiçbir İslâm ülkesinde gelişme gösteremediğinden bu ülkeleri mahvetmek istemektedir gibi uyduruk safsatalarınızın ne değeri vardır?

Şimdi ben tarihî hadiseleri ele alacağım. Herkes bunun üzerinde soğukkanlılıkla düşünmelidir. Bu hadiseler tarih yapraklarında silinmez bir şekilde yazılıdır. Muhliflerimiz, aleyhimizde ne kadar propaganda yaparlarsa yapsınlar; yeni bir tarih hazırlama uğruna ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, artık tarihe mal olmuş hadiseleri değiştirebilecek hiç kimse yoktur. Bu çok uzun bir hikâyedir. Özetlemeye çalışmama rağmen bunun uzayacağını zannediyorum. Mamafih Cemaat'ın buna tahammül göstereceğinden eminim, çünkü Cemaatımızın baki kalabilmesi ve çıkarları uğruna itiraz edenlere detaylı ve etkileyici bir cevap vermesi gerekir ki kamuoyu da onu anlayabilsin ve kimin doğru kimin yanlış olduğunu öğrenebilsin.

Hilafet hareketi

Arkadaşlarıma "Hilafet Hareketi" konusunda bilgi vermek istiyorum. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada yalnız politik değişiklikler baş göstermekle kalmayıp, bazı önemli coğrafi değişiklikler de meydana gelmiştir. Bu değişikliklerden bir tanesi de, Almanlarla işbirliği yaparak birleşik (müttefik) kuvvetlere karşı savaşa katılmış olan Türkiye ile ilgilidir. Bu savaşta Almanlar yenilgiye uğradılar ve birleşik kuvvetler zafer elde ettiler, Türk sultanı Abdülhamit azledildi. Ondan sonra Türkiye'de "Hilafet" adına kurulan bir saltanat sona erdi. Bunun üzerine Hindistan Müslümanları Hilafet'in tekrar ihya edilmesi için bir hareket başlattılar. Aslında bu hareket İngilizler aleyhindeydi. İngilizler bir İslâm Hilafetini sona erdirmişti; o yüzden Müslümanlar, özellikle Hindistan Müslümanları İngilizler aleyhinde cihad etmelidirler denildi. Yalnız bu cihadın sesi hiçbir Arap ülkesinden gelmedi. Hindistan'dan, bazı din adamları ve siyasî kişilerin

lerden oluşan delegeler Türkiye'ye gönderildi. Bu delegeler Kemal Atatürk'le görüşerek kendisinden halife olmasını istediler ve halife olduğu takdirde kendisini destekleyeceklerini ifade ettiler. Kemal Atatürk büyük bir hayretle onları dinledi. Sonunda onların isteklerini reddetti ve şöyle dedi: Bana ne düşüncelerle geldiniz? Ben büyük zorluklara katlanarak Türkiye'yi bu eski düşüncelerden kurtardım. Gereksiz yere genişlemiş olan sınırlarını daraltarak memleketi iç ve dış tehlikelerden korudum. Siz artık hangi ümit ve düşüncelerle bana geldiniz?

İşte böylece Kemal Atatürk onların isteklerini toptan reddetti. Fakat Hindistan'da o zaman büyük bir heyecan vardı. Ulemanın zaten dünyada ne olup bittiğinden haberleri yoktu. Hatta onlar kendi çevrelerinin durumunu dahi bilmiyorlardı. Onlar sadece yarın ne olacağından değil, geçmişlerinden hatta bugünlerinden bile habersizdirler. Onlar zamanın çizdiği dersi okuyamazlar. Bu hocalar büyük bir coşkuyla Müslümanlar arasında muazzam bir hareket başlatmışlardı. Hâlbuki aslında bu hareketin arkasında Hindu parmağı vardı ve Hindular bu hareketi sinsice idare etmekteydiler.

İşte bu vahim durumda bir tek ses; Müslüman Ahmedî Cemaati'nin merkezi olan Kadiyan'dan çok kuvvetli bir şekilde yükselen bir ses vardı. Bu ses sık sık Müslümanları uyarmakta ve şöyle demektedir: "Bu hareket sizleri altından kalkamayacağınız bir zarara uğratacaktır. Bu anlamsız bir harekettir ve mantığa aykırıdır. Bundan vazgeçiniz. Bu hak ve doğruluk sözünü söylediklerinden dolayı Müslüman Ahmediler'e o derece şiddetli zulüm yapıldı ki, Ahmediler'e karşı fiilen tam bir hareket başlamış oldu. Çok acı olaylar

cereyan etti. Birçok yerde Müslüman Ahmediler aforoz edildiler. Bu hareketi destekleyenler, şiddetli sıcak günlerde Ahmediler'in sularını kestiler. Ahmediler geceleyin dışarıda uyuduklarında taşlanırlardı. O günlerde pervaneler ve vantilatörler revaçta değildi. Halk bile nispeten fakirdi. O çok şiddetli sıcak günlerde, Müslüman Ahmediler, çocuklarıyla birlikte odalarda yatmaya yahut uyumak için çaba sarfetmeye mecbur olurlardı. O zaman bunlar, Müslüman Ahmediler aleyhinde işte böyle bir hareket başlatmışlardı ve şöyle demektedirler: Sizler neden Hilafet Hareketi ve Terk-i Mevalat Hareketi'ne karşı çıktınız? Biz İslâm'a hizmet etmekteyiz. Sizler ise buna muhalefet etmektesiniz. O yüzden ceza olarak size İngilizlere davrandığımız gibi davranmalıyız ve size de dayak atmamız. Yine de Kadiyan'dan o zaman yükselen o ses sık sık Müslümanları uyarmakta ve çok tehlikeli bir harekete katıldıklarını bildirmektedir.

"Terk-i Mevalat" ne demektir?

Terk-i Mevalat adlı bu hareket neydi? Bu, Hindistan'daki Müslümanları, mallarını terk etmeye teşvik eden bir hareket idi. Aslında bu hareket, Hindular'ın lideri Gandhi'nin fikriydi. Bu hareket, Hindu Kongre Partisi'nden para yemiş olan hocalarca yürütülmekteydi. Sonunda bu hareket o derece güç kazandı ki, Hindu Kongre Partisi'ne mensup olsun veya olmasın, ülkenin ileri gelen bütün dinî ve siyasî liderleri, bu harekete katıldılar.

Bay Gandhi şahsen Müslüman ulemalara giderek bu hareket lehinde fetvalar aldı ve şöyle dedi: "Bakın İngilizler ne kadar büyük zulmetmişler yani Halifeliği ortadan kaldırmışlardır. Ey Müslüman ulema! Bu konuda sizin fetvanız nedir? Eğer başka türlü karşı koymak mümkün ol-

mazsa o zaman ne şekilde cihad yapılabilir? Güya bir Hindu lider, Müslümanlar için fetva sormaktadır! Bay Gandhi böylece Müslümanlardan fetva sorduğu zaman, en ileri gelen beş yüz din adamı Gandhi'ye şu fetvayı verdi: "Müslümanlar için artık bir tek seçenek kalmıştır. O da şudur ki İngilizlerle ilişkilerini tamamen koparsınlar ve kendi memleketlerini terk ederek başka bir İslâm ülkesine hicret etsinler. Ondan sonra da oradan tekrar gelerek İngilizlere saldırıp onları Hindistan'dan kovsunlar.

Bu hareketin arka planı

İşte bu fetvaya dayanarak "Terk-i Mevalat" adlı bu hareket başlatıldı. Bu hareketi başarıya ulaştırmak için Müslümanlar arasında öyle bir coşku vardı ki Hindistan'ın bir ucundan öbür ucuna kadar onlar her yerde canlarını vermeye hazır bulunuyorlardı. Mevlana Abdülmecid Salik adlı tanınmış bir yazar bu konuda gördüklerini "Sergüzeşt" adlı eserinde şöyle dile getirmiştir:

"O gece Hindu Kongre Partisi'nin toplantı salonunda Hilafet Konferansı toplantısı düzenlendi. Toplantı başkanı Gandhi mi yoksa Mevlana Muhammed Ali miydi şu anda hatırımda değil. Her neyse, bildiğim kadarıyla bütün ileri gelenler bu toplantıya katıldılar. Bay Gandhi dâhil olmak üzere birçok Hindu ve Müslüman lider oradaydı. Mevlana Muhammed Ali, İngilizce olarak söze şöyle başladı: "Bizim için artık bu ülkeden hicret edip gitmekten başka şer'î bir seçenek yoktur. O yüzden biz bu ülkeyi terkedip gideceğiz ve evlerimizi, camilerimizi, (burada cami kelimesi dikkate şayandır) atalarımızın mezarlarını, her şeyimizi emanet olarak Hindu kardeşlerimize bırakırız. Ta ki tekrar bu ülkeye gelip İngilizleri buradan kovuncaya kadar.

İşte o zaman emanetlerimizi Hindu kardeşlerimizden geri alacağız. Bin yıldan beri birlikte yaşadığımız Hindu kardeşlerimizin bu kadar bir hizmeti bize çok görmeyeceklerinden eminim."

"Hindu kardeş" tabiri de ilginçtir. Bu tabir daha önce de kullanıldığı gibi bugün bile Pakistan'da kullanılmaktadır. Bir Ahmedi Müslüman, kardeş sayılmamakta fakat bir Hindu ve Hristiyan, kardeş sayılmaktadır! Neden olmasın? Hindular ile Hristiyanlar bin seneden beri Müslümanlarla birlikte yaşamıyorlar mı? Mevlana Salik, daha sonra şöyle der: "Ondan sonra Breli'li bir Hindu lider söze başladı. Konuşması coşkulu ve çok ilginçti. O, şöyle dedi: "Eğer Müslüman kardeşlerimiz İslâm şeriatı emirlerine göre bu ülkeden hicret etmeye mecbur iseler, o zaman, Hindular bile burada kalıp ne yapacaklardır? (Ne kadar acıklı bir cümledir!) Eğer Müslümanlar giderlerse, Hindular da "Hicret" konusunda onlarla birlikte olacaklardır. Böylece biz bu ülkeyi bir viraneye dönüştürürüz ve İngilizler de bu viraneden ürkererek kaçıp giderler."

Mevlana Salik burada şöyle bir yorum yapmaktadır: "Bunlar ne kadar mantık dışı sözlerdir. Ancak hissiyat dünyası başkadır. O zaman toplantıda birçok kimse hüngür hüngür ağlamaktaydı ve Hilafet Kongresi matem meclisine dönüşmüştü."

Gandi'nin Müslümanlarca yüceltilmesi

Bay Gandhi o günlerde yalnız Hindular'ın değil Müslümanların da lideri olmuştu. İslâm şehitlerinin meseleleri, son karara bağlanmak üzere Gandhi'ye sunuluyordu. Mevlana Salik şöyle der:

"Sayın Gandhi toplantıdan önce "Zamindar Gazetesi" bürosuna teşrif buyurdular. Kendileri orada Hilafet Hareketi liderleriy-

le konuşmaktaydılar. Ben ise Çalkot Gore ve Habibullah Han Muhacir Şehit ile ilgili evrakla birlikte Sayın Gandhi'nin huzurunda bulunuyordum. Konuşmalarını bitirince ben bütün meseleyi kendilerine arzettim."

Demek ki şehitlerle ilgili evrak Hindu bir lider olan Gandhi'ye sunulmaktadır! Mevlana Salik devam ediyor:

"Bu esnada toplantıya katılan binlerce insan Zamindar Gazetesi bürosu önünde toplandı ve: Yaşasın Gandhi; yaşasın Hindistan; yaşasın Hindularla Müslümanlar; Bande mataram; Allahü Ekber; Sat Siri Akal! diyerek bağırmaya başladılar."

Zaten onların geleneği işte hep budur. Bugün Müslüman Ahmediye Cemaati camilerinin duvarlarında "La İlahe İllallahü Muhammed-ür Resulüllah" yazılı gördükleri zaman İslâm sevgisi(!) yüzünden, acıdan canları çıkmaktadır. Neden olmasın? Bunlar öteden beri tezatlarla dolu bir mizaca sahiptirler. Ahmedi Müslümanlar, imamları olan Vadedilen Mesih Ahmed Hazretleri hakkında "Yaşasın" diyerek slogan attıkları zaman bunlar itiraz ederler. Bugün Pakistan'da, Kelime-i Şehadet'i camilerimizin duvarlarına yazmamız ve rozetlerini yakamıza süs olarak takmamız, onları derin bir üzüntüye boğmaktadır. Böylece Allah'ın^{cc} birliğini ve Hazret-i Muhammed'in (sav) risaletini ilân etmemiz onlara eziyet vermektedir.

Kısacası Mevlana Salik, Bay Gandhi'nin Müslümanların toplantısına katılımını şöyle dile getirmektedir:

"Sonunda Bay Gandhi kalktı ve toplantıya katılmak üzere yola koyuldu. Görev başındaki gönüllüler kalabalık arasından yol açtılar. Gandhi toplantı yerine geldiği zaman dinleyiciler sonsuz coşku içindeydi-

ler. Daha önce diğer liderler birer konuşma yaptılar. En sonunda Bay Gandhi kalabalığa hitaben konuşmaya başladı..... Birkaç hafta sonra Bay Gandhi tekrar teşrif buyurdu. Bu sefer o bütün liderleri kapsayan bir toplulukla geldi..... Sihler, Mevlana Ebülkelâm'ın ellerini öpmekte; Hindular da Mevlana Muhammed Ali'nin ayak tozunu gözlerine sürme yapmaktaydılar. Müslümanlar Gandhi'ye, sanki ermiş bir evliya Lahor'a gelmiş gibi sevgi ve saygı göstermekteydiler."

Bu tür olaylardan dolayı Müslümanlar kendilerini duygusallığa kaptırmışlardı. Bu cahilane davranışı protesto ettikleri için Hindistan'ın her yerinde Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri şiddetli bir şekilde cezalandırılmaktaydı. Mevlana Salik Müslümanların duygularını şöyle dile getirmiştir:

"Müslümanlarda, genel olarak Hindistan'dan hicret etmekten başka bir çare kalmadığı kanaati yaygınlaşmaktaydı. Bağımsız bölgelerle Afganistan'a göç etmeyi ve oralara giderek İngilizlere karşı üstünlük elde edebilmek üzere savaşa hazırlanmayı ve böylece Hindistan'ı bağımsızlığa kavuşturmayı tasarlıyorlardı. O zaman Amir Amanullah Han (Afgan Kralı) bile konuşmalarında buyurun gelin; ben size sığınak olurum demekteydi."

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı'nın şiddetli protestosu

İşte böyle bir durumda bu harekete karşı yükselen ve Müslümanların gözlerini açmaya çalışan ses hangisi idi? Kim büyük bir açıklıkla durumu inceleyerek "Terk-i Mevalat" hareketinin her yönden yanlış ve zararlı olduğunu vurguladı? Kim Müslümanları böyle bir hareket için İslâm Şeriatini alet etmemeleri konusunda

uyardı ve bunun hem İslâm Dinine hem de İslâm Peygamberine (sav) aşırı derecede saygısızlık olacağını vurguladı? Bu politik bir hata değilse bile yine de dine ve Peygambere saygısızlık olduğundan, Müslümanların mutlaka cezaya çarptırılacaklarını kim bildirdi? İşte bu ses Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Halife-tül Mesih II hazretlerinin sesiydi. Bu ses şöyle demektedir:

"Bize ne kadar düşmanlık yapabilirsiniz yapınız. Ben yine de mutlaka size doğruyu söyleyeceğim. Çünkü Müslümanlara olan sevgim gerçektir."

"Terk-i Mevalat" adlı bu hareket uğruna sık sık şeriat kelimesi kullanılmakta ve Müslümanlar, şer'î fetva böyledir denerek aldatılmaktaydılar. O yüzden Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi, Müslümanlara hitaben şöyle dedi:

"Bay Gandhi'nin sözüne neden Kur'an gözüyle bakılmaktadır?..... Neden ona şeriat ismi verilmektedir? Çok istiyor iseniz, Gandhi böyle dediği için böyle yapmalıyız deyiniz. Fakat niçin İslâm şeriatini böyle fetva vermektedir diyorsunuz? Eğer "Terk-i Mevalat" yandaşları onu şer'î bir vecibe sayıyorsa, o zaman şeriate göre davranmaları lâzımdır. Lâkin eğer bu Gandhi'nin sözü olarak ileri sürülmekeyse, o zaman Müslüman halk, Kur'an-ı Kerim adına aldatılmasın ve İslâmiyet ile alay edilmesin."

Yine başka bir yerde o, şöyle demiştir:

"Doğru bir yoldan saparak nasıl sendelediğinizi görmüyor musunuz? Bir defa bütün din bilgini ve fazilet sahibi hocaları terk ederek Gayr-i Müslim bir Hindu'yu kendinize lider seçtiniz. İslâm o kadar düştü mü? Allah'ın^{cc}, bu tehlikeli zamanda

Resulüllah'ın(sav) ümmetinden ve hizmetçilerinden, Müslümanlara başarı yolunu gösterebilen birisini ortaya çıkaracak kadar bile din hamiyeti yok muydu? Of!!! Sizin bu saygısızlıklarınız Müslümanları nereden nereye götürdü! Daha önce Peygamber Efendimizi(sav) Mesih-i Nasirî'ye (İsa'ya) minnettar yapıyordunuz, artık şimdi bir Hindu olan Bay Gandhi'nin minnetine sokuyorsunuz! Mesih-i Nasirî yine de bir peygamberdir. Yalnız şimdi kendinize dinî bir lider olarak seçtiğiniz kişi, (Gandhi) bir mümin bile değildir. Hazret, Resulüllah'a(sav) yaptığınız bu saygısızlığın cezasını eskisinden daha ağır olarak göreceksiniz. Bu saygısızlıktan vazgeçmediğiniz takdirde, Bay Gandhi'nin milleti olan Hindu milletinin köleliğini, sizin kendinizin de kölesi olduğunuzu kabul ettiğiniz İsa Mesih'in milletinin köleliğinden daha fazla üstlenmeye mecbur olacaksınız."

İslâm ile vatan haini! (el-iyazü-billah) bir Cemaat'ın ileri gelenlerinin ve liderinin karakteri işte budur. Buna mukabil sözde İslâmiyet'e ve vatana bağlı olan kimselelerin karakteri ise az önce belirtilmiştir. Müslümanların hayalleri fazla yürümedi; hicret gerçekleşiyse de binlerce saf Müslüman'ın ömür boyu kıyıda köşede biriktirdiği maddî imkânları yok etme pahasına gerçekleşti. Müslümanlar kendi mülklerini kendi elleriyle Hindu kardeşlerine(!) terk ederek, camilerini bomboş bırakarak ve ticaretlerini teperek gittiler. Değişik devlet dairelerindeki devlet memurları işlerinden istifa ettiler. O manzara ne kadar feciydi! Sizler olmazsanız biz burada ne yaparız diyen Hinduların ilk tepkisi şu oldu: Bir Müslüman istifa ettiği zaman onun yerine geçmek üzere on tane Hindu başvuruyordu. Bir tek Hindu bile Müslümanlarla birlikte hicret etmedi. Fakat

diğer taraftan Müslümanlara doğru yol göstermeye çalışan ve onları gerçekten seven zat ve yandaşları çok şiddetli cezalara çarptırılmaktaydı.

Hareketin başarısızlığına duyulan üzüntü

Kısacası bugün yine aynı kötü niyetleriyle Pakistan'a musallat olmuş olan hocaların başlattığı hareket ve Müslümanlara gösterdikleri yolun neticesi işte buydu. O devirde hocalar daha sonra kendine geldiler ama çok geç kalmışlardı. Terk-i Mevalat hareketinin liderlerinden olan ve Hindu Kongre Partisi yandaşı ulema arasında yüksek bir yeri bulunan, keza Hindu Kongre Partisi yandaşı Ahrari hocalarla da derin ilişkisi olan Mevlana Ebülkelâm Azad adlı din bilgini bakın bu konuda ne demiştir:

"İşleyen kafalar için ince saatler her gün gelmez. Fakat bu saatler geldiği zaman insan gerçekten sınanır. İlk olarak inkılab-ı hilafet haberleri bizim kafalarımıza ulaştığı saat de işte böyle bir saat idi. İşte o saat, bizim kafalarımızın ne derece işlediğinin, bu gibi konuları ne derece anlayabildiğimiz ve inceliklerinin içinden nasıl çıkabileceğimizin, keza dostun yanlışlığıyla düşmanın alaylarına takılıp yolumuzu kaybetmemek konusunda ne kadar güce sahip olduğumuzun sınanabileceği saat de işte o saatti. Aramızdaki düşünce ve hareket sahibi kimselerin tam olarak dikkatli ve titiz davranmaları lâzımdı ve kalplerinin ve dillerinin tam olarak kontrol altında bulunması gerekirdi..... Acelecilik ve aşırı serbestlik çok tehlikeli ve tedavisi bulunmayan neticeler doğurabilir. Fransızcada bir deyim vardır: "Atılmış olan kurşun, ne kadar isterseniz isteyin, yarı yoldan geri dönmez." Biz üzülmeye şunu

ifade etmeye mecburuz ki kurşun atıldı ve neticesi de bizim için hayırlı değildir.”

Muhammed Mirza Dehlevî'nin “Müslümanan-ı Hind Ki Hayat-ı Siyasî” adlı bir eseri vardır. Bu eserde Mirza Dehlevî, bu hareketin başarısızlığını üzülerek şöyle dile getirmiştir: “Bu bir Hindu düzenbazlığı idi. Bunun liderleri de Hindulardı. Bu bunalımda Müslümanların durumu, Hinduların maşası olmaktan başka bir şey değildi. Hindular ihtiyaçları süresince Müslümanları kullandılar ve onlara ihtiyaçları kalmayınca bu hareketi sona erdirdiler.”

Müslüman Ahmediye Cemaati size bunun bir Hindu entrikası olduğunu söylediği zaman siz, Cemaatin İmamı'na “En büyük millet haini” diyordunuz. O zaman böyle bir söz dinlemeye hazır değildiniz. Müslüman Ahmediler de doğruyu söyledikleri için cezaya çarptırılıyorlardı. Fakat o tufan geçince kendi dilinizle bunun bir Hindu entrikası olduğunu söylemeye başladınız!!!

Mevlana Abdül Mecid Salik, Sergüzeşt adlı eserinde bu hareketin nasıl sona erdiğini şöyle dile getirmektedir: “İnsan hislerinin durumu çok acayıptır. Bu ihlas sahibi ve coşkulu Müslümanlar, dinî bir vecibeye göre davranarak (!) büyük bir coşkuyla vatanlarını terk etmekteydiler. Yalnız birkaç ay sonra Afganistan kralı Amir Amanullah Han'ın hükümeti, bu kalabalık kitleyi yerleştirmekten usanınca, ortada kalan bu muhacirlerin büyük bir çoğunluğu yanık kalpleri ve ağlayan gözleriyle geri döndü. Böylece yalnız gelip geçici hislere dayanan bu hareket, utanç verici bir şekilde sonuçlandı.”

Dostla düşmanı ayır edemeyen Müslümanlar

Müslümanların durumu tuhaftır. Onlar sık sık Hindu Kongre Partisi'ne mensup din adamları tarafından zarara uğratıldılar. Yine de dostla düşmanı ayır edemezler. Bu mollalar Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde de sık sık yalan söylerler. Müslümanları, her önemli durumda Müslüman Ahmediye Cemaati'nin dostluğundan ve önemli olaylarda, zamanı geldiğinde nasıl doğru hareket edebilecekleri konusunda yol gösterme yeteneğinden mahrum bırakmak isterler. Hilafet Hareketi de aynı şekilde sonuçlandı. Müslüman Ahmediye Cemaati zaten bu konuda Müslümanları önceden uyarmıştı. Bu hocaların yalan yanlış sözlerle avuttuğu Müslüman kabileler, az önce belirtildiği şekilde Hindistan'dan yola çıktılar. Onlar ömürleri boyunca dışlerinden tırnaklarından arttırarak biriktirdiklerinden oldular. Mülklerini yarı fiyatına sattılar ya da geri alınmayacak şekilde Hindulara emanet bıraktılar. Ellerindeki mallar da, tarih yazarlarının bildirdiğine göre, yer yer Afgan kabileleri tarafından pusu kurularak yağma edildi ve böylece ellerinde kalan son malları da ellerinden alındı. Öldürücü hastalıklar baş gösterdi, birçok kişi açlıktan bir kısmı da mallarını savunurken hayatlarını kaybetti. Kısacası Müslüman kabileler çok perişan halde geri döndüler. Aralarında refaha alışmış olan zenginler de vardı. Onlar da paçavralar içinde, hiçbir dayanakları olmadan geri döndüler.

İşte Müslümanlara böyle bir akıl veren, sözde Müslümanları seven bu din bilginleriydi. Onların Müslümanlara yaptıkları nasihatlerin neticesi de bu şekilde utanç vericiydi. Diğer taraftan eliyazübillah İslâm ve vatan haini (!) Müslüman

Ahmediye Cemaati üyelerinin ihlas dolu nasihatleri vardı ki Müslümanlar o nasihate kulak vermediklerinden dolayı, böyle utanç verici bir sonuca ulaştılar. Dün "Terk-i Mevalat" şeklinde yükselmiş ve çok utanç verici bir şekilde sonuçlanmış olan yalan ve aldatmaca dolu ses, bugün Pakistan'da tekrar yükseltilmektedir.

Şüddi Hareketi ve arka planı

Şimdi size "Şüddi Hareketi" hakkında bilgi vermek istiyorum. Hindistan'da Şüddi Hareketi sonucunda İslâm, şiddetli bir tehlike ile karşılaşınca Müslüman Ahmedi Cemaati'nin karakteri neydi? Ayrıca şanssızlıkla şu anda Pakistan'a musallat edilmiş olan Ahrar Partisi'ne mensup hocaların karakteri neydi? Kim gerçekten İslâm'ı sevmekte ve kim yalandan İslâm'ı sevdiğini ileri sürmekteydi? Bu konulara Şüddi Hareketi açıklık getirmiştir. Şüddi Hareketi neydi? Hindistan'ın Agra civarındaki Malakana bölgesi denen yerlerde 1923 sıralarında Hindular bir hareket başlattılar. Bunun amacı, daha önce Hindu olan o bölge Müslümanlarını tekrar Hindu dinine geri döndürmekti. Bu hareket uzun müddet gizli olarak devam etti ve Müslümanlar uzun süre bundan haberdar olamadılar. İlk olarak bazı gazetelerde bu konuda haberler yayınlanınca, bazı Müslümanlar "Dev Band" ile Luknau'daki "Dar-ün Nedve"den yardım istediler. Bunun üzerine bir kıyamet koptu. Her yönden: Hinduların bu çabalarını başarısızlığa uğratmalıyız; Müslümanların İslâm Dinine bağlı kalmaları konusunda cihad başlatmalıyız gibi sesler yükselmeye başladı. İşte o zaman Kadiyan'ın buna gösterdiği tepki çok muazzam oldu. Kadiyan'da o kadar kuvvetli ve o derece şiddetli bir hareket başlatıldı ki o Şüddi Hareketi'ni terse döndürerek, Hinduları mağlup etti.

Bu uğurda başlatılmış olan diğer hareketlerin, özellikle Şüddi adına başlamış olan Ahrar hareketinin sonu ne oldu ve Ahrarlar bu hareket uğruna ne gibi işler başardılar? Ben burada Ahmedi olmayan Müslüman ve Hindu gazetelerin ışığında, bu konuları aydınlatmak istiyorum.

Hinduların istekleri

Müslüman Ahmediye Cemaati muhaliflerinin tutumlarını belirtmeden önce, Hinduların isteklerini onların kendi dilinden, kendi kelimeleriyle, belirtmek istiyorum. Hinduların tanınmış bir gazetesi "Tic Dehli" büyük bir samimiyetle şu ilânı yayınladı: "Şüddi dışında Hindularla Müslümanlar birleşmezler. (Yani Hindu-Müslim birliği ne demektir? Bir tek çaresi, bütün Müslümanların Hindu dinine geri dönmesidir. Bundan daha iyi başka hiçbir birlik yolu yoktur.) Bütün Müslümanlar Şüddi yoluyla Hindu dinine girince her tarafta Hindular gözükeceklerdir. İşte o zaman dünyanın hiçbir gücü onların bağımsızlığına mani olamayacaktır. Eğer Şüddi uğruna büyük ızdırap çekmeye mecbur olursak dahi, yine de yolumuzda ilerlemeliyiz."

Yine başka bir Hindu gazetesi "Partab" şöyle bir haber yayınladı: "Agra civarındaki Racputlar hızlı bir şekilde Şüddi yoluyla Hindu yapılmaktadır. Şimdiye kadar Racput, Malakane, Gucar ile Cat (gibi değişik kabilelere mensup Müslümanlardan) kırk bin üç yüz kişi Hindu olmuşlardır. Bu gibi insanlar Hindistan'ın her yerinde mevcuttur ve sayıları da beş altı milyondan az değildir. Hindular bu insanları kendi içlerine çekip sindirmeye devam ederlerse, sayılarının on milyona çıkabileceğine şaşmam."

Müslüman Ahmediye Cemaati İmamının tepkisi

İslâm'a yapılan bu saldırı çok tehlikeliydi. İşte o zaman tepki gösteren kimdi? Kim İslâmiyet uğruna her şeyi feda ederek cihad için ortaya çıktı? Ahrar Partisi ile yandaşları mı yoksa Müslüman Ahmediye Cemaati mi? Altı Kıta'da, Müslüman tarihinin bu hassas döneminde İslâmiyet'i tam anlamıyla kim temsil etti? Buyurun bunu hep birlikte tarih kitaplarından öğrenelim.

Hindular bir bölgede Müslümanları Hindu dinine çevirirken Kadiyan'dan buna mukabil bir ses yükseldi. Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mesih'in İkinci Halifesi, 9 Mart 1923 günü şu duyuruyu yaptı:

"O bölgede görev yapacak yüz elli kişiye acele olarak ihtiyacımız vardır. Bunların her biri şimdilik üç aylık bir süre için kendini vakfedecektir. (Yani kendini İslâmiyet'i yayma çabalarına adayacaktır.) Biz onlara bir kuruş bile vermeyeceğiz. Onlar kendilerinin ve ailelerinin geçiminden yine kendileri sorumlu olacaklardır. Memur olanlar izine çıksınlar. Memur olmayıp da ticaretle uğraşanlar işlerinden zaman ayırsınlar ve yılın hangi üç ayında bu işe hazır olacaklarını bize bildirsınler. (Bu iş öncelikle bir yıl için başlatılmış idi. İlk üç ay için yüz elli kişi gerekmektedir. İkinci üç ay için yine yüz elli kişi lâzımdı. Keza her üç ay için bu kadar gönüllüye ihtiyaç vardı.) Bütün işlerini kendileri yapacaklar. Gerekirse yemeklerini pişirecekler. Ormanda yatmaya mecbur olurlarsa, yatacaklar. Böyle bir zorluğa ve meşakkate katlanabilecek olanlar gelsinler. Onlar kendi şeref ve haysiyetlerini kurban etmeye hazır olacaklardır."

Bu iş için gönüllü olan Müslüman Ahmedilerin bu çağrıya verdikleri cevap, çok hayret vericidir ve fedakârlıklar yapan dinî cemaat ve milletlerin tarihinde daima saygı ile anılacaktır. Müslüman Ahmediye Cemaati tarihinde bu devir altın harflerle yazılacaktır. Genç, yaşlı, kadın, erkek, zengin, fakir, herkes bu yolda o kadar yüce fedakârlıklar yapmıştır ki bu hadiseler hakkında yüzlerce sayfalık bir eser yazmak mümkündür. Ben şu anda yalnız bir iki örnek vermekle yetineceğim. Bir Ahmedi Müslüman kadın, İmamı'na şöyle bir mektup yazmıştır:

"Efendim! Ben Kur'an okumasını, biraz da Urdu dilini biliyorum. Çocuğumdan, Müslümanların İslâmiyet'ten döndüklerini, bu sebeple sizin, Ahmedilere oraya gitmeleri gerektiği konusunda emir buyurduğunu duydum. Bana da emrederseniz, hiç zaman kaybetmeden hemen oraya gitmeye hazırım. Allah adına yemin ederim ki her zorluğa katlanırım."

Küçük kızlar bile hiç değilse başörtülerini verdiler. Bir keçi ile geçimini sağlayan fakir kadınlar da o keçi bu iş için verdiler. Cemaat'in verdiği az para ile geçinen ihtiyar kadınlardan birisi biriktirdiği iki Rupî'yi (ki o devirde bu büyük para idi) Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'ne sundu ve şöyle dedi:

"Bu başörtümü bile bana Cemaat vermiştir; elbiselerim bile Cemaat'in parasıyla hazırlanmıştır. Hatta ayakkabımı bile bana Cemaat vermiştir. Hiçbir şey benim değildir. Bu durumda ben ne verebilirim ki? Efendim! Cemaat'in bana verdiği paradan, bir ihtiyacımı karşılamak üzere biriktirdiğim ancak şu iki Rupim vardır. Ben bunları size takdim ediyorum, yeter ki bu zalimane Şüddi Hareketi'ne karşı konulsun."

Olağanüstü fedakârlıklar

Müslüman Ahmedî Cemaati'nin gösterdiği tepki ve yaptığı fedakârlıklar işte bu şekildedir. Şüddî Hareketi'ne karşı yükselen bu sese cevaben bu Cemaat her şeyini feda etmeye hazırlandı. Meselâ Kari Naim-üd Din adlı yaşlı bir Bengali, Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi'ne şöyle bir mektup yazdı:

"Gerçi Zill-ür Rahman ve Muti-ür Rahman adlı çocuklarım bana söylemediler fakat ben sizin, Racputane'ye giderek tebliğ yapmak ve İslâmiyet'i yaymak için zaman ayırmamız hakkında çağrı yaptığınızı öğrendim. Bu iş için koyduğunuz şartlar da bir hayli ağırdır. Çocuklarım belki de bu iş için kendilerini takdim ettikleri takdirde yaşlı babalarının acı çekebileceğini düşünüyorlar. Fakat ben Rabbim'i şahit göstererek size arz ediyorum ki ben onların gitmeleri ve bu iş için eziyet çekmelerinden zerre kadar gam yemem ve acı duymam. Açık olarak söylüyorum ki eğer bunların her ikisi Allah yolunda şehit düşerlerse bile ben yine de tek damla gözyaşı dökmem. Tam tersine Allah'a^{cc} şükrederim. Hatta üçüncü çocuğum Makbul-ür Rahman bile İslâm hizmetinde ölse ve on tane çocuğum olsa ve her biri bu uğurda can verse, ben yine de gam yemem. Denebilir ki bir insanın çocuklarının ölümüne sevinmesi bir şey değildir. Bazı kimseler, akrabalarının ölümüne gülerler. Bu bir hastalıktır. Fakat ben şunu söylüyorum ki eğer ben kendim bile Allah yolunda ölürsem benim için sevinç kaynağı olacaktır."

İşte İslâm ile vatan haini (!) dediğiniz kimseler bunlardır. Bunlar dün oldukları gibi bugün de haindirler ve huyları değişmemiştir. Sizin kılıçlarınız, sizin mızraklarınız, gece gündüz Ahmediyet aleyhinde kul-

landığınız keskin dilleriniz, hiçbirisi Müslüman Ahmedîlerin dinini değiştiremez. Biz dün yaptığımız hainliklerin (!) aynısını bugün de yapmaktayız. Siz de dün yaptığınız İslâm hizmetinin (!) aynısını bugün de yapmaktasınız. Her iki tarafın karakteri de zerre kadar değişmemiştir.

Şüddî Hareketi ve Ahmedîler

Bu dinî savaş neydi? Hindular bu savaşta kimi tehlikeli bulmaktaydılar? Hinduların başlattığı Şüddî hareketinin yönünü kim değiştirdi? Bu konuyu, yenilgiye uğratılmış olan Hindulardan dinleyelim. Hindu-ların daha düne kadar beş altı milyon, hatta on milyon Müslümanı Şüddî yoluyla Hindu yapacaklarını açıkça söylemekte olan "Tic Gazetesi" şöyle yazmaya mecbur oldu:

"Veda vahiye dayanmaktadır; gök (Tanrı) ile ilgili ilk sahifedir ve mükemmel bilgidir. Kadiyaniler (Ahmedî Müslümanlar) Kur'an-ı Kerim'in Allah'ın Kelâmı olduğunu, Hazret-i Muhammed'in de "Hatem-ün Nebiyyin" olduğunu ileri sürmektedirler. Bu münakaşanın neticesi olarak artık ister Hristiyan olsun ister Müslüman, hiçbirisi din olarak Hindu dinine girmeyi kabul etmemektedir."

Dikkat buyurun! Bu gazete cihad meydanında, İslâm uğruna savaşmakta olan Kadiyan'lı (Ahmedî) Müslümanlardan başka hiç kimseyi göremedi. Müslüman Ahmedîye Cemaati düşmanı Ahrar Partisi'ne mensup hocalar o zaman neredeydiler? Hindular tarafından, Müslümanlar aleyhinde Şüddî Hareketi başlatıldığı zaman, meydanda bu hareketi tersine çeviren yalnız Ahmedî Müslümanlar bulunmaktaydı. Tic Gazetesi başka bir yerde şöyle yazmaktadır:

"Bizim düşüncemize göre bütün dünya Müslümanları arasında en sağlam, etkili ve durmadan çalışan cemaat yalnız ve yalnız Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Biz de doğrusu en fazla bu Cemaat'e karşı gaflet içindeyiz. Bugüne dek bu tehlikeli Cemaat'i anlamaya bile çalışmamışız."

Şimdi görüyoruz işte. Hindular sayıca yüz milyonlarca olmalarına rağmen, kendilerinden sayıca çok az olan Müslüman Ahmediler karşısında tir tir titremektedirler. Yine de Ahrar Partisi'ne mensup hocalar ile Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, hiç utanmadan Müslüman Ahmediye Cemaati'ni, bazen Hindu, bazen Hristiyan ve bazen de Yahudi ajanı olmakla suçlamaktadır. Biraz da Allah'tan^{cc} korkunuz. Yalan söylemenin de bir haddi vardır. "Hindu Dharam Or İslâhi Tahriken" adlı eserinde Hindu yazar şöyle demiştir:

"Hindu Aryalar, Şüddi adı altında pak olmayanlar için bir hareket başlattılar. Bu vesile ile Arya mezhebine mensup Hindular, İslâmiyet'i yaymak üzere tebliğ yapmakta olan bir Müslüman Cemaat yani Ahmediye Cemaati ile karşı karşıya geldiler."

Bugün sözde İslâm bayraktarları olan ve İslâmiyet uğruna fedakârlıklar yaparak canlarını bile vermeye hazır olan bu din adamları neredeydiler? Bugün din uğruna kılıç kullanmanın ve bir kimseyi zorla Müslüman yapmanın caiz olmadığını ve böyle bir işin cihad sayılamayacağını ileri sürdüğü için Müslüman Ahmediye Cemaati'ni gece gündüz İslâm haini olarak suçlayan bu kimseler, o zaman neredeydiler? Din uğruna gerçek olarak cihad edebilecek bir durumda, kim korkusuzca savaş meydanına atladı? Ahmediyetin arslanları mı yoksa Ahmediyeti suçlayan sizler mi? İslâm düşmanları savaş meydanında hiç-

bir zaman sizin izinize rastlayamamıştır. Düşmanın karşısında gördüğü hep Ahmedi Müslümanlar olmuştur. Hindu yazar şöyle der:

"Hindu Aryalar, Müslümanların İslâmiyet'i yaymaya çalışmakta olan bir cemaat, yani Ahmediye Cemaati ile karşı karşıya geldiler. Hindu Aryalar'a göre Veda vahiye dayanmaktadır. Bu gök (Tanrı) ile ilgili ilk sahifedir ve mükemmel bilgidir. Kadiyaniler ise Kur'an-ı Kerim'in Allah'ın^{cc} Kelâmı olduğunu; Hazret-i Muhammed'in de "Hatem-ün Nebiyyin" olduğunu ileri sürmektedirler."

Bu yazının son kısmını daha önce de okumuş bulunuyorum. Tekrar okumamın amacı şudur: Bugün bile Pakistan halkını açıkça uyarmakta olan bir gerçek vardır. O da şudur: Her ne zaman İslâm dini zor bir durum ve tehlike ile karşılaşacak olursa, daha önce olduğu gibi, gelecekte de daima İslâm savunuculuğunda, Müslüman Ahmediye Cemaati ön saflarda fedakârlık gösterecektir.

Şüddi Hareketi hakkında "Arya Patrika Bareli" adlı başka bir Hindu gazetesi 1 Nisan 1923 sayısında şöyle yazmaktadır:

"Şu anda Malakana Racputlarını Hindu Racput kardeşlerine katılmaktan vazgeçirmek gayesiyle ne kadar encümen ve cemaat çalışmaktaysa, aralarından Kadiyan'lı Müslüman Ahmedi Cemaati'nin çabaları gerçekten methedilmeye değerdir."

Bir Müslüman gazetesi olan "Maşrik Gorakpur" adlı gazete, 15 Mart 1923'deki sayısında şöyle yazdı:

"Müslüman Ahmediye Cemaati özellikle Hindu Aryalar'ın düşüncelerine aşırı bir darbe vurmuştur. Bu Cemaat'in İslâmiyet'i yaymak üzere gösterdiği çabalar, yaptığı

fedakârlıklar ve çektiği ızdırıp, bu çağda öteki cemaatler arasında bulunmamaktadır.”

Eşsiz hizmetler

Kısacası, Müslüman Ahmediye Cemaati Şüddi Hareketi'ne karşı büyük bir çaba sarf etti. Ülkenin yayın organları bundan çok söz etmiştir. Yalnız bu, başka hiçbir cemaatin meydana çıkmadığı anlamına gelmez. Değişik cemaatler hiç şüphesiz meydana çıkmıştır ancak düşman, onların yumruklarının şiddetini hissetmemiştir. Zaten aralarında anlaşmazlıklar vardı. Bu yüzden cihad meydanında bile yalnızca aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu birbirleri ile uğraşmışlardır. "Zamindar Gazetesi" 24 Haziran 1923'deki sayısında bu olaylardan bahsederken şöyle yazmıştır:

"İrtidat" yani dinden dönme ile ilgili gazetelerden alınan bilgiye göre, Müslüman Ahmedi Cemaati'nin İslâm'a eşsiz hizmetler yaptığı açık olarak ortaya çıkmıştır. Onların gösterdiği fedakârlık, çalışkanlık, iyi niyet, Allah'a^{cc} güvenmek vs., eğer bugün Hindistan Müslümanları arasında eşsiz değilse bile yine de hiç şüphesiz olağanüstü ve sonsuz bir saygı gösterilmeye ve değer verilmeye layıktır.

Bakın "Şüddi Hareketi" esnasında Ahmediler nasıl Müslüman sayılmaktadırlar!!! Neden olmasın? İslâm uğruna çarpışmıyorlar mı? Çok aşikar olan bu olay aldanmaya meydan vermemektedir. Bu gazete değişik zamanlarda Müslüman Ahmediler'i, İslâm dışı bir cemaat ilân etmiştir. Aynı gazete daha sonra onların Müslüman olduklarını kabul etmeye mecbur olmuştur. Zaten öyle yapmasaydı dünya onu lanetleyecekti.

"Gayr-i Müslim!" dedikleri Ahmediler'in hareketlerine ve adetlerine bakınız. Bu "Gayr-i Müslimler'in!" alışkanlıkları ne güzeldir; özveri, yılmadan çalışmak, iyi niyet, Allah'a^{cc} tevekkül! Eğer bunlar Gayr-i Müslim adetleri ise siz de bu adetleri edinin, çünkü bunlar hayat verici alışkanlıklardır. Bu adetleri edinmeden milletler dirilmezler. Neden akıllanmıyorsunuz ve niçin gerçekleri görmüyorsunuz? Yaşama ilkeleri ve görgü kuralları nelerdir; buyurun bizden öğrenin. İşte düşman bu özelliklere sahip olan Ahmedi Müslümanları görmekteydi. Fakat Müslüman Ahmediye Cemaati'ne muhalefet etmek üzere hayatlarını bile bağışlamış olan sizin "Müslümanlarınızı!" düşman görmekte miydi? Hayır, hiç ama hiç görmemektedir.

Ahmedilere düşman kesilen Zamindar gazetesi daha sonra şöyle yazmaktadır:

"Bizim meşhur sufilerimiz, seccade nişinlerimizin (tekke pirleri) hissiz ve hareketsiz kaldıkları durumlarda, bu azimli Cemaat olağanüstü ve eşsiz hizmetler vermiştir."

Şimdi eğer yapabilirsiniz bütün bu tarihi değiştiriverin. Bu artık kayıtlara geçmiştir. Kalemler, olayları işte böylece yazıya dökmüştür. Sizin kendi ellerinizden, sizin kendi kaleminizden çıkmış olan kelimeler, bu gerçeği tasdik etmektedirler. Artık ne kadar çaba sarf ederseniz edin, bu tarih gerçeklerini asla dünya tarihinden silemezsiniz.

Hizmetler Methodilir

Değişik cemaatler tarafından orada çalışmakta olanlardan birisi de Cehlum'lu Şeyh Gulam Hüseyin'dir. Bu zat "Zamindar Gazetesine" bir mektup yazmış ve bu mektup gazetenin 29 Haziran 1923

sayısında yayınlanmıştır. O, mektubunda şöyle der:

“Ahmediler olağanüstü fedakârlıklar yapmaktadırlar. Aşağı yukarı yüz kişilik bir propaganda grubu, amirlerinin liderliğinde değişik köylerde görev yapmaktadır. Bunlar gözle görülür işler başarmışlardır. Bütün bu mübelliğler (propagandacılar) bir kuruş maaş veya yol masrafı almadan çalışmaktadırlar. Biz Ahmedî değiliz fakat yine de Ahmedilerin yüce hizmetlerini methetmekten de geri duramayız. Ahmedîye Cemaati'nin gösterdiği yüce karakterin benzeri, “Mütekaddimler” (Ashab-ı Kiram'ın dönemi) hariç hiçbir yerde bulunmaz.”

Şimdi bakın Müslüman Ahmedîye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih^{as} bir şiiirinde: Beni bulmuş olan, beni bulunca Ashab-ı Kiram'la birleşmiş olur” dediği zaman mollalar çok öfkelenirler ve: “Bu ne biçim söz” diyerek kızarlar. Yalnız fiili olarak İslâm savunması söz konusu olunca, Allah'ın^{cc} melaikeleri ağzınızdan da aynı söz ve aynı kelimeleri söyletirler. Yani Ahmedilerin bir karşılık beklemeden yaptıkları fedakârlıkları görünce “Mütekaddimler”i hatırlamaktayız. “Mütekaddim” kelimesi, Hz. Muhammed Resulullah Efendimiz'in(sav) zamanını bulmuş ve o zamanlarda yaşamış olan büyüklerimiz demektir.

Gazeteye mektup yazan Şeyh Gulam Hüseyin daha sonra şöyle demiştir:

“Bunların her mübelliği (tebliğ eden) ister fakir olsun ister zengin, yol ve yemek giderlerini almadan cihad vazifesini yapmaktadır. Her türlü iklim şartlarında bile bunlar Amirlerinin emrine göre hareket ederek İslâmiyet'i yaymaktadırlar.”

Bu ve buna benzer değişik gazetelerde çıkmış olan birçok yazı ve Müslüman ileri gelenlerin sözleri; Müslüman Ahmedîye Cemaati'nin Şüddî Hareketi'nde İslâm'a en iyi şekilde hizmet ettiğini ispat etmektedir.

Durmadan tek yönlü olarak İslâm'a saldırmakta olan ve bu konuda Müslümanlarla konuşmak bile istemeyen kendini beğenmiş Hindu Arya liderleri Müslüman Ahmedî Cemaati'nin şiddetli baskısı sonucunda boyun eğmeye mecbur oldular ve barış yapmaktan başka bir çareleri kalmadığını anladılar. Barış için yapılan toplantıda her iki taraftan da en üst düzeydeki liderler bir araya geldiler. O zaman çok ilginç bir olay oldu. O toplantıya, Müslüman Ahmedîye Cemaati dışında bütün partiler davet edilmişlerdi. Bir tek Müslüman Ahmedîye Cemaati temsilcisi bu toplantıda yoktu. Hindu ve Müslüman liderler barış şartlarını tespit etmek üzere bir salonda toplandıklarında Hindular, Müslüman Ahmedîye Cemaati temsilcisini orada göremeyince, hemen itiraz ettiler ve şöyle dediler: Sizler ne demektesiniz? Bizimle çarpışanlar salon dışında otururlarken sizinle barış yapıp da ne yapacağız. Sizler Malakana meydanında görmediğimiz kimselersiniz. Bizim korktuğumuz ve tehlikeli gördüğümüz kimseler serbest olarak bize saldırmaya devam mı etsinler?

Bunun üzerine toplantı hemen ertelendi ve Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri'nin İkinci Halifesi'ne telgraf çekilerek özür dilendi ve hemen bir temsilcinin gönderilmesi için kendisine ricada bulunuldu. Ayrıca Ahmedî temsilcisi olmadan toplantının başarıya ulaşamayacağı ifade edildi.

İslâm tarihî işte budur. Artık bu, tarih yapılarından silinemez. Hiçbir diktatör bu

yazıları silerek İlâhî takdiri değiştiremez. Bunlar Allah'ın^{cc} gerçekleştirmiş olduğu kaderlerdir. Değil bir tek ordu, bütün ordular birleşse bile yazılmış ve kayda geçmiş olan bu yazıları silemezler. Çünkü bunlar artık tarih sayfalarına mal olmuş yazılardır.

Müslüman Ahmediye Cemaatinin yüce karakteri

Cemaatimizin karakteri işte budur. Bu dün de böyleydi; bugün de böyledir ve yarın da böyle kalacaktır. Ey Muhaliflerimiz! Bize ne kadar düşmanlık yapabilirseniz yapın; ne kadar nankörlük edebilirsiniz edin. Canım elinde bulunan Allah adına yemin ederim ki, yarın da karşılaşacağınız bir bela karşısında Müslüman Ahmediye Cemaati ilk olarak göğüs gerektir. İslâm'a bizden daha fazla vefakârlık gösterecek hiç kimse ortaya çıkamaz. Müslümanları bizden daha fazla seven, bizden daha fazla bu din uğruna fedakârlıklar yapmakta olan hiç kimse yoktur. Geçmiş size bunu gösterdi, fakat siz bunu unuttunuz. Yarın da size bunu gösterecektir. Keşki gözleriniz açılıp dostla düşmanınızı görebilseniz.

Bu olaylar çok geniş kapsamlıdır. Ben Pakistan kurulmadan önceki olayları özet olarak belirtebileceğimi zannediyordum. Ancak daha bu hikâyenin yarısı bile bitmiş değil. İnşallah gelecek hutbemde bu konunun geri kalan kısmını bitirmeye çalışacağım. Daha sonraki hutbemde, Allah nasip ederse, Pakistan kurulduktan sonraki olayları ele alacağım ve ister Pakistan içinde olsun ister Pakistan dışında, İslâm yahut vatan hizmeti için bir fırsat doğduğu zaman, Müslüman Ahmediye Cemaatinin karakterinin ne olduğunu ve bu Cemaat'i suçlayanların karakterinin ne olduğunu belirtmeye çalışacağım. Bu ilginç karşılaştırmayı inşallah, olaylar ışığında gelecek hutbelerimde yapacağım.

Müslümanlar için Cemaatimizin fedakarlıkları

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} Dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed hazretlerinin 1 Mart 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesinin metnidir.

Kelime-i Şehadet, İstiaze ve Fatiha Sure-si'ni okuduktan sonra şu ayetleri (14:45-53) okudular:

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخِّرْنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ نَجِبْ دَعْوَتَكَ وَتَتَّبِعِ الرُّسُلَ أَوَلَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ
 * وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ
 * وَقَدْ مَكَرُوا مَكَرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكَرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكَرُهُمْ لِيَتْرَوْا مِنْهُ الْجِبَالُ * فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ * يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ * وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ * سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطَرَانٍ وَتَعْشَى وُجُوهُهُمْ النَّارُ * لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ * هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ

Ondan sonra söze şöyle başladılar: Okuduğum bu ayetler, İbrahim Suresinin son ayetleridir. Hutbemde fazla detaylara geçmeden sırf bu ayetlerin mealini açıklamakla yetineceğim. Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Ey Muhammed! (İsmi zikredilmemiş olmasına rağmen, muhatab Peygamber efendimizdir(sav)) İnsanları, azabın geleceği güne karşı uyar. O gün zalimler şöyle diyeceklerdir: Ya Rabbi! Bizim kötü kaderimizi az bir müddet için de olsa geciktir. O durumda biz mutlaka

davetini kabul ederiz ve peygamberlere uyarız. (Bunun üzerine Allah:) Siz daha önce de yemin edip azabın size gelmeyeceğini iddia edenlerden değil misiniz?"

Burada "Nettebi'ur rüsüle" kelimeleri özellikle dikkate şayandır. Ayetin bu kelimelerinin başka bir gaybi haberle de derin bir alâkası vardır. Kuran-ı Kerim bu konuda "Ve izerrüsülü ukkitet" (77/12) ayet-i kerimesinde peygamberlerin belli bir zamanda getirileceğini bildirmiştir. Müfessirlere göre bu ayet-i kerimede Mahşer gününden bahsedilmiştir. Detaylara geçme zamanımız yoktur. Ancak bu konuşmadan da anlaşılacağı gibi burada açık bir şekilde bu dünyadan söz edilmiş ve bu dünyada azabın ertelenmesi arzu edilmiştir. Güya bu dünyada şöyle denecektir: Eğer bize mühlet verilirse biz bağışlanmayı dileriz ve peygamberlere uyarız.

Burada Hz. Mehdi'ye^{as} gelen şu vahiy de hatırdta tutulmalıdır:

جَرِيُّ اللَّهِ فِي حُلِّ الْأَنْبِيَاءِ

"Peygamberlerin elbisesinde Allah'ın^{cc} yiğidi!" Hak Teala^{cc} daha sonra şöyle buyurur: "Siz, kendilerine zulüm edenlerin meskenlerinde oturmakta-sınız. Bizim onlara karşı nasıl davrandığımızı da açık olarak bilmektesiniz. Biz size birçok örnek açıkladık (ve böylece size nasihat ettik fakat heyhat!) Onlar her hileye başvurdu-lar (ve sonuna kadar gittiler). Yalnız, eğer, onların hileleri dağları bile yerlerinden kımıldatabilirse yine Allah katında hilele-rinin cezası bulunmaktadır. Sen Allah'ın peygamberlerine verdiği sözleri yerine getirmediğini asla zannetme. Allah şüphesiz daima üstün olan ve hesabı çabuk görendir. Bir gün yer başka bir yere, gök-

ler de başka göklere değiştirilecektir ve onlar da tek ve kahredici Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır. İşte o gün suçluları hep birlikte zincirlere vurulmuş görürsün. (Hz. Mehdi'nin^{as} tefsirine göre yerin değiştirilmesi yeryüzünde yaşayan insanların düşüncelerinin değiştirilmesi demektir.) Onların gömlekleri katrandan yapılmış olacak ve yüzlerini de ateş kaplayacaktır. Allah her nefse, onun kazandığı amellere göre karşılığını verir ve Allah hesabı çabuk görendir. Bu insanlara açık bir mesajdır ki onlar böylece uyarılsınlar ve Allah'ın ibadete lâyık tek varlık olduğunu bilsinler. Keza sağduyu sahipleri bu sözlerden nasihat alsınlar.”

Daha önce de söylediğim gibi detaylara girmeye zamanımız yoktur. Zaten sağduyu sahipleri, bugünkü hutbemin bu ayetlerin fiili bir tefsiri olduğunu anlayabilecekler. Ben geçen birkaç hutbemden beri, Pakistan Sıkıyönetim hükümetinin aleyhimizde yayınladığı broşürü ele almaktayım. Bu broşürde Müslüman Ahmediye Cemaati, Müslüman ülkelere düşman bir cemaat olarak gösterilmiştir. Hindistan Müslümanlarının tarihine gelince, bu tarihi Pakistan'dan önce ve Pakistan'dan sonra olarak ikiye ayırmak mümkündür. Pakistan'dan önceki birkaç hadiseden geçen hutbemde örnek olarak söz etmiştim, birkaç hadiseden bugünkü hutbemde bahsetmek istiyorum. Gerçek şudur ki, her ne zaman Hindistan Müslümanları bir musibet ile karşı karşıya gelseler yahut her hangi bir şekilde dinî bakımdan rencide edilseler Yüce Allah'ın^{cc} inayetiyle Müslüman Ahmediye Cemaati o zorlukları uzaklaştırmak ve kardeşlerine yardım etmek konusunda daima fedakârlık yapanların başında bulunmuştur. Birçok kere değişik zamanlarda başlatılan İslâmiyet aleyhtarı hareketlere engel olmaya

çalışan yalnız Ahmediye Cemaati olmuştur. Şüphe yoktur ki böyle durumlarda Müslümanlar arasından birçok kimse Müslüman Ahmediye Cemaati ile işbirliği yapmıştır; ancak yine de Müslümanlara hizmet için, geçen zamanlarda Hindistan'da başlatılan o büyük hareketlerin liderliğini ancak Ahmediye Cemaati üstlenmiş ve Allah'ın^{cc} inayetiyle İslâm âlemine yüce hizmetlerde bulunmuştur.

1927 senesinde, Hz. Resulüllah(sav) aleyhinde “Rangila Resul” adlı çirkin bir kitap yayınlandı. Bu çirkin kitapta Peygamber Efendimiz'in(sav) kutsal kişiliğine saldırılarda bulunuldu. Bu iğrenç kitabın yazarı “Rac Pal” aleyhinde bir hareket başlatıldı. Derken bu Hindu kadın yazar, Vertman adlı bir Hindu Arya dergisinde, Peygamber Efendimiz(sav) aleyhinde, bir insanın okuyamayacağı bir makale neşretti. Müslüman bir yana, alelade bir insan bile bu makale yazarını lanetlemekten kendini alamadı. Herhangi bir dinin kurucusu aleyhinde o kadar çirkin bir yazı yazılmaz. Bütün insanların efendisi, ermişlerin ermişi, efendilerin efendisi, önderlerin önderi, kâinatın yaratılışının sebebi, yalnız kendisi pak olmakla kalmayıp ötekileri de pak eden, yalnız temiz olmakla kalmayıp ötekileri de temiz kılan, feyzi ve bereketiyle bütün peygamberlerin pak olarak yaratıldığı; Muhammed Resulüllah(sav) aleyhine yapılan o çirkin saldırılardan söz etmek bile güçtür. İşte böyle bir durumda bu çirkin saldırılar aleyhinde başlatılan hareketlerin liderliğini kim yapmıştır? Hindu Kongre yanlısı ulemalar mı; Mevdudi Partisi'ne mensup ulemalar mı; yoksa Müslüman Ahmediye Cemaati mi? Yüce Allah'ın^{cc} yardımıyla sırf alelade bir çaba sarfetmek değil, bilakis Hindu yazarlar aleyhine başlatılan hareketin başını çeken yine Müslüman Ahmediye Cemaati

idi. Konunun çok uzun olacağı endişesiyle ben özetle, Hindistan'ın Müslüman bir gazetesinin bir yazısını ve aynı şekilde iki Hindu gazetesinin yazılarını size sunmak üzere seçtim. İslâm âleminin üzüntülü anlarında Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Müslüman kardeşlerine nasıl yardım ettiği bu iktibaslardan açık bir şekilde anlaşılmaktadır.

Meşrik Gazetesi Gorakpur, 23 Eylül 1927 sayısında, şöyle yazmaktadır:

"Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı'nın bütün Müslümanlara minneti vardır.

Onun isteğiyle Vertman dergisi mahkemeye verildi. Rangila Resul adlı iğrenç kitap aleyhinde muazzam bir hareketi o başlattı; hatta hapishaneye girmekten bile çekinmedi. Onun yazdığı broşür genel Valiyi insafa getirmeyi başardı. O broşüre el konulduysa da etkisi ortadan kaldırılamadı. Müslüman Ahmediye Cemaati hiç yılmadan, hiç korkmadan çaba sarfederken, Hindistan'da bulunan öteki bütün Müslüman Cemaatler, şu yahut bu sebepten dolayı İngilizlerden, Hindulardan yahut öteki kavimlerden korkmaktadır. Bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati; Asrı Saadet'teki Müslümanlar gibi hiçbir kişi yahut toplumdan korkmayarak tam İslâmî bir hizmet üstlenmiştir."

Bu bir Müslüman Gazetesi'nin yazdığı yazıdır. Hindu gazetelerine göre de o devirde Hindu saldırılarına en etkili bir şekilde cevap veren ancak Ahmedi Müslümanlardı. O devirde Hindular, bugün Ahrar'lı hocaların yaptığını yapmakta ve Müslümanları, Ahmediler aleyhinde galeyana getirmeye çalışarak Ahmedilerin Müslüman olmadıklarını ileri sürmekteydiler. Hindu bir gazete olan "Guru Gantal Gazetesi" şöyle yazmaktadır:

"Ahmedilerle öteki Müslümanlar arasında anlaşmazlık bulunmaktadır. Müslümanlar Ahmedilerin Müslüman olmadıklarına inanırlar. Daha birkaç gün önce Cemiyet-ül Ulema Delhi'li Kifayetullah adlı hocanın Ahmedilerin Müslüman olmadıklarına dair bir fetvası yayınlanmış ve Müslümanların Ahmedilerden uzak durmaları gerektiği vurgulanmıştı.

Fakat ne şanssızlıktır ki bugün Ahmediler, Müslümanlara liderlik yapmaktadırlar. "Muslim Out Look" Gazetesi'nin Ahmedi olan yazı işleri müdürü Sn. Dilaver Şah Buhari'nin yakalanması üzerine öteki Müslümanlar son derece rahatsız olmuşlardır. Dilaver Bey mahkemeye verildiği zaman, ne yapması gerektiğini danışmak üzere Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı'na müracaat etti. O da Dilaver Bey'e asla özür dilememesini aksine seve seve hapse girmesi gerektiğini tavsiye etti ve Hz. Muhammed Resulullah (sav) uğruna hapse girmekten sakınmaması gerektiğini söyledi. Kısacası bu hareket her bakımdan Ahmedi bir harekettir."

Bugünün bütün İslâm tarihinin şeklini değiştirmek isteyen Pakistan tarihçileri nerededirler? Onların yazdığı Pakistan tarihini tanıyabilmek bile güçtür. Hz. Resulullah(sav) aşkı ve sevgisi uğruna başlatılmış olan o hareket, muhaliflerin ifadesine göre bile "tam Ahmedi bir hareket" idi. Aynı şekilde "Partab Gazetesi" ve ona benzer birçok Hindu Gazetesi bu konuda yazılar yazdılar ve kuvvetini hissederek karşı saldırının yalnızca Ahmediler tarafından düzenlendiğini ifade ettiler.

Keşmir Müslümanlarına yardım

Hindistan Müslümanları için eziyet verici ve tehlikeli ikinci mesele Keşmir'de baş gösterdi. Hindistan Müslümanlarının poli-

tik hayatı ve varoluşları bu meseleden dolayı son derece tehlikeye girmişti. Keşmir'in Müslüman olmayan Mihrace'si (hükümdarı) Müslümanların haklarını ihlal etmeye başlamıştı. O, Hinduların çoğunlukta oldukları yerlerde Müslümanların haklarını nasıl gasp edebilecekleri konusunda kötü bir örnek ileri sürmüştü. Böyle bir durumda Müslümanlar çok ızdırap içindeydiler. Hindistan'ın Kuzeyinden Güneyine kadar Müslüman düşünürler bir çare arayışı içinde idiler. Günün Müslüman liderlerinin gözleri Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi Kadiyan'a çevrilmişti. Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} İkinci Halifesi'ne mektuplar yazıp mesajlar göndererek kendisinden bir çare bulmasını istediler. Bu liderler arasında, bugün Ahmediye Cemaati düşmanlığında ön saflarda yer aldığı söylenen Dr. Muhammed İkbal bile vardı. O, 5 Eylül 1930 günü Halife Hazretleri'nin Özel Kalem Müdürü'ne şu mektubu yazdı:

"Sizin Cemaatiniz çok düzenlidir ve birçok faal üyeniz bulunmaktadır. Dolayısıyla siz Müslümanlar uğruna çok faydalı işler başarabilirsiniz. Komite kurmak konusuna gelince o daha iyi bir düşüncedir ve üyeliği için bendeniz de hazırım. Ancak bendeniz fazla hareketli ve atak olmadığım için başkanlık için başka birisi seçilmelidir."

Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi bu ve buna benzer mektuplar neticesinde, 1931'de Nüvvab Sir Zülfikar Ali'nin evinde bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya iştirak edenler arasında Dr. Muhammed İkbal, Sir Zülfikar Ali Han, Şems-ül Ulema Hoca Hasan Nizami, Kuncpura Nüvvabı (kralı) ve daha birçok ileri gelenler bulunmaktaydı. Bu toplantıda Dr. İkbal şöyle dedi:

"Keşmir Hareketi'ni başarıya ulaştırmak istiyorsanız Ahmediye Cemaati Baş İmamı Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud'un ismini teklif ediyorum. Kendisinden daha uygun başka birisi yoktur."

Bunun üzerine Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi başkan seçildi. Meşhur şair Dr. İkbal kendisine hitaben şöyle dedi: "Efendim! Siz başkanlığı kabul etmedikçe bu iş yürümez."

Müslüman Ahmediye Cemaati, Hindistan'daki Müslüman kardeşleri için ne gibi fedakârlıklar yapmıştır? Bu sorunun cevabını Keşmir'in her fidanı ve her çiçeği hal lisaniyla verecektir. Bu Cemaat'in bilgilisi bilgisizi, zengini fakiri, toplumun her kesimine mensup bütün kişiler kendi cebinden para harcayarak oraya giderler ve Müslüman kardeşlerine hizmet ederler, fakat yerli ahaliye yük olmazlardı. Onlar broşürler dağıtırlar, Mihrace'nin zulmüne maruz kalarak hapse atılırlardı. Daha sonra avukat kafileleri gider, karşılık beklemeden ve para almadan cezaya çarptırılmış olan mazlum kardeşlerine yardım ederlerdi. Bu çok uzun bir hikâyedir ve bu konuda pek çok kitap yazılmıştır.

Ahmediye Cemaati'nin hizmetlerinden söz etmeden Keşmir tarihini yazabilmek mümkün değildir. Örnek olarak birkaç Müslüman gazetesinden bazı paragrafları aşağıda naklediyoruz. Seyyid Habib, "Tarih-i Keşmir" adlı kitabında şöyle demiştir:

"Keşmir mazlumlarının yardımına yalnız iki cemaat yetişti. Bunlardan birisi "Keşmir Komitesi" öteki de "Ahrar"dır. Bir üçüncü cemaat hiç ortaya çıkmadı. Ben Ahrar'a güvenmiyordum. Bugün Ahrar'ın, Keşmir dulları, yetimleri ve mazlumları için toplanan parayı hain ve hırsızlar gibi yediği su yüzüne çıkmıştır. Aralarında bu suçu işlememiş olan bir tek lider yoktur. Benim

için "Keşmir Komitesi" ile işbirliği yapmaktan başka çare yoktu ve ben bağıra bağıra söyleyebilirim ki Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı ve "Keşmir Komitesi" başkanı Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed Bey, son derece samimi, çalışkan, aynı zamanda güçlü bir iradeye sahip olup, iyi niyet ve ciddiyetle mücadele vermekle kalmamış bu amaç uğruna kendi maddî imkânlarını da kullanmıştır. Bu bakımdan ben kendisine karşı son derece saygı duymaktayım."

İnkılap Gazetesi yazı İşleri Müdürü ve meşhur lider "Sergüzeşt" adlı eserinde şöyle demiştir:

"Ahrar Cemaati gereksiz olarak Müslüman Ahmediler aleyhinde kargaşalık yaratınca, Keşmir uğruna başlatılan hareket zayıflamaya başladı. Bunun üzerine Ahmediye Cemaati Baş İmamı Keşmir Komitesi'nin başkanlığından istifa etti ve yerine meşhur şair Dr.İkbal getirildi. Bazı komite üyeleri, Ahmediler'e, yalnız Ahmedi oldukları için muhalefet etmeye başladılar. Bu durum Keşmir hareketinin amaçlarına aykırı idi."

Şimdi bir de Hindu basınına kulak verelim. Hindular hangi Müslüman cemaatten korkmaktaydılar? Hinduların düşüncesine göre Keşmir Müslümanları uğruna kim mücadele vermekteydi? Hindu bir gazete olan "Milap Gazetesi" 1 Ekim 1931 sayısında şöyle yazar:

"Ahmediye Cemaati Baş İmamı, Keşmir Komitesi'ni ancak Keşmir Hükümetini sona erdirmek üzere kurmuştur. Bu amaçla o, Keşmir'in her köyünde propaganda yapmış, para sarfetmiş, avukatlar göndermiştir. Ayrıca o, bu amaçla yüksek devlet görevlileriyle işbirliği yaparak Hindular aleyhinde entrikalar çevirmiştir."

Bugün ben Pakistan Sıkıyönetim Komutanına soruyorum; Ahmediye Cemaati'ni Müslümanlar aleyhinde entrikalar çeviren bir cemaat (!) olarak gösteriyorsunuz. Allah'tan korkmanız lâzım. Suçladığınız Ahmediye Cemaati, düşmanları tarafından daima Müslümanlar lehinde entrikalar çeviren bir cemaat olarak sunulmuştur. Kur'an-ı Kerim'in belirttiği gibi (9/61) bu Cemaat "Üzünü Hayril leküm" yani İslâm âleminin iyiliğini isteyen bir Cemaat'tir.

Hindu gazete "Milap" 30 Eylül 1931 sayısında şöyle yazmıştır:

"Ahmediler Keşmir'de yaramazlık yaptılar. Onların vaizleri köyden köye dolaştılar; hem Urdu dilinde hem de Keşmir dilinde broşürler bastırılarak bedava dağıtıldı. Ayrıca para bile dağıtıldı."

Pakistan'ın kurulmasında Ahmediye Cemaatinin örnek rolü

Pakistan kurulmadan önceki devir Hindistan Müslümanları için hayati bir önem taşımaktaydı. O devirde yerli Müslümanlar düşman saldırılarından kurtulup sığınabilecek bir barınak arıyorlardı. Öyle bir sığınak arıyorlardı ki içinde dinlerine; siyasetlerine ve ekonomilerine bir saldırı yapılmasın. İşte o sığınağı bulabilmek için Müslüman düşünürler, düşüncelerini Pakistan şeklinde gerçekleştirmeye çalıştılar. Pakistan bütün Müslümanların sesi idi. O devirde, bugün Müslüman düşmanlığı ile suçlanan Ahmedi Cemaati'nin rolü ile bugün Pakistan'a musallat edilmiş olan diğer cemaatlerin rolü neydi? Müslümanlar uğruna canını vermeye amade olan, canla başla mücadele veren kimdi? Bu sorunun cevabını Seyyid Reis Ahmed Caferi'nin "Hayat-ı Muhammed Ali Cinnah" adlı eserinde bulabiliriz. O, şöyle der:

"Şimdi Pakistan'la ilgili olarak ikinci büyük bir hizibin, yani Müslüman Ahmediye Cemaati'nin her iki kolu, "Muslim Leag"ın birliğine; Pakistan'ın gerekliliğine ve Cinnah'ın siyasî liderliğine içtenlikle inanmaktadırlar."

O devirde bu amaçla Müslümanların katlandığı eziyetlerin ve yaptığı fedakârlıkların hikâyesi çok uzundur. Hindistan'ın Doğu Pencap eyaletinde Müslümanlar öyle katledildiler, kanları öyle akıtıldı ki bütün o tarihî kayda geçirip anlatabilmemiz mümkün değildir. Hiçbir kalp o acıklı hikâyelere dayanamaz. Fakat o eziyet verici durumda Ahrar Cemaati ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmisî'nin durumu ve ona karşılık Müslüman Ahmediye Cemaati'nin durumu neydi? Bu soruyu açıklamamız gerekir. O devir yalnız tebliğ devri olmayıp kılıçla cihad devriydi. Müslüman kadınların ırzlarına geçilmekte ve çocuklar kılıçtan geçirilmekteydi. Yağma edilmiş Müslüman kabilelerinin acıklı hikâyesini dile getirmemiz zordur. Bütün Müslümanlar genel olarak tarihten haberdardırlar. Benim dile getirmek istediğim şudur ki fiili cihad başlayınca Müslümanlık uğruna ilk saflarda çarpışan ancak Ahmedi Müslümanlardı. Ahmediye aleyhtarları bir Ahrar gazetesi olan "İhsan Gazetesi" 25 Eylül 1947 sayısında şöyle der:

"Kadiyan'lı Ahmedi gençler Hind ordusunun zulmünden bile korkmamaktadırlar. Onların tek isteği kadın, çocuk ve yaşlıları çıkarıp emniyete götürmektir. Bu gençler ölüm kiskacının yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Hiçbir Müslüman'ın Hindistan'dan çıkarılmayacağını söyleyen Nehru hükümeti, Kadiyan'lı Müslümanları zorla çıkarmaya azimlidir. Ahmedi gençler bazen gece gündüz nöbet tutarak yirmi dört saat tetikte beklerler. Uykusuzluk ve rahatsızlık yüzünden sıhhatleri bozulmuş-

tur. Fakat yine de onlar ölüm korkusuyla kaçmak yerine ölümle yarışmaya kararlıdırlar. Orada Müslüman ordusu yoktur. Hind ordusuyla Sih polisi onları korkutmaktadır. Hindu yüzbaşısı, dolu bir tabanca ile Ahmediler'i korkutmak için sağa sola dolaşıp durur."

Aynı gazete, 2 Ekim 1947 sayısında şöyle yazar: "Sözünü uzatmaya gerek yoktur. Şu anda en az elli bin kişi, Kadiyan'a sığınmış bulunuyoruz. Yaşayabilmemiz için Ahmediler tarafından bize yiyecek verilmektedir. Hatta bazılarıımıza ev bile verilmiştir. Fakat bu küçük kasabada fazla yer yoktur. Binlerce kişi açıkta yerde yatmaktadır. Onlar hem güneşten yanmakta, hem yağmurdan ıslanmaktadırlar."

Geçenlerde Pakistan Savunma Bakanlığı tarafından "Kervan-ı Saht Can" adlı bir kitap yayınlanmıştı. Bu kitapta şöyle denmiştir:

"Kadiyan, bir sanayi ve ticaret merkezi olmanın yanında Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi olması dolayısıyla tanınmaktadır. Kadiyan civarında hep Sihler yaşamaktadır. Pakistan kurulduğu zaman otuz beş, kırk kilometre uzaktaki Gayrı Ahmedi Müslümanlar bile Kadiyan'a sığınmak üzere gelmişlerdi. Bu sayı yavaş yavaş yetmiş altı bine ulaştı. Kadiyan'a sığınan bu mazlumlar, zalim ve cani Sihler tarafından yağma edildikleri için, Kadiyan'lı Ahmediler bu zavallıların sorumluluğunu üstlendiler. Bu kadar büyük bir kalabalığa yiyecek ve barınacak yer sağlamak kolay bir iş değildir. Özellikle yiyeceğin kıt ve pahalı olduğu günlerde binlerce kişiye bakmak çok zordur. Fakat bu zoraki misafirler, Pakistan Hükümeti araya girmediği sürece Kadiyan'lı Ahmediler'in gözetim ve korumasında kaldılar."

Bu binlerce kişiye yemek verildiğini ben iyi hatırlıyorum. Gittikçe kötüleşmekte olan durumdan dolayı tehlikeyi önceden sezen Ahmediye Cemaati Baş İmamı büyük miktarda buğday satın alarak gelecek için biriktirmişti. Bunun neticesinde Allah'ın^{cc} lütfuyla bir tek Müslüman açlıktan ölüme terkedilmedi. Bununla kalmayıp ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek üzere sandıklardaki çeyizler bile onlara dağıtıldı. Sonradan Vadedilen Mesih'in^{as} Üçüncü Halifesi seçilen Mirza Nasir Ahmed^{ar}, kendi eşinin elbiselerini dağıtarak bu işe öncülük etti. Bilindiği gibi zevcesi Maler Kotla'nın kral ailesindendi. Elbiseleri arasında, kendisinin bile giymeye kıyamadığı çok değerli ve eşi bulunmaz antika ata yadigârları vardı. Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'nin oğlu olan Hz.Mirza Nasir Ahmed, herkesin gözleri önünde ve ilk önce kendi evinden başlayarak elbise sandıklarını açmaya başladı ve çok geçmeden o fakirlerin hayal bile edemediği eşi bulunmaz elbiselerini onların arasında dağıtıverdi. Bu elbiseleri alanlar hep Gayrı Ahmedi Müslümanlardı. Ondan sonra her evin, her odanın ve her bavulun ağzı açılıverdi. İçinde ne varsa hepsi, malları yağma edilmiş olan zavallı Gayrı Ahmedi Müslümanlara dağıtıldı. Sonunda ben Kadiyan'dan çıktığım zaman yanımda, içinde bir tek takım elbise bulunan bir çanta vardı. Bu demek değildir ki bir şey getiremiyorduk. Aslında bütün evlerimiz bomboştu ve içinde ne var ne yok hep dağıtılmıştı.

Ahmediler'e düşman kesilen "Zamindar Gazetesi" 3 ve 16 Ekim 1947 sayılarında şöyle bir yorum yapmıştır:

"Gurdaspur ilinde birçok yerde Müslümanlar kuşatma altında iseler de üç kamp büyüktür. Birinci kamp Batala'dadır. Ora-

daki Müslümanların durumu çok fecidir. Ne bir barınakları vardır ne de yiyecekleri mevcuttur. Hindu askerler sanki kıyameti kopartmışlar. Mücevherler ile diğer malları yağma etmekle kalmayıp şimdi Müslüman kadınların ırzına bile geçiyorlar. İkinci kamp Siri Gobind Pura'dadır. Onun durumu da Batala kampından az değildir. Üçüncü kamp Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi Kadiyan'dadır. Hiç şüphe yok ki Ahmedi Müslümanlar mültecileri çok iyi bir şekilde korumuşlardır. Şu anda binlerce mülteci Ahmediler'in evlerinden yemek yemektedirler. Kadiyan'lı Ahmediler, Hindistan hükümetinden erzak istemediler. Buna mukabil Kadiyan başkomiseri Kadiyan'daki yiyecekleri yağma ederek yerli ahaliyi ve mültecileri açlıktan öldürmek niyetindedir. Dünyada, yeryüzünde bundan daha büyük haksızlık olur mu?"

Sözde Müslümanların karakterleri

Evet! Ben bundan daha büyük haksızlık ve zulüm yapılabileceğini söylüyorum. Bu bir gerçektir ki yabancıların yaptığı haksızlık ne kadar büyük olursa olsun insana, kendi arkadaşının verdiği eziyet kadar acı veremez. Bizi korur diye ümit ettiğimiz eller, bizi destekler diye beklediğimiz diller eğer bize düşmanlık besleyip bizi yaralamaya başlar ve olaylar kendi öz arkadaşları aleyhinde çevrilirse, işte o zaman bir kişi yahut bir millet bundan dolayı yabancıların verdiği eziyetten ve yaptığı haksızlıktan daha fazla rahatsız olurlar. Bir "Ahrar" gazetesi olan "Zamindar Gazetesi" köşe yazarına ben cevap veriyorum. Evet! Sizlerin verdiği eziyet ve sizlerin yaptığı haksızlık, yabancıların yaptığı haksızlıktan daha fazladır. Ahrar'ın ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmi'sinin Müslümanlara verdiği eziyet ve yaptığı haksızlıkları hiçbir Hindu yahut Sih cemaati

vermemiş ve yapmamıştır. Bir Sih yahut Hindu'nun verdiği eziyet, bir Müslümanın öteki Müslüman kardeşine verdiği eziyetten daha acı verici olamaz. Pakistan için hayati bir önem taşımakta olan bir devirde; Müslümanların ölüm kalım mücadelesi verdiği bir devirde Müslüman Ahmediye Cemaati, kardeşleri uğruna fedakârlıklar yapıyordu. Fakat o mücadele sonunda kurulan Pakistan hakkında Mevdudi ne fetva veriyordu? Mevdudi'nin Pakistan'la ilgili düşüncesi şöyledir:

"Ram Das adlı Hindu yerine Abdullah adlı Müslüman iktidarı eline geçirirse bu İslâm değildir. Aksine bu tam bir milliyetçiliktir. Bu "İslâm Milliyetçiliği" bile Allah'ın^{cc} şeriatinde "Hindu Milliyetçiliği kadar melundur."

Gördünüz mü? Müslümanları Hinduların kölesi yapmak için ne kadar bahaneler uydurulmaktadır. Hindu milliyetçiliği uğruna didinmek caizdir; fakat İslâm Milliyetçiliği melundur!!!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

"Ne Hindularla bir anlaşmazlığımız vardır; ne de İngilizlerle vatan uğruna bir kavgamız bulunmaktadır. Keza sözde bazı Müslümanların ilâh sayıldıkları sözde Müslüman ülkelerle de bir alâkamız yoktur. (Hindistan'da Müslüman) azınlıkları korumamıza da gerek yoktur. Müslümanların çoğunlukta oldukları bölgelerde hükümet kurmak da istemeyiz. Elden ne giderse gitsin. İsa'nın dediği gibi, cübbe elden gidiyorsa, gömleği de bırakmaya hazırlanın"

Bu Müslüman ülkelerden petrol fışkırmadığı müddetçe Mevdudi'nin bu ülkelerle bir alâkası yoktu. Artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi zavallı ne yapsın? Vadedilen Mesih'in^{as} Birinci Halifesi, bir hocanın; nikâhı kıyılmış olan bir kadının

başka birisiyle ikinci kez nikâhını kıydığını duymuş. Bunu duyunca hocayı çağırıp bunun doğru olup olmadığını sormuş. Hoca: "Efendim! Doğru, nikâh üzerine başka bir nikâh kıyılmaz. Yalnız adam elime para sıkıştırdı ben ne yapabilirdim ki" demiş.

Mevdudi'nin ve partisinin daha düne kadar Müslüman Arap ülkeleriyle bir alâkası yoktu. Ona göre daha düne kadar bazı Müslüman liderler "İlah" olmuşlardı. Yalnız artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi ne yapsın? Din başka para başkadır. Para gözlerini kamaştırmışsa Mevdudi ne yapsın?

Zalim! Sen Hz. Resulullah'ın(sav): "Canını malını ve namusunu korurken öldürülen bir Müslüman şehittir" buyurduğunu niçin hatırlamadın? O zaman kaç Müslüman kadının namusu tehlikedeydi; Resulullah'ın(sav) mübarek isminin hürmeti tehlikedeydi. Bütün bunlar Müslümanlar için ölüm kalım meselesiydi. Neden o zaman aklına gelmedi? O zaman sen Resulullah'ın(sav) hiçbir sözünü hatırlamadın. O zaman hatırladığın bir tek Hz.İsa'nın^{as} sözde bir sözü idi. Bugünse bizi suçluyorsun ve cihadı inkâr ettiğimizi ileri sürüyorsun!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

"Müslümanların çoğunlukta oldukları yerler Hindu egemenliğinden kurtulur ve orada cumhuriyet düzeni kurulursa, böylece "İlâhî Hükümet" kurulmuş olur diyenler yanlış düşünmektedirler. Aslında böylece kurulan ancak Müslümanların kâfirane hükümeti olacaktır. Böylece bir hükümete "İlâhî Hükümet" ismini vermek bu pak ismi rezil etmek demektir."

Nava'i Vakıf Gazetesi'nin kurucusu Hamid Nizami, Mevdudi Cemaati hakkında ne doğru söylemiştir:

"Biz suçlarız ki Mevdudi öteden beri Pakistan ve Cinnah hakkında taşıdığı kinini bugünde taşımaktadır. Biz yine suçlarız ki Mevdudi'nin Cemaati, İslâmi ve dinî bir hareket değildir. O Hasan Bin Sabah gibi siyasî bir amaç taşımaktadır. Amaçları da dinin yüceltilmesi değil, politik iktidarı ele geçirmektir."

O bakımdan bu suçlamayı reddetmemize gerek yoktur. Yalnız bu kadarla kalmayıp 1953'te Ahmediler aleyhinde mollalar tarafından başlatılan hareket üzerine, Pakistan hükümeti bu meseleyi Yüksek Mahkeme'ye götürdü. Bu mahkemenin özel oturum üyeleri Sn.Munir ile Sn.Kiyani'nin hazırladığı raporun bir bölümünü aşağıda açıklıyoruz. Bu kişilerin her ikisi de uluslararası seviyede tanınmış hukuk uzmanlarındandır. Pakistan'ın dostu kim düşmanı kimdir? Bu sorunun cevabını aşağıdaki kelimeler verebilir:

"Mevdudi Cemaati "Muslim Lig " Pakistan (temiz yer) düşüncesine açık olarak karşı idi. Pakistan kurulduğundan beri bu Cemaat onu "Na Pakistan" (pis yer) diye adlandırmaktadır. Bu Cemaat'ın bize sunulan yazılarının hiçbirinde Pakistan lehinde küçük bir işaret bile yoktur. Aksine bu yazılar birçok teoriyi kapsamakta ve hepsi de Pakistan'ın kurulmasına ve mevcut şekline karşı çıkmaktadır."

İşte bugün Müslüman Ahmediler'in baş düşmanı olan Mevdudi'nin Cemaati'nin karakteri buydu. İkinci sırada, şu anda Pakistan'a musallat edilmiş olan Ahrar Cemaati bulunmaktadır. Pakistan'ın kurulmasında Ahrar'ın karakteri nasıldı? Müslümanların Hindularla ölüm kalım savaşı yaptıkları bir devirde Ahrar'lı hocalar Müslümanlara ne öğretmekteydiler? Bu konuda bazı iktibaslar sunuyorum.

Ahrar lideri, sözde Amir-i Şeriat, Ataullah Şah Buharî şöyle demiştir:

"Hindular Müslümanları yiyip bitirirler diye onlardan korkmaktasınız. Bakınız horoz bacağını bile yiyebilmekten âciz olan, sizleri nasıl yiyebilir ki. Aslında Hinduların sizlerden korkması lâzımdır. Çünkü onlar sizden zayıftırlar..... Parmanad (yani Hindu) kardeşimiz yufka yüreklilik gösterirse haklıdır."

Sözü şöyle devam etmektedir:

"Hindular bizi yerler diyorlar.

Süphanallah! Müslüman tam deveyi yiyip bitiriverir. Hindu bir serçeyi bile yemekten âciz iken sizleri nasıl yiyebilir?"

Bunların "cihad" dedikleri işte budur.

Bunlar gıda kelimesinin başında bulunan "G"nın gazisidirler. Çünkü güçleri ancak inek ve deveyi yemekle yetinmektedir.

Ama diğer milletler gerçekten onları yiyip bitirmek üzere geldikleri zaman onların cihad inancı kayboluveriyor. Böyle bir durumda onları kurtarmaya gelen varsa bir tek Ahmedi gençlerdir. Bu olay her devirde cereyan etmiştir. Cihad meydanaında hiçbir Ahrar'lı yahut Mevdudi Cemaati'ne mensup birisini göremezsiniz. Filistin'de çarpışmakta olan kaç kişileri vardır? Keşmir Hareketi'ne katılan kaç üyeleri bulunmaktadır? İslâmiyet'in yahut Müslümanların tehlikeye düşmesi üzerine bunların, ön saflar şöyle dursun, son saflarda bile çarpıştıklarını aslâ göremezsiniz. Bugün meşhur şair Dr.Muhammed İkbal'in ismi çok anılmaktadır. Dr.İkbal'in Pakistan düşüncesini ileri sürdüğü ve düşüncesinin de ilham ve vahiy derecesinde olduğu ileri sürülmektedir. Daha düne kadar Ahrarlı'lar şöyle demekteydiler:

"Pakistan düşüncesi bir "Siyasî Vahiy"dir. Bu asla "Rabbanî" vahiy değildir. Aksine

bu (İngiliz Kraliçesi'nin ikamet ettiği) Buckingham Sarayı'nın Londra'dan geri dönmek üzereyken Dr. İkbâl'e bahşettiği vahiydir!"

Bugün Dr. İkbâl'e, Allah tarafından gönderilen bir vahiy olarak ileri sürülen Pakistan düşüncesinin daha düne kadar Buckingham Sarayının vahyi olduğu ileri sürülmekteydi. Ahrarlılar Hindu liderlere nasıl tutkundular ve onlara nasıl yağ çekiyorlardı. Bu konuda meşhur gazeteci Zafer Ali Han şöyle demektedir:

"Ahrar başkanı Sn. Habib-ur Rahman Ludhiyanavi çok galeyana geldi. Öfkeli bir şekilde dedi ki, bin Cinnah (Pakistan'ın kurucusu), Şevkat ile Zafer (Müslüman liderler), Cevahir Lal Nehru'nun (Hindu lider) ayakkabısına bile eşit olamaz."

Bunlar nasıl cihad başlattılar? Ne gibi yüce! işler gerçekleştirdiler? Bu iktibastan iyice anlaşılmaktadır:

"1928'de Müslim Keşmir Kongresi yapıldı. Ahrar Partisi başkanının teklifi üzerine Pandit Moti Lal Nehru, Kongre başkanı seçildi. Yüz bin Hindu ve Müslüman kongreye katıldı. O günlerde "Nehru Rapor" yüzünden Pencap eyaletinde Hindu, Sih ve Müslümanlar, Nehru'nun aleyhindeydiler. Fakat Ahrar'ın politikası durumu değiştirdi."

Bu kadarla kalmayıp Ahrarlar Doğu Bengal'da ne yapmaktaydılar? Şu iktibas okunmaya değer:

"Pakistan adına 1946'da seçim yapılacaktı. Müslüman liderler Doğu Bengal'a giderek halkı Pakistan lehine oy vermeye davet ettiler. Bunun üzerine Hindular, para vererek kiraladıkları hocaları Doğu Bengal'a gönderdiler. Bu hocalar Müslüman liderlerin birer kâfir olduklarına fetva verip Pakistan hareketinin de bir İngiliz oyunu olduğunu ileri sürerek bu hareketi

başarısızlığa uğratmak için ellerinden geleni yaptılar."

Şimdi sizlere High Court (Danıştay) raporunu sunmak istiyorum. Ahrar'lı hocaların Pakistan'a nasıl karşı çıktıkları ve milleti nasıl aldattıkları; keza iğrenç amaçları uğruna İslâmiyet'in kutsal ismini nasıl suistimal ettikleri bu rapordan anlaşılacaktır:

"Ahrar'ın geçmişinden anlaşılacağı gibi, onlar Pakistan kurulmadan önce, Pakistan'ın kurucusu Kaid-i Azam Muhammed Ali Cinnah ve diğer Müslüman güçlere karşı çıktılar. Bu Cemaat hâlâ kalben Pakistan'ı kabul etmemiştir. Bunların tek amaçları Müslümanlar arasında anlaşmazlık yaratmak ve Pakistan'a zarar vererek halkın güvenini sarsmaktır. Kısacası bunların gayesi dinin kutsal ismi altında Müslüman hizipleri birbirine düşürmek ve Müslümanların birliğini yok etmektir."

Aynı raporda daha sonra şöyle bir yorum yapılmıştır:

"Ahrar'ın rolü hakkında daha nazik kelimeler kullanmamız mümkün değildir. Onların karakteri özellikle çirkin ve nefrete şayan idi. Onlar maddî çıkarları uğruna dini alet ederek kutsal dinimizi küçük düşürdüler."

Ahrar liderlerinin tutumu hakkında şöyle denmiştir:

"Ahrarlar Pakistan'a muhalif idiler. Ahrar'lı bir lider olan Muhammed Ali Calandari "Pakistan" (temiz yer) için "Palidistan" (pis yer) kelimesini, hem Pakistan kurulmadan önce hem de kurulduktan sonra kullanmıştır. Ataullah Şah Buharî adlı başka bir Ahrar lideri ise: "Pakistan Ahrar'ın mecburen kabul ettiği bir fahişedir" demiştir." Sözde İslâm mücahitlerinin yaptığı büyük işler işte bunlardır. Yalnız onların entrikaları daha bitmiş değildir; bilakis Pakistan

aleyhindeki çabaları artık yeni boyutlara ulaşmıştır. Ahrarlar daha önce Pakistan aleyhinde her çareye başvurdular. Kimi zaman Müslüman Ahmediye Cemaati'ni bahane ederek, kimi zaman başka bahaneler uydurarak Pakistan'ı yok etmeye çalıştılar. Her seferinde entrikaları başarısız kaldı ve Yüce Rabbimiz Pakistan'ı korudu ve onlar hüsrana uğradılar. Fakat onların Pakistan'ı yok etmek üzere yaptıkları mücadele artık çok tehlikeli bir evreye girmiştir. Pakistan'ın gerçek kuvveti, Kelime-i Şehadet'tir. Pakistan, Kelime-i Şehadet kuvvetiyle kurulmuştur. Bu hainler şimdi Kelime-i Şehadet'i silmeye çalışıyorlar; çünkü ancak bu vesile ile Pakistan'ı yok edebileceklerine inanıyorlar. Onların şimdiki çabaları çok çirkindir. Pakistan'ı yok etmek için Kelime-i Şehadet'i bile yok etmeye kararlı gibi görünüyorlar. Bu amaçla Pakistan'da genel bir hareket başlatılmıştır. Ne şansızlıktır ki Pakistan'ı korumayı amaç edinmiş ve vatani uğruna her fedakârlığa hazır Ahmediler'i bahane ederek Pakistan'ın can damarı olan Kelime-i Şehadet'e saldırıda bulunulmuştur. Bu konuda edinilen bilgiye göre şimdi, Hz. Mehdi'ye^{as} gelen bir vahiye uygun olarak insanların düşünceleri değişmeye başlamıştır. Kelime-i Şehadet'i sildirmekle ilgili olarak gelen haberlere göre, Pakistan polisi birçok yerde bu iş için Ahmediye Camilerine girdiği zaman, Ahmedilerin ağlayıp gözyaşı dökmelerinden ve Allah'a yalvarmalarından korkarak bu işten vazgeçmiş, hatta bu işi yapamayacağını kaymakama bildirmiştir. Bir defasında emniyet görevlileri kaymakamla birlikte Ahmediye Camisinin duvarına yazılı Kelime-i Şehadet'i sildirmek üzere gelmişler. Başkomiser kaymakama: "Ben ve bana tabi olan hiçbir memur bu işi yapmayacaktır" demiş. Pakistan'da

polisin adı çıkmıştır; onlara zalim, dinsiz, merhametsiz, utanmaz denir. Fakat Kelime-i Şehadet'in sevgisi onların da kalplerini değiştirmiştir. Birçok yerden buna benzer haberler bize ulaşmaktadır. Bazı yerlerde kaymakamlar başları eğik, üzüntülü bir şekilde gelmişler. Devlet görevlisi olduklarını söyleyerek mecbur olduklarını ileri sürmüşler ve Ahmediler'den Kelime-i Şehadet'i silmelerini rica etmişlerdir. Ahmediler'in, bu çirkin işi yapmayacaklarını söylemeleri üzerine, Ahmedi olmayan birisini bu iş için görevlendirmişlerdir. O, da Kelime-i Şehadet'i silmek üzere ilerlediği zaman Ahmediler hep birlikte ağlamaya başlamışlar, bunun üzerine bu işten vazgeçilmiştir.

Bu çeşit birçok hadiseler olmuştur. Her seferinde ben Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} şu vahyini hatırladım:

يَوْمَ تُبَدِّلُ الْأَرْضَ غَيْرَ الْأَرْضِ

Yani yeryüzünde yaşayanların düşünceleri değiştirilecektir. Müslümanların kalbinde Kelime-i Şehadet'in sevgisi genel olarak mevcuttur. Bu Allah'ın^{cc} bir lütfudur. Pakistan Müslümanları bu konuda hükümetle işbirliği yapmağa niyetli değildirler. Yine de bazı çirkin olaylar da olmuştur. Onları görünce, Allah bu memleketi cezalandırabilir diye korkmaktayım. Bir yerde Ahmedi bir öğrenci Kelime-i Şehadet rozetini ceketine takmıştı. Emniyet görevlileri onu yakalayıp karakola götürmüşler. Başkomiser bu öğrenciyi beş yüz Rupî para cezasına çarptırmış. Zavallı öğrencinin cebinde ancak üç yüz Rupî bulunuyormuş. Onu ödemiş; fakat Kelime-i Şehadet rozetini aslâ çıkarmayacağını söylemiş. Bunun üzerine o öğrenci adamaklı dövmüştür.

Ahmediye Cemaati üyeleri kaldıkları ülkelere her yerde vefalı olduğu gibi Pakistan'da bulunan Ahmediler de Pakistan'a vefalıdır. Kelime-i Şehadet'i küçük düşürmek isteyen Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ne yazıklar olsun!

Bundan daha feci bir olay da şöyledir: "Bir köydeki bütün köy halkı Ahmediye Camisinin duvarından Kelime-i Şehadet yazısını silmeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine kaymakam bir Hristiyan'ı getirtmiş ve ona bu işi yapmasını emretmiştir. O da papaza sormadan bu işi yapamayacağını söylemiş; papaz Hristiyanlar'ın bile Allah'ın^{cc} vahdaniyetine (tek oluşuna) inandıklarını; çünkü Ekanim-i Selase yahut Teslis inancının da temelde Allah'ın^{cc} birliği şeklinde özetlenebileceğini ileri sürerek "La İlahe İllallah" (yani Allah'tan başka ilâh yoktur) yazısını silmeyeceğini; ancak "Muhammed-ür Resulüllah" (yani Hz. Muhammed Allah'ın resulüdür) yazısını silbileceğini ileri sürmüştü. Bunun üzerine zavallı Hristiyan "La İlahe İllallah" yazısını

silmeyp "Muhammed-ür Resulüllah" yazısını silmiştir.

Ben Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ni uyarıyorum. Yüce Allah kendi ismini sevdiği gibi Yüce Peygamberi'nin(sav) mübarek ismini de sever. Bizim Rabbimiz ne Kendi yok olacaktır ne de Mübarek Peygamberi, yüce habibi Hz. Muhammed'in(sav) kutsal isminin yok olmasına müsaade edecektir. Ey Pakistan halkı! Gelin ve bizimle birleşin! Hep birlikte Allah'ın^{cc} vahdaniyetini ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletini koruyalım. Hiçbir diktatörden; hiçbir ordu ve polisten korkmayınız. Bu, her türlü fedakârlık yapma zamanıdır. Bu Allah'ın^{cc} vahdaniyetini ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletini koruma zamanıdır.

Ey Pakistan halkı! Eğer baki kalmak istiyorsanız Kelime-i Şehadet'i koruyun. Bu mübarek Kelime, kendini yok etmek isteyenleri yok etmek gücüne de sahiptir. Allah sizlere akıl versin. Âmin

Keşmir ve Filistin lehine Cemaatimizin hizmetleri

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin Dördüncü Halifesi Hz.Mirza Tahir Ahmed'in 8 Mart 1985 Cuma günü verdiği hutbenin metnidir.

Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri, Âl-i İmran Suresi'nin şu ayetini (3:65) okudular:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا
وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: "Demin okuduğum ayet-i kerime, Âl-i İmran Suresi'nin 65.'inci ayetidir. Hak Teala^{cc} Hz. Muhammed'e(sav) hitaben şöyle buyurur:

"Ey Habibim! Kitap ehline de ki, hiç olmazsa aramızda ortak olan kelimeye doğru yöneliniz. Yani Allah'tan başka hiç kimseye ibadet etmeyeceğimiz ve O'na ortak koşmayacağımıza dair birleşelim. Keza aramızdan bazı varlıkları Rab kabul etmesinler. Ancak eğer onlar yine de yüz çevirirlerse ve sözünüze önem vermezlerse, onlara de ki artık siz, bizim Müslüman olduğumuza şahit olunuz. (Yani artık bu sesi duyduktan sonra yine de yüz çevirenlerin din ile hiçbir alâkaları kalmamıştır.)

Kur'an-ı Kerim çok hikmet dolu bir kelâmdır ve bütün anlaşmazlıkları bir tarafa iterek, Kitap Ehli ile Kur'an Ehli arasında bir merkez teşkil eden birliğe doğru insanları davet etmektedir. Kur'an-ı Kerim, Kitap Ehli'nin Hz. Muhammed'i (sav) haşa, yalancı saydıklarını; kendisine can düşmanı olduklarını; dinine de azılı düşman kesildiklerini belirtmekte ve İslâm dini ile

kurucusuna zarar vermek üzere hiçbir fırsatı kaçırmadıklarına da ehemmiyet vermemektedir. Bunca adavete rağmen Kur'an-ı Kerim, Kitap Ehli'ni birliğe davet etmektedir ve bütün anlaşmazlıkları bir tarafa atmaları için onlara çağrı yapmaktadır. Bu bakımdan bile bu kitap hayret vericidir. Bu, doğruluk ruhundan çıkmış olan yüce bir kelâmdır. Bir yönden kullarla, diğer yönden Yaratıcısıyla derin bir alâka bulunmadıkça böyle bir kelâm hiçbir ağızdan çıkamaz. Yüce Rabbimizin, kullarla, renk ve nesillerine yahut din ve milletlerine bakmadan ve dinden daha yüce olan bir alakası bulunmaktadır.

O da Yaratan ile yaratılmış olanlar arasındaki alâkadır. Yüce Rabbimiz'in bu Kelâmı eğer vahiy edilmeseydi, böyle bir düşünce bile insanların aklına gelemezdi. Bu kelâma itaat etmekle dünyanın bütün anlaşmazlıklarını yok edebiliriz. Ortak bir değere davet etmek demek, insanları hayra davet etmek demektir. Kötülükler ile zulümleri görmemezlikten gelerek bir düşmanın, düşmanlığında ne derece ilerlediğine bile önem vermemek bize büyük bir ders vermektedir. O da şudur ki eğer bir tek ortak değer varsa insanları ona doğru davet etmelidir. Bu çok yüce bir ders olup, hem din hem politika ve hem de iktisat dünyasında bütün kilitleri açabilecek bir anahtar mahiyetindedir. Ancak maalesef dünya insanları ve milletleri bu yüce talimatı unutarak dünyadaki hayatlarını cehenneme çevirmişlerdir. Hem kendileri değişik musibetlere yakalanmışlardır, hem de dost olsun düşman olsun, bütün insanların türlü problemlerle karşı karşıya kalmalarına sebep olmuşlardır. Şüphe yoktur ki bugün dünyanın bütün problemlerinin çaresi ortak değerler üzeredir.

rinde birleşmektir. Diğer milletler bir yana, maalesef İslâm adına kurulmuş olan Pakistan hükümeti bile İslâm sevgisini iddia etmesine rağmen bu temel dersi anlayamamaktadır.

Şu son günlerde Pakistan'da Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde büyük bir hareket başlatılmıştır. Bu hareketin özeti, bütün ortak değerleri yok etmektir. Kur'an-ı Kerim'in talimatı da bunun tam tersidir. Özeti ise şöyledir: Bütün anlaşmazlıkları unutunuz ve insanları varolan ortak değerlere davet edinizdir. Ancak Pakistan'da Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürütülen kampanya bunun tam tersinedir. Bizim düşmanlarımız Allah'ın^{cc} sözüne ve meleklerin sözlerine aykırı inanmaktadırlar ve gidişatları Allah'ın^{cc} yüce kaderine aykırıdır. Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanları bütün ortak değerleri yok edecek ve bütün anlaşmazlıkları körükleyecek gibi görünmektedirler. Sanki onlar bu Cemaat'in düşmanlığından dolayı körlere dönmüşlerdir. Nitekim onların bu Cemaat'e yönelttikleri suçlamaların gerçekte uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmamaktadır.

Geçen hutbemde ben, bugün bizi suçlamakta olanların kendi lisanından Müslüman Ahmedi Cemaati'nin İslâm'a ve Müslümanların çıkarlarına daima bağlı kaldığını ve bunları daima koruduğunu ispat etmiştim. Keza bizi suçlayanların kendilerinin suçlu olduklarını açıklamıştım. Bu arada Pakistan'ın kuruluşundan önceki tarihten ve değişik gazete ve dergilerden referanslar vermiştim. Müslüman Ahmediye Cemaati, Allah'ın^{cc} lütfuyla, bütün tehlikelerde daima İslâmiyet'in ve Müslümanların çıkarlarını savunanların ilk saflarında bulunmuş ve düşmanların saldırılarına daima büyük bir kuvvetle karşılık vermiştir. Buna mukabil bugün bu

Cemaat'i suçlamakta olan Ahrar ile Cemaat-i İslâmî'nin çabaları daima İslâm çıkarlarına ters olmuştur. Bu bir suçlama olmayıp tarih gerçekleri bunu açık olarak kanıtlamaktadır.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nce yayınlanan broşürde birçok suçlamalar yapılmış, ancak detayları açıklanmamıştır. Meselâ Ahmediye Cemaati'nin İslâmiyet ve İslâm âlemine düşman bir cemaat olduğu iddia edilmiştir. Şimdi bu suçlama, sözde Cemaat-i İslâmî ile Ahrar tarafından ileri sürülen ve sık sık tekrarlanan, ayrıca değişik broşürler şeklinde propaganda edilen birçok suçlamayı kapsamaktadır. Bu konuda Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince zekât ile diğer İslâmî fonlardan para sarfedilerek hazırlanan birçok kitap neşredilmiştir. Bununla birlikte Hükümet bu çirkin hareketleri desteklemekle övünmüştür. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yöneltilen suçlamalar bile çok tuhaftır. Meselâ bu Cemaat'in Hindistan ve Hindu dininin ajanı olduğu iddia edilmiştir. Aynı şekilde Ahmedilerin hem komünizm ile komünistlerin, hem de sömürgecilerin ve kapitalizmin ajanları olduğu dile getirilmiştir. Şimdi Ahmedilerin hem Rusya'nın hem de İsrail'in ve birbirine ne kadar çelişkili olursa olsun, dünyanın bütün güçlerinin ajanları olduğunu iddia etmek ne büyük akılsızlıktır! Bu suçlamayı analize ettiğimiz zaman bambaşka bir gerçek gözümüze çarpmaktadır.

Hindistan ve Hindu dininin ajanı olduğumuza gelince bu tamamen bir uydurmadır. Bu suçlama baştanbaşa uyduruk hikâyelere dayanmaktadır. Gerçek şudur ki, Müslüman Ahmediye Cemaati, Kur'an-ı Kerim ile Sünnet-i Seniye'ye dayanan açık ve kesin bir inanca sahiptir. Bizim inancımıza göre bir Ahmedi Müslüman, hangi ülkede yaşıyorsa ve hangi ülkeye ait ise, o

ülkeye bağlı ve vefalı olacaktır. İngiltere'deki Ahmedi İngiltere'ye, Pakistan'daki Ahmedi Pakistan'a bağlı olacaktır ve ülkesine sadık kalacaktır. İşte bizim inancımız budur ve bunun dışındakiler hep safsatadır. Eğer muhaliflerimiz, Pakistan'ın çıkarları uğruna, diğer ülkelerde yaşamakta olan Ahmediler'in yaşadıkları ülkelere hainlik yapmalarını istiyorlarsa, bu da İslâmiyet talimatlarına aykırıdır. Böyle bir istekte bulunmak, Pakistan dışında yaşayan Ahmediler'i, bütün dünyada ülkelerinin hainleri haline getirmek demektir. Bu suçlamayı yapanlar bile böyle bir inanca sahip değildirler. Acaba İngiltere, Arap ülkeleri, Afrika ve diğer kıtalarda yaşayan Müslümanlar kendi ülkelerinin hainleri midirler?

Demek ki bu tamamen aldatmacadır ve bu suçlamayı ileri süren Ahrar ile Cemaat-i İslâmi mollaları kendileri haindirler. Dış dünya, Pakistan Hükümetinin niçin bu çeşit cahilane hareketler peşinde olduğunu sorduğu zaman, Hükümet bu partilerin Pakistan halkını kışkırtarak hükümeti baskı altında tuttuğunu ileri sürmektedir. Ancak aslında Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu iki partiyi kendi çıkarları uğruna kullanmakta, bu partiler bile kendi menfaatleri uğruna Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti ile işbirliği yapmaktadırlar. Her ne zaman hükümet ile bu partilerin çıkarları birbirleriyle çelişecek olsa, o zaman onlar birbirinden hemen ayrılacaklardır. Bu dostluk, çıkarlar dostluğu olup daha önce olduğu gibi, şimdi bile her an bozulmaya mahkumdur.

Sözde Cemaat-i İslâmi ve Ahrar Cemaati'ne mensup mollalar, Pakistan kurulmadan önce ne durumdaydılar? Onların düşünceleri ve hareket tarzları nasıldı? Müslüman ülkelere karşı davranışları nasıldı? Bu sorulara gelince, bazı örnekler vererek

bu soruları cevaplandırmak istiyorum. İlk olarak Ahrar Cemaatini ele alıyorum. Bu Cemaat nasıl kuruldu? Keşmir bağımsızlığı için harcanan mücadeleleri ele alan "Freedom Movement In Kashmir" adlı meşhur eserinde, yazarı Gulam Hasan Han bu soruyu şöyle yanıtlamaktadır: "Meclis-i Ahrar, Hindu Kongre Partisi'nin yıllık toplantısında, Hindu Kongre Partisi kürsüsünde kurulmuştur. Ataullah Şah Buharî adlı meşhur hoca bunun ilk başkanı seçilmiştir ve bu partiye "Meclis-i Ahrar-i İslâm-i Hind ismi verilmiştir.... Hindu panditleri (din adamları) Müslümanların hep birlikte yürüttükleri harekete zarar vermek üzere bu partiyi kullanarak Müslümanların anlaşmazlıklarını kışkırttılar."

Demek ki Hindu Kongre Partisi'nin, Ahrar Meclisi'ni kurduğu ve özel menfaatleri için kullandığı bilinen bir gerçektir. (Ahmediler'in koyu bir düşmanı olan) Zamindar Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Zafer Ali Han, Ahrar Partisi'nin ileri gelen liderlerinden birisidir. Bu zat daha sonra bu partiden ayrıldıysa da ilk günlerde kendi gazetesinde bu partiyi en iyi şekilde temsil etmiştir. Hindistan'da "Hilafet Hareketi" adı altında büyük bir hareket başlatılmış ve İngilizlerin Osmanlı Hilafetini sona erdirdiği, dolayısıyla Müslümanların İngilizlerle alâkalarını keserek Afganistan'a hicret etmeleri gerektiği propaganda edilmişti. İşte o günlerde Zafer Ali Han, meşhur Hindu lideri Gandhi hakkında bir şiir yazmış ve şiirinde şöyle demiştir:

* "Gandi bugün savaşı ilân ederek hak ile batılı birbirine çarpıştırmıştır.

* Hindistan'a yeni bir hayat aşilayarak vatandaşların bağımsızlıklarını kesin bir duruma kavuşturmuştur.

* O, Hilafet uğruna her şeyi feda ederek varını yoğunu Allah yolunda harcamıştır.

* İnsanların derecelerini en iyi bilen yüce Rabbimiz, tanıyıp bilerek Gandi'yi bu yüce mertebeye ulaştırmıştır."

İşte Ahrarlar'ın mürşitleri ve sözde Hilafet muhafızları Hindulardır. Güya Hilafeti koruyabilecek bir tek Müslüman bulunmadığından dolayı, Hak Teala^{cc} bilerek Gandi adlı bir Hindu'yu bu kutsal iş için görevlendirmiş! Yine Hindularla Müslümanlar arasındaki birlik konusunda bu yazar şöyle der: "Beş yıl önce bu birliği hayal etmek bile imkân dışındaydı. Hindularla Müslümanlar, bu birliğin Gandi, Lalah Lachpat Ray, Malvi Ci, Moti Lal Nehru gibi Hindu liderleri tarafından gerçekleştirildiğini zannederler. Ancak bu liderler daha önce mevcut değil miydiler? Bence bu İlâhî ve manevî bir kuvvettir. Artık Hindularla Müslümanların arasını açmak mümkün değildir. Hindularla Mahatma Gandi'nin Müslümanlara yaptığı minnetlerin mükâfatını verebilmek bizim elimizde değildir."

İşte Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, Hinduların ajanları olduğunu savunan insanlar bunlardır. Daha önce de söylediğim gibi her ülkede yaşamakta olan Ahmedi, ülkesine bağlıdır. Hiç çekinmeden Hindistan'da yaşayan Ahmediler'in, Kur'an-ı Kerim talimatlarına göre Hindistan'a bağlı olduğunu ilân edebilirim. Kur'an-ı Kerim'e göre her vatandaş kendi vatanına bağlı olmalıdır. Aslında bizim muhaliflerimiz güya Pakistan'da yaşamakta olan Ahmediler'in Hindularla Hindistan'ın ajanları olduğunu propaganda ederler ve Pakistan'a bağlı olmadıklarını ileri sürerler. Bu tamamen yalan ve iftirdir. Kaldı ki Hindulara bağlı olup Hindistan'ın ajanları olanlar kendi yazılarıyla

bunu itiraf etmişlerdir. Meselâ sözde Cemaat-i İslâmî'nin İslâmiyet'e ve İslâm ülkelerine ne derece bağlı olduğuna bir göz atalım. Daha önce de söylediğim gibi, Arabistan'da petrol bulunmadığı müddetçe, bu Cemaat'in kurucusu Mevdudi, İslâmiyet'in nerede bulunduğunu ve Arap ülkelerinin İslâmiyet'le ne alâkalı olduğunu sanki asla bilmemekteydi. Ancak petrol bulunup o yerler zengin olunca Mevdudi, Allah'ın^{cc} orada olduğunu ve Arabistan ahalisi ve yöneticilerinin Allah^{cc} ile alâkalı olduğunu görmeye başladı. Petrol bulunmadan önce Mevdudi onlar hakkında şöyle demektedir:

"Şah Abdül Aziz ile ondan sonra gelen Suudi prenslerin başında bulunduğu Hicaz hükümeti sayesinde Arabistan'a cahiye musallat olmuştur. Kâbe yöneticileri, (Hinduların kutsal saydıkları) Banaras ile Hardavar'ın Hindu din adamlarına dönüşmüşlerdir."

Bu yazıyı okuyunca insan hayrete kapılır. Bu yazı büyük bir inada işaret etmektedir. Sanki uzun zamandan beri düşmanlık beslemekte olan Mevdudi bu yazıyla kalbinde yatmakta olan düşmanlığını açığa vurmuştur.

Kendisinin haktan yana olduğunu zanneden, dolayısıyla gördüğünü olduğu gibi açığa vurduğunu düşünen birisi, Mevdudi'nin belki de diğer Müslümanlara karşı sevgi beslediğini hayal edebilir. Ancak Mevdudi diğer İslâm âlemine karşı da aynı düşmanlığı beslemekte olup hiçbir zaman bundan vazgeçmemiştir. Bir yazısında o, şöyle der:

"Gerçek bir Müslüman olarak dünyaya bir göz attığım zaman Türklerin Türkiye'ye; İranlıların İran'a; Afganların Afganistan'a hâkim olduklarında sevindirici hiçbir sebep görmemekteyim."

Demek ki eğer bu İslâm ülkelerine Hindu- lar, Rusya'daki komünistler yahut İngiliz- ler hakim olsaydılar o zaman Mevdudi memnun olabilirdi. Ancak Mevdudi Türki- ye'nin Türk idaresi altında olduğunu; keza Afganistan'ın Afganlar ve İran'ın da İranlı- lar tarafından idare edildiğini görmektey- di. Bu ülkeler ne Mevdudi'nin ne de diğer yabancı milletlerin idaresi altında bulun- mamaktaydı. Dolayısıyla Mevdudi o ülke- nin kendi vatandaşları tarafından idare edildiğinden nasıl memnun olabilirdi. Daha sonra o, sanki İslâmî bir mazeret ileri sürerek şöyle demektedir:

"Bir Müslüman olarak ben insanların, in- sanlar uğruna yine insanlar tarafından idare edilmesini asla kabul etmemekte- yim."

Güya Mevdudi'ye göre demokratik idare- ler İslâmî değilmiş ve dolayısıyla o, İslâm ülkelerindeki demokratik idarelere sevi- nemezmiş. Belki Mevdudi'nin bir karşıla- ştırma yaptığı ve kâfirlerle müşriklerin de- mokratik idarelerinin Müslümanların de- mokratik idarelerinden daha üstün oldu- ğundan dolayı, böyle bir fikir ileri sürdü- ğü akla gelebilir. Ancak Mevdudi'nin a- şağıdaki fetvası bu düşüncenin batıl ve te- melsiz olduğunu ilân etmektedir.

"Gayr-i Müslimler "Addâliyn" (doğru yol- dan sapmış olanlar) hükmünde iseler, Müslümanlar da "Mağdubi Aleyhim" (Al- lah'ın^{cc} gazabına uğramış olanlar) duru- mundadırlar."

Mevdudi, Mısır hakkındaki fikrini şöyle sergilemektedir:

"Bugün Mısır'ın orduya dayalı diktatörle- rinin halka yaptığı zulüm, geçmiş Firavun- ları, aklımıza getirmektedir."

Kısacası, Mevdudi, Müslüman hükümetler aleyhinde büyük bir öfke ve kin besle- mektedir. İşte Cemaat-i İslâmî

(Mevdudi'nin Cemaati) bugün Mevdudi'nin bu düşüncelerine tabidir. Maalesef bunlar kendi davranışlarını unu- tarak Müslüman Ahmediye Cemaati'ni suçlamaktadırlar. Müslüman ülkeler hak- kında, Ahmediye Cemaati'nin düşüncesi ve davranışı nasıldır? Geçmişte olduğu gibi bugün de bu Cemaat'in İslâm âlemi lehinde yaptığı hizmetler nelerdir ve bundan böyle ne olacaktır? Tarih sayfaları bu soruları en iyi şekilde cevaplandıracak- lar.

Broşürde Müslüman Ahmediye Cemaati açık bir şekilde vatan haini bir Cemaat olarak suçlanmış ve bu Cemaat'in tanınan bir üyesi olan Muhammed Zaferullah Han'ın, Keşmir çıkarlarına hıyanet ettiği ileri sürülmüştür. Keza Ahmediye Cema- ti'nin Keşmir aleyhinde çaba sarfettiği iddia edilmiştir. Bu suçlama tamamen iftira ve yalandır. Muhalliflerimiz Yüce Rabbimiz'den hiç korkmadan böyle bir suçlamayı yapmışlardır. Pencap Yüksek Mahkemesi üyesi Sn. Münir Bey, 1953 Ahmediye aleyhtarı olaylar hakkında ha- zırladığı raporda özellikle bu konuya de- ğinmiş ve muhalliflerimizin bu suçlamasını hayretle yalanlamıştır. Bu yüce hâkime göre, Keşmir ve Pakistan'ın önde gelen mücahitleri, düşmanlık ve hainlikle suç- lanmışlardır! Gerçek şudur ki, Pakistan'ın kurulmasından sonraki durumu inceledi- ğimiz zaman Keşmir'in bağımsızlığı için hiçbir Müslüman Cemaat'in Müslüman Ahmediye Cemaatin'den daha yüce hiz- metler sunduğunu görmemiz mümkün değildir. Meselâ "Tulu-i İslâm" adlı dergi Mart 1948 sayısında, Muhammed Zaferullah Han'ın Keşmir için yaptığı yüce çabaları inceleyerek şöyle bir yorum ileri sürmüştür:

"Tesadüfen Pakistan'a çok yetenekli bir hukukçu nasip oldu. O, hakka dayanan bu

davayı en iyi şekilde ileri sürdü. Onun delilleri ve ispat ettiği gerçekler Musa'nın asası gibi muhaliflerin yılanlarını yutuverdi. Dünya kamuoyu, batılın hakka karşı duramayarak kaçtığını kendi gözleriyle müşahade etti."

Sn.Münir Bey, sınırlar komisyonunda bir üye olarak kalmıştı. 1953'de Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürütülen hareketleri incelemek üzere kurulan özel mahkemede, bu Cemaat'ın muhalifleri, Zaferullah Han aleyhinde bazı suçlamalar ileri sürdüler. Sn.Münir bunları enine boyuna değerlendirerek şöyle demiştir:

"Zaferullah Han Bey, Müslümanlara çok halisane bir şekilde hizmet etmiştir. Buna rağmen bazı dinî cemaatler mahkemede, onun ismini büyük bir nankörlükle utanılacak bir şekilde zikrettiler."

Keşmir'in bağımsızlığı için ilk olarak bir cihad başlatan Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İkinci Halifesi'dir. Keşmir uğruna çaba sarfedilmesini sağlayanlara da o öncülük yapmıştır. Müslüman Ahmediye Cemaati gençleri ve yaşlıları, tecrübelisi ve tecrübesizi, kısacası Cemaat'ın bütün üyeleri bu cihada katıldılar. Onlara Cemaat tarafından hem silâhlar sağlandı, hem de parayla yardım yapıldı ve bir düzen kuruldu. Böylece Keşmir'in bağımsızlığı için cihad yapıldı. Bunlar tarih gerçekleridir. Muhalliflerimiz isteseler de bu gerçekleri unutamazlar ve bu tarihî yok edemezler. Bu arada Keşmir'in bağımsızlığı için yapılan bu cihad ve onu gerçekleştirenler aleyhinde Mevdudi'nin fetvalar savurduğunu da unutmamamız lazım. Ona göre bu asla cihad değilmiş! Buna katılmak haram imiş! Buna her ne denilirse denilsin, asla cihad olarak adlandırılmazmış! Demek ki mazlum bir ülkede Müslümanlar ölüm kalım savaşı versinler; Bütün

çevre Müslümanları kardeşlerine yardım etmek üzere harekete geçsinler ve ellerinden geldiğince kardeşlerini korumaya çalışsınlar; Tam bu sırada Mevdudi bu çabaların cihad sayılamayacağına ve Müslümanların buna yanaşmamaları gerektiğine; bu cihadı yaparken ölenlerin bile şehit değil aksine hain sayılacaklarına dair fetva versin! Artık bu duruma ne diyebiliriz? İşte bu fetvalar neşredilirken Müslüman Ahmediye Cemaati kendi hesabına düşmanlarla savaşmak üzere hükümete bir askeri bölük sağlamıştır. Bunun bütün masraflarını Cemaatimiz kendi üzerine almıştır. Bu bölük Pakistan hükümeti tarafından tanınmıştır ve savaş anında büyük işler başarmıştır. Bazı anneler tek evlatlarını bile bu bölüğe vermişlerdir. Bu gerçekler tarih evraklarında saklıdır. Hz.Mehdi'nin İkinci Halifesi Hz. Muslih-i Mev'ud, Keşmir'in bağımsızlığı için silâhlı bir çabaya girişmek üzere Müslüman Ahmediye Cemaati'ne bir çağrı yaptığı zaman köylüler buna pek aldırış etmediler ve bu çağrının mahiyetini anlayamadılar ve bunun alelde bir çağrı olduğunu sandılar. Dinî, yahut Cemaat hizmeti uğruna yapılan çağrılara daima kulak veren Cemaat üyeleri; Keşmir'in bağımsızlığı için yapılan çağrıyı alelde bir çağrı zannederek, diğer Müslümanlar varken Keşmir cihadına katılmazsak da farketmez diye düşünmüşler. Muslih-i Mev'ud bir köye temsilcisini gönderdi. O, köydeki Ahmediler'e Hz.Muslih-i Mev'ud mesajını ilettiler. Fakat onlar pek aldırış etmediler. Tam o arada bayanlardan birisi ayağa kalktı ve: "Halife Hazretleri'nin çağrısına kulak vermediğinizi hayret ve üzüntü ile müşahade etmekteyim. Benim bir tek oğlum vardır. Ben oğlumu asker olarak Keşmir cihadına gönderiyorum. Yüce Rabbim onu şahadete kavuştursun ve

yüzünü görmemi bana nasip eylesin diye Cenab-ı Hak'a dua ediyorum" dedi. Hz.Muslih-i Mev'ud bir konuşmasında bu bayandan bahsetmiştir ve: "Bu ses kulağıma ulaştığı zaman Allah adına yemin ederim ki, Ya Rabbi! Eğer bu bayanın oğlu için şahadet mukadder kılındıysa, onun yerine benim oğullarımdan birisini al ve bu ananın oğlunu ona geri ver diyerek Yüce Rabbim'e dua ettim" buyurmuştur. İşte Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri bu hislerle Keşmir'in bağımsızlığı için cihad ettiler. Bugün siz onları suçlamaktasınız. Sizin oğullarınız o zaman neredeydiler? Ataullah Şah Buharî yahut Mevdudi'nin evlatları ve yandaşları neredeydiler? Onlar savaş meydanından çok uzaklardaydılar. Zaten hiç kimse onların cihad meydanına çıktıklarını asla görmemiştir. Hz.Mehdi'nin İkinci Halifesi cihadı ilân etmekle kalmayıp fiilen kendi oğullarını Keşmir savaşına gönderdi. Onlar savaş alanında çok büyük zorluklarla karşılaştılar. Büyük hastalıklara yakalandıkları halde onların savaştan dönmelerine izin verilmedi. Hatırladığım kadarıyla bazı oğulları çok acınacak durumdaydılar. Durum çok feciydi. Bazıları kanlı ishal hastalığına yakalandılar ve geri dönmek için izin istediler. Ancak Hz.Muslih-i Mev'ud dönmelerine izin vermeyip savaş alanında kalarak vatan ve milletlerine hizmet etmelerini emretti. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin bu hizmetleri Ahmedi olmayan birçok Müslüman tarafından bile takdir edildi. Meselâ Cemaat Elmeşaih Sialkot Başkanı Hekim Ahmed Din Bey, "Kaid-i Azam" adlı derginin Ocak 1949 sayısında şöyle der:

"Bugün Ahmediye Cemaati bütün Müslüman Cemaatler arasından birinci durumdur. Bu Cemaat öteden beri düzenli

bir Cemaat olup namaz oruç vb. dinî vecibelere bağlıdır. Bu ülkede olduğu gibi yabancı ülkelere bile bu Cemaat'ın din adamları başarılı bir şekilde tebliğ görevini sürdürmektedirler. Pakistan'ın kuruluşunda ve Müslim Lig'i (Pakistan'ı Kur'an parti) başarılı kılmak üzere bu Cemaat çok faal bir rol oynamaktaydı. Ayrıca bu Cemaat Keşmir cihadında, Keşmir mücahitleriyle başbaşa savaşmıştır ve büyük bir ihlas ve sevgiyle bu çabalara ortak olmuştur. Başka hiçbir Müslüman cemaat şimdiye kadar bu Cemaat gibi cesaretle Keşmir cihadına adım atmamıştır. O bakımdan harcadıkları bu çabalardan dolayı biz Ahmediye Cemaati büyüklerine teşekkür borçluyuz ve içtenlikle tebrik ederiz. Cenab-ı Hak vatan, millet ve dine daha da hizmet etmeyi bu Cemaat üyelerine nasip eylesin. Yüce Rabbimizden bunu niyaz ediyoruz."

Günün Genel Kurmay Başkanı, Furkan Alayı'nın (Ahmedi Cemaati'nin alayı) hizmetlerini takdirle karşıladı ve bu alaya mensup askerlere birer takdirname vererek onların hizmetlerini en yüce bir şekilde methetti. Bu sertifika uzundur. Bundan örnek olarak kısa bir iktibas vermekle yetiniyorum:

"Sizin alayınız toplumun değişik şubelerinden gelen gönüllülerden oluşmaktaydı. (Daha önce de söylediğim gibi bütün gönüllüler bir kuruş maaş almadan askerlik görevlerini yapmaktaydılar.) Genç çiftçiler, öğrenciler, öğretmenler, esnaf, herkes Pakistan'ın hizmeti konusunda birbirleriyle yarış halindeydiler. Sizler gönüllü olarak halisane bir şekilde canlarınızı vatanı feda ettiniz ve hiçbir karşılık istemediniz. Hatta herhangi bir şöhret bile istemediniz. Keşmir savaşında önemli bir cephe size teslim edilmişti. Size olan güvenimizi çok geçmeden yerine getirerek

ispat ettiniz. Bu savaşta düşmanın kara kuvvetleri bizden kat kat fazlaydı. Keza hava kuvvetleri bile bizden çok üstündü. Buna rağmen sizin alayınız bir karış vatan toprağını bile düşmana teslim etmedi ve görevini en iyi şekilde yerine getirdi.”

İşte bugünkü Sıkıyönetim Hükümeti’nin suçladığı, Pakistan, İslâm ve Ümmet hainlerinin hikâyesi budur. Eğer bunlar hain iseler, siz de bunlar gibi hainleri gösterebilir misiniz?

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti en azından kendi askerlerini küçük düşürmeme liydi. Özellikle “Sitare-yi Kaid-i Azam” ve “Hilal-i Cüret” gibi büyük madalyalar kazandıran ve Pakistan tarihine cesaretleriyle damga vurmuş olan kahramanlarını unutmamalıydı. Ancak maalesef bugün sırf Ahmedi Müslümanlardan oldukları için onlara bile dil uzatılmakta, böylece nankörlük yapılmaktadır. Ahmediye Cemaati düşmanlığından dolayı, alelade dergilerde bile onlar aleyhinde yazılar neşredilmektedir. Güya onların hepsi hain imiş gibi bir intiba uyandırılmak istenmektedir. Meselâ General Ahtar Malik ile General Abdül Ali Malik adlı iki Ahmedi generalimiz aleyhinde, insanı hayrete düşüren yazılar neşredilmektedir. Halbuki bu generallerin vatana yaptıkları hizmetler unutulacak gibi değildir. “Hilal-i Cüret” madalyasını kazanmış olan (emekli) General Serferaz Han, Pakistan ordusunda isim kazanmış bir generaldır. O, Cang Gazetesi, Lahor: 6 Eylül 1984 sayısında Pakistan’la Hindistan arasındaki savaşı değerlendirerek hatıralarını şöyle sergilemektedir:

“Ahtar Malik’in büyük bir üstünlük ve uzmanlıkla Çamb’a saldırmasına büyük bir zafer dışında başka bir isim verilemez. Çamb cephesinde düşman yenilgiye uğ-

ramıştı ve Ahtar Malik, Coriyan şehrini ele geçirmek üzere ilerleyebilme imkânına sahip idi. Düşman ordusu Coriyan şehrini boşaltmak üzere Pakistan ordusunun ilerleyişini beklemekteydi. Ancak maalesef buna izin verilmedi. Hazırlanan plâna göre bu başarı Yahya Han’a mal edilecekti. Bundan dolayı o, Ahtar Malik’in yerine tayin edildi. Fakat böylece Hindistan’ı tam olarak yenilgiye uğratmak imkânı elden çıkmış oldu. Dolayısıyla hangi tarafın zararına uğradığı düşünülebilir.”

İşte hain olarak suçladığınız Ahmediler bunlardır. Bu konuda Pakistan’ın değişik gazete ve dergilerinde yazılar çıkmıştır. Şu anda hepsini zikretmek mümkün değildir. Bu konuda şu gazete ve dergilerde detayları bulmak mümkündür: Cang Gazetesi, 10 Eylül, 1984; 12 Nisan 1983; Hikâye Dergisi, Nisan 1973; El-Fatih Dergisi, 20 Şubat 1976. Ayrıca “Vatan Ke Pasban”; Mektebe-yi Aliye; Aybek Road Lahor’da Pakistan’daki Ahmediler’in kahramanlıklarından bahsedilmiştir. Bu da Ahmedi Müslümanların Pakistan’a ne kadar bağlı olduğunu ve vatanları uğruna ne büyük fedakârlıklar yaptıklarını kanıtlamaktadır.

Cang Gazetesi 16 Şubat 1983 sayısının verdiği bir habere göre Hindistan Başbakanı Şastari, Ahtar Malik’in Hindistan için büyük bir tehlike olduğunu, dolayısıyla Hindistan Hava Kuvvetleri’nin onu yoketmesi gerektiğini söylemişti. Cang Gazetesi’nin bu yazısı eski bir yazı olmayıp yalnız iki sene önceki yazıdır.

Bir Ahmedi, İslâm; Ümmet-i Muhammed(sav) yahut kendi vatani uğruna savaş meydanına çıkarak savaştığı zaman, görenlerin göz bebeği haline gelir. Hatta onun düşmanları bile, ona küfrettiği halde, savaş anında onu övmekten geri duramaz. İçten gelen doğruluk sesine hiç

kimse engel olamaz. Meselâ Şureş Keşmirî, ömrünü Ahmediye Cemaati düşmanlığında geçirmiş bir şairdir. Ancak o, bile Ahtar Malik adlı Ahmedi generalin kahramanlıklarını görünce:

* "Delhi toprağı bizleri çağırmıştır, arkadaşlar! Ahtar Malik ile elele yürüyelim. Ona yardım ederek ilerleyelim.

* Ganga vadilerine bizim kimler olduğumuzu söyleyelim.

* Kılıç savurarak Camna vadisi üzerine yürüyelim"

demekten kendini alamamıştır. Savaş esnasında Şureş Keşmiri, elele verebileceği başka hiçbir generali görememektedir. Ona göre Delhi toprağının seslendiği bir tek Ahmedi ananın evladıdır. Bu Ahmediye düşmanının gördüğü tek kahraman, savaş alanında en iyi şekilde savaşan tek asker Ahmedidir. Ahtar Malik, dünya çapında tanınan, cesareti dillere destan olan Ahmedi bir general idi. Artık o, Allah'ın^{cc} rahmetine kavuşmuştur. Maa-lesef Ahmediye Cemaati düşmanları vefat etmiş olan bu vatan kahramanının ruhu-nu rencide etmekten bile geri durmamaktadırlar. Fakat General Abdül-Ali Malik hayatta olup emekli olmuştur. Bu general daha düne kadar kahramanınızdı.

Çavindah cephesi tehlikedeyken o, daha üst makamlardan Çavindah'ı savunamayacağı, dolayısıyla geri çekilmesi gerektiği konusunda direktif almaktaydı. Ancak o, geri çekildiği takdirde Pakistan ordusunun Ravalpindi'ye kadar hiçbir yerde duramayacağını, bir karış toprağı bile düşmana teslim etmeyeceğini ve gerekirse vatan uğruna canını bile aynı yerde feda etmeye hazır olduğunu ileri sürmekteydi. İşte o zaman o, Hak Teala'nın^{cc} yardımı ve lütfuyla zaferi elde etti. Bunun üzerine yalnız Pakistan ordusundaki meslektaşları

değil, hatta ileri gelen din adamları ve meşayih bile onun gerçek bir kahraman olduğunu ve gerçek anlamda cihad yaptığını söylediler. Meselâ Dai Meclis-i Ulema-yı Pakistan, Elhac İrfan Rüşdi Bey, "Marike-i Hakkü Batıl" adlı eserinde şöyle bir şiir söylemiştir: "Abdul-Ali, gazilere kumandanlık ederken; düşman saflarında sel gibi akmakta olan da yine Abdül-Ali idi."

Daha düne kadar o, sel gibi akmaktaydı. Bu gün ise sizin damarlarınızda kan yerine yalan akmaktadır. Hiç çekinmeden, utanmadan suçladığınız bu kahraman, kim bilir ne düşünmektedir. Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin hain olduğunu ileri sürerek suçladıkları ve küçük düşürmek niyetiyle dil uzattıkları bu vatan kahramanı kim bilir ne kadar rencide edilmekte ve kalbi nasıl kırılmaktadır?

Filistin meselesi ve Ahmediler

Filistin meselesine gelince, bu konuda elimdeki malzeme çok fazladır ve bu konuyu bu hutbemde bitirebilmem mümkün değildir. Ancak en azından bir tanıtım yapmak uygun olur. Filistin konusunda Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yapılan suçlamalar şunlardır:

(A) Bu Cemaat'in üyelerinden olan Muhammed Zaferullah Han, Filistin meselesinin başarısızlıkla sonuçlanmasının başlıca sorumlusudur. O olmasaydı ve bu mesele başka birisi tarafından ele alınsaydı, şimdiye kadar çoktan halledilmiş olurdu. Güya o, bilinçli bir şekilde ve kasten İslâm çıkarlarına hıyanet etmiştir.!

(B) Ahmediler İsrail'e bağlıdırlar ve altı yüz Ahmedi, İsrail ordusunda görev yapmaktadırlar. (Geçen onbeş seneden beri bu sayı asla değişmemiştir! Bu altı yüz asker, savaşlarda asla ölmemektedirler. Sayıları ne azalmakta, ne de çoğalmakta

olup aynen devam etmektedir!) İsrail'de Ahmediler'in bir tebliğ merkezleri bulunmaktadır. Bu da Ahmediler'in İsrail'e bağlı olduklarını kanıtlamaktadır!

Bu konuda ilk olarak incelememiz gereken soru şudur: "Tebliğ Merkezi (yahut misyon) nedir? Muhaliflerimiz "Ahmedi Cemaati'nin Tebliğ Misyonları" adlı kitapta "Misyon" kelimesini okuyarak hemen itiraz etmeye başlamışlardır. Onlar ya kendileri aldanmakta yahut ta dünya kamuoyunu aldatmaktadırlar. Sanki bu merkez (yahut İngilizce karşılığı olan "mission" yani misyon) hükümetlerin merkezleri (yahut misyonları) gibi imiş; sanki bütün İslâm âlemi İsrail ile alâkasını kesmiş iken Ahmediler orada bir misyon yahut bir elçilik kurmuşlar imiş gibi yanlış bir intiba uyandırılmaya çalışılmaktadır. Sade halk bu propagandayı hayretle kabul ederek aldanmaktadırlar. Burada önemle üzerinde durmamız gereken gerçek, Ahmediler'in dünyanın hiçbir ülkesinde hükümetlerinin olmayışdır. Hiçbir ülkede çoğunlukta olmayan ve hiçbir yerde iktidarda bulunmayan Ahmediler'in elçilikleri nasıl bulunabilir?

"Misyon" kelimesi aslında "Tebliğ Merkezi" anlamında kullanılmıştır. Bu tebliğ merkezi Yahudilerin İslâmiyet'e yönelttikleri batıl itirazlara cevap vermek üzere kurulmuş olan bir merkezden başka birşey değildir. Bu merkez, batıl aleyhinde cihad ederek Yahudileri Müslüman yapmak için uğraşmaktadır. Bize itiraz edenler, Yüce Allah'a dua ederek bu gibi "misyonları" kurmaya niçin çalışmamaktadırlar? Kendilerinin de bu gibi merkezler açabilme saadetine nail olmasını neden Cenab-ı Hak'dan niyaz etmemektedirler? Kısacası muhaliflerimiz bizim aleyhimize ancak bir yaygara koparmaktadırlar ve

bazı terimleri uydurarak yalanlar vasıtasıyla onları yaymaya çalışmaktadırlar. Bu da sade halkımızın İslâmiyet'i sevdiğini kanıtlamaktadır. Bu sevgiyi suiistimal eden mollaların bize yaptıkları haksızlıkları unutarak, İslâmiyet'e içten bağlı olan Müslümanlarla irtibat kurarak onlara gerçeği bildirmemiz lâzımdır.

Hak Teala^{cc} İslâmiyet'i sevenleri asla başarısız kılmaz. O bakımdan, ister Endonezya, Malezya yahut Arap ülkelerinde yaşamakta olan Müslümanlar olsun, isterse Afrika ülkelerinde ikamet etmekte olan Müslümanlar olsun, yahut ta her nerede olursa olsunlar; eğer onlara Müslüman Ahmediye Cemaati ve inançları konusunda tam olarak bilgi verilirse onların bu Cemaatten yana olmamaları ve etkilenmemeleri mümkün değildir. İslâm, Kur'an ve Hz. Muhammed(sav) kimden yana ise, gerçek Müslüman da hiç şüphesiz ondan yana olur. Başka bir ifadeyle onlar doğruluktan yana olurlar. Şu anda onlara, Müslüman Ahmediye Cemaati, sanki İslâmiyet'e düşman olan bir cemaat gibi gösterilmektedir. Sanki İsrail'de bu Cemaat'in bir merkez açmış olması, bunun İsrail'in ajanı olduğunu göstermekteymiş!

Şimdi bu gerçek dışı ve çok aptalca bir propagandadan başka birşey değildir. Meselâ Rusya'da Pakistan'ın bir merkezi bulunmaktadır. Bu, Pakistan'ın bir Rus ajanı olduğunu mu kanıtlamaktadır? Aynı şekilde Amerika, İngiltere ve dünyanın birçok ülkesinde Pakistan'ın birer merkezi bulunmaktadır. Şimdi acaba Pakistan bütün bu ülkelerin ajanı mıdır?

Kısacası İsrail'de Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, bir ülkenin başka bir ülkedeki gibi bir merkezi yoktur. Böyle bir merkezin bulunduğunu varsaysak bile çıkarılan netice çok cahilanedir. Ahmedi Müs-

lumanların İsrail'de ne gibi hareketler yaptığı konusu aydınlanmamıştır ve Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu hususta ülke kamuoyuna bir bilgi vermemiştir. Diğer bir ifadeyle Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, İsrail'den veya başka herhangi bir dış mihraktan, bir kuruş bile yardım aldığı tespit edilmemiştir. Zaten bu Cemaat, Allah'ın^{cc} lütfuyla böyle bir yardıma asla muhtaç değildir.

Öyleyse muhaliflerimizin biraz da kendi tarihçilerinin kaleme aldığı tarih evraklarına bir göz atmaları gerekir. Hindistan'daki Racput asıllı Müslümanları Hindu dinine geri çevirmek üzere yürürlüğe konan "Şüddi" adlı hareket aleyhinde Müslüman Ahmediye Cemaati'nin çabalarını da hatırlamamız lâzımdır. Keza Hindistan'la Pakistan arasında meydana gelen savaşlarda, özellikle yaşlı, genç, çiftçi, öğrenci, tüccar, hukukçu, kısacası her çeşit Ahmedilerin bir kuruş karşılık almadan vatanları uğruna savaşa katıldıklarını göz önünde bulundurmamız gerekir. Bütün bunlar vatana hainlik yapmak mıdır? Bundan İsrail'e ne çıkar sağlanabilir? Asıl hain kimdi? Bu soruyu ben daha sonra cevaplandıracağım ve gerçek vatan ve İslâm haininin kimler olduğu konusunu aydınlatacağım.

Müslüman Ahmediye Cemaatinin İsrail'de bir merkezi olduğu ve bunun da bu Cemaat'ın İsrail'in ajanı olduğunu kanıtladığı propaganda edilmektedir. **Gerçek şudur ki İsrail'in kuruluşundan çok daha önce Filistin'de Müslüman Ahmediye Cemaati bulunmaktaydı ve bu Cemaat kolu hâlâ devam etmektedir.** Her nerede Ahmediler varsa genellikle oralarda bizim merkezlerimiz bulunmakta ve ulemalarımız Cemaat üyelerini dinî konularda aydınlatmaktadırlar. Ayrıca şu anda Yahudilerin ellerinde bulunan Filistin toprakla-

rında birçok Müslüman hizipler ve onların merkezleri ve imamaları bulunmaktadır. Acaba onlar İsrail'in ajanları mıdır? Eğer bütün İslâm âlemi İsrail'in ajanı ise, o zaman Ahmedilerin İsrail ajanları olmalarında ne kabahat bulunabilir?

Gerçek şudur ki Filistin'de Yahudi iktidarı kurulduğundan bu yana oralarda Müslüman Ahmediye Cemaati'nin hiçbir merkezi kurulmamıştır. Yeni bir merkezimizin açılmış olduğunu ileri sürmek tamamen yalandır.

Doğrusu şudur ki ilk olarak 1924'de Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından dinî görevliler (mübelliğler) o yerlere gönderildiler. Keza ilk olarak 1928'de orada Cemaatimizin merkezi açıldı. İsrail'in 1948'de kurulduğunu da unutmayalım. Demek ki İsrail'in kuruluşundan yirmi dört yıl önce Allah'ın^{cc} lütfuyla Filistin'de Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri bulunmaktaydılar ve tam teşekküllü olarak dinî vecibelerini yerine getirmekteydiler. İşte Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti buna "İsrail'in ajanı" lakabını takmaktadır!

Filistin Kebabir Cemaatimize mensup İbrahim adlı bir dostumuz, Ahmedilerin İsrail'in ajanları olduğu propagandasını duyunca, Filistin'deki Arap ulemasının bundan haberdar olmadığını sezmiş ve onlarla irtibat kurarak onları da bu temelsiz propagandadan haberdar etmiş. Yani Pakistan'lı mollaların, İsrail ordusunda görev yaptıklarını ileri sürerek Ahmedi Müslümanları suçladıklarını ve İsrail'in ajanları olduklarını propaganda ettiklerini İbrahim Bey, Filistinli ileri gelen din adamlarına bildirmiş. Filistinli bu din adamları Yüce Allah'tan^{cc} korkan ve haktan yana olan insanlardır. Bu liderler, İbrahim Bey'e mektup yazarak Müslüman Ahmediye Cemaati'nin gerçekten Müs-

lûman bir cemaat olduğunu, tek olan Yüce Allah'a^{cc} inandığını, siyasetten uzak olup içtenlikle dinî ve İslâmî konularla ilgilendiğini, bu Cemaat üyelerinin saygıya değer yüce karakterli insanlar olduklarını ve bütün insanları sevdiklerini, dinî talimatları koruduklarını ve doğru bir Cemaat olduklarını itiraf ettiler. Keza bu Cemaat üyelerinin İsrail ordusuyla asla bir alâkaları bulunmadığını, dünya eğlencelerinden uzak kalarak yasalara bağlı olduğunu ifade ettiler ve bu konuda İbrahim Bey'e damgalı sertifikalar vererek, bu sertifikaları istediğimiz şekilde kullanabileceğimize ve bunları yayınlayabileceğimize açık izin verdiler.

Bu yazıları veren ileri gelen Filistin'li liderler şunlardır:

- * Akka ile Hayfa Şer'i Kadısı Muhammed Abdül Aziz İbrahim Bey;
- * Şifa Belediye Başkanı Sn.Nemir Hüseyin;
- * Yerel Kurum Başkanı Sn.Amir Hümeyr Devriş;
- * Büyük Millet Meclisi üyesi Sn. Muhammed Vatat Bey;
- * Hukuk uzmanı Sn.Muhammed Halit Masaru Bey;
- * Müslüman İnvitation Komitesi Genel Sekreteri Sn.Fetih Turani
- * Lise Müdürü Sn.Mahmud Masahih;
- * Hayfa Üniversitesi öğretim üyesi Sn.Sami Meri Bey;

İbrahim Bey adlı bu dostumuz büyük bir hikmetle cemiyetin her kısmından sertifikalar toplamıştır. Yüce Allah kendisinden razı olsun.

Pakistan'da "Rabvah'tan Tel Aviv'e" adlı bir kitap yayınlanmıştı. Bunun üzerine ben Pakistan din adamlarına şöyle bir çağrı yapmıştım: "Siz ulemadansınız, Allah'tan^{cc} korkmanız gerekir. Siz İsrail or-

dusunda altı yüz Ahmedî'nin görev yaptığını propaganda etmektesiniz. Peki siz bunu nereden biliyorsunuz? Bir İsrail ajanı mı size bilgi vermiş acaba? Bu askerlerden birisinin adını söyleyebilir misiniz? İster Pakistanlı olsun isterse Pakistan dışından bir ülkeden olsun, İsrail ordusunda görevli bir tek Ahmedî'nin ismini söyleyiniz. Uydurma bir isim yahut vefat etmiş olanlardan birisinin ismini söyleyerek seçimde oy almak belki Pakistan'da mümkün olabilir. Ancak dış dünyada bir isim vererseniz, onun tam adresini de vermeniz gerekecektir. Böylece isteyen herkes böyle birisinin olup olmadığını araştırabilir." Benim bu çağrım hâlâ cevapsız kalmıştır.

İslâm ve Filistin çıkarlarına gelince, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin bunlara olan bağlılığı bilinmeyen bir gerçek değildir. Müslüman Ahmediye Cemaati çok eski zamanlardan beri Filistinli Müslüman kardeşlerimizin çıkarlarıyla ilgilenmektedir. Sizler daha Filistin ismini bile bilmezken bu Cemaat oradaki İslâmî meselelerle yakından alâkadar olmaktadır. Her tehlike anında Bu Cemaat'in Halifeleri Filistinli Müslüman kardeşlerini uyararak tehlikeler esnasında Müslüman Ahmedî Cemaati'nin kendilerine hizmet edebileceğini daima teklif ettiler. Hatta Pakistan'ın kuruluşundan önce bu Cemaat'e düşman olan Ahrar gazeteleri bile bunu kabul ederek itiraf ettiler. Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Beşirüddin Mahmud'un İslâmiyet ve bu Ümmet'e olan sevgisinin, eşi ve benzeri bulunmayan bir sevgi olduğunu açıkça itiraf etmeleri takdire şayandır.

Meselâ "Zemzem" adlı Ahrar'lı bir gazete Pakistan'ın kuruluşundan önce Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığında şöhret

kazanmış bir gazeteydi. Bu gazete 19 Temmuz 1942 sayısında şöyle der:

“Ahmediye Cemaati Başkanı Halife Mahmut Bey'in Mısır ve kutsal Hicaz hakkında son günlerde gösterdiği alâka şüphesiz takdire şayandır. O, İslâm sevgisini göstererek Müslümanların hislerini en iyi şekilde temsil etmiştir.”

Gördüğünüz gibi daha düne kadar bizim muhaliflerimiz bile bizim, Müslümanların en iyi temsilcisi olduğumuzu itiraf etmekteydiler. Onlara göre Müslümanları en iyi şekilde temsil eden Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Hz. Mehdi'nin İkinci Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed idi ve bu Cemaat Müslümanlara hizmet etmek konusunda daima ilk safalarda bulunurdu. Bugün onların fikir değiştirmelerine ne denebilir? Dün söyledikleri ve kabul ettikleri gerçekleri unutmalarına ne mana verilebilir? Acaba onların kalbinde Allah^{cc} korkusu yok mudur ki kendi sözlerini bugün unutmaktadırlar! Şimdilik bu kadarla iktifa ediyorum. Gelecek cuma hutbesinde referanslar vererek, Müslüman Ahmediye Cemaati üyesi Çodri Muhammed Zaferullah Han'ın Arap ve İslâm âlemine nasıl hizmet ettiğini ve Arap kardeşlerimizin, bu zatın imanı, ihlâsı ve İslâm sevgisini nasıl itiraf ettiklerini açıklayacağım. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mehdi'nin İkinci Halifesi, Mirza Beşirüddin Mahmud Hazretleri'nin nasıl harekete

geçtiğini ve İslâm düşmanlarının buna nasıl tepki gösterdiğini aydınlatacağım. Bunlar çok ilgi çekici gerçeklerdir ve bu Cemaat üyelerinin bu gerçekleri bilmeleri gerekir.

Bu hutbeler hakkında Cemaat üyelerinden aldığım mektuplara göre, bazı Ahmedi gençlerin bu gerçekleri bilmediklerini öğrendim. Özellikle Almanya'da bulunan Ahmedi gençlerin bana yazdıklarına göre, daha önce onlar bu suçlamalara cevap veremezlermiş ve cevaplarının ne ve nasıl olabileceğinden haberdar değillermiş.

Fakat bu hutbeleri dinledikten sonra artık onlar iyice aydınlanmışlar ve muhalifler, onların cevaplarından dolayı paniğe kapılmışlar. Hatta bazı yerlerde onlar artık birbirleriyle kavga etmekteymişler ve Ahmediler doğru biz haksız çıktık diyerek birbirlerine sitem etmekteymişler.

Kısacası doğruluğun sesi daima etkili olur. Ancak bizim doğruyu bilmemiz ve gerçekçi tam olarak kavramamız gerekir. O bakımdan, Allah nasip ederse, gelecek hutbelerimde ben geri kalan suçlamalar konusunda Cemaatimizin üyelerine bilgi vereceğim ve Ahmediye Cemaati düşmanlarının kendi lisanından ve kaleminden çıkmış olan sözlerden referanslar vererek doğruluğu ispat edeceğim. Yüce Rabbimiz, lütfuyla onu bana nasip eylesin. Âmin!

Filistin sorunu ve Müslüman Ahmediye Cemaati

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 15 Mart 1985 Cuma günü verdiği hutbenin metnidir. Kendileri Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Âl-i İmran Suresi'nin aşağıdaki (111.'nci, 114.üncü, 115. ve 116.'nci) ayetlerini okudular.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَلَوْ أَنَّمَنِ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ
مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١١﴾ لَيْسُوا
سَوَاءً مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ
اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٢﴾ يُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ
وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٣﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ
خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٤﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Bu ayetlerde Kitap Ehli'ne mesajın ulaştırılması üzerinde durulmuş ve şayet onlar bu mesajı kabul etmezlerse kendilerinin sorumlu olacağı konusu aydınlığa kavuşturulmuştur. Hz. Muhammed'in(sav) Ümmeti'nin bundan sorumlu tutulamayacağı; tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse ve hiçbir konuyu eksik bırakmazlarsa, yine de Ehl-i Kitap onların seslerine kulak vermezlerse Ümmet-i Muhammed'in bundan sorumlu olmayacağı, çok

hekimane bir şekilde beyan edilmiştir. Kur'an-ı Kerim, bütün Kitap Ehlini külliyeten reddetmenin ve sanki onlarda hiçbir hayrın baki kalmadığını ileri sürmenin caiz olmadığı üzerinde durmuştur. Kur'an-ı Kerim bir milletin külliyeten gazap ve lanet edilmiş bir millet olarak ileri sürülmesinin ve sanki onlarda hiç uslu ve hayırlı insan yokmuş gibi bir intiba uyandırılmasının tasvip edilemeyeceğini de belirtmiştir; çünkü böyle bir telakki, Yüce Rabbimiz^{cc} katında makbul değildir. Böylece Kur'an-ı Kerim, ölü zannedilen insanların bile manevî bir şekilde tekrar hayata kavuşturulabileceğini açıklayarak Ümmet-i Muhammed'in(sav) onlara İslâmiyet'in mesajını ulaştırmak konusunda ihmalkârlık yapmamalarını bu Ümmete tavsiye etmiştir. Bu ayetlerin mealı şöyledir: "Siz, insanların yararına meydana getirilmiş olan en iyi ümmetsiniz. Siz iyilik yapmalarını ve fenalıktan sakınmalarını da insanlara tavsiye edersiniz. Keza Yüce Allah'a da inanırsınız. Eğer Ehl-i Kitap da inanmış olsalardı kendileri için hayırlı olurdu.

(Yani Ümmet-i Muhammed(sav) tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ettiğinden Ehl-i Kitap'ın onlara kulak vermemelerinin sorumluluğu artık Ümmet-i Muhammed'e(sav) ait olmayıp Kitap Ehli'ne aittir.) Ehl-i Kitap arasında inananlar da vardır. Ancak onların çoğu fasıktırlar..... Ehl-i Kitap'ın hepsi bir değildir. Onlar arasında Hak'tan yana olan ve geceleyin Allah'ın ayetlerini okuyarak secdelere kapananlar da vardır. Onlar Allah'a ve ahiret gününe

inanırlar ve iyiliği telkin ederler, fenalıktan insanları menederler. Hayırlı işler yapmak için acele davranırlar. Hiç şüphesiz onlar salihlerdendir. Onlar her ne hayırlı iş işlerlerse takdirle karşılanacaktır ve onun sevabı kendilerine verilecektir. Allah sakınanları iyi bilendir.”

Bu ayetlerde Müslümanlara, Kitap Ehli'ne Allah'ın^{cc} mesajını ulaştırmaları tavsiye edilmiştir ve şayet onlar İslâmiyet'i kabul etmezlerse bunun sorumluluğu kendilerine ait olacaktır denmiştir. Hz. Muhammed'in(sav) Ümmeti tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse, inanmayanlardan sorumlu tutulmayacaklardır

buyurulmuştur Bu ayetlerde bütün Ehl-i Kitab'ın haktan ve hayırdan tamamen uzak olduklarını ileri sürmenin doğru olmayacağı üzerinde de durulmuştur. Kur'an-ı Kerim, bir milletin Allah'ın^{cc} rahmetinden uzak ve lanetlenmiş olduğunu ve bunda hiçbir istisna bulunmadığını ileri sürmenin doğru olmadığını beyan etmiştir. Yüce Rabbimiz'in talimatına göre ölümlerden dirilerin çıkması imkânsız değildir. Hak Teala^{cc}, Ümmet-i Muhammed'in(sav) ölü milletlerden bile gafil kalmamaları gerektiğini Ümmet'e tavsiye etmiştir ve manen ölü gibi kabul edilen kavimler hakkında ümitsizliğe kapılmanın yersiz olduğunu açıklamıştır.

Dünyanın başka hiçbir kitabında bu talimatı görmemiz mümkün değildir. Kur'an-ı Kerim, hayret verici bir şekilde düşmanlarının iyiliklerinden bahsetmiştir. Böyle bir kelâm ancak Yüce Allah'a^{cc} ait olabilir. Biz bütün dünya insanlarına meydan okuyup kendi kitaplarından buna benzer bir

tek ayet bile çıkaramayacaklarını iddia edebiliriz. Şüphe yoktur ki Yüce Rabbimiz'in Kelâmı daha önce de birçok kişilere vahyedilmiştir. Ancak Hak Teala^{cc} kelâmını, Hz. Muhammed'e(sav) vahyettiği gibi başka hiç kimseye vahyetmemiştir. Hz. Muhammed'in(sav) kalbi, düşmanlarına karşı nasıl sevgi beslemekteyse, kendisine vahyedilen kelâm da aynı özellikleri taşımaktadır. Fakat Maalesef bugün Hz. Muhammed'in(sav) Ümmeti olduğunu iddia eden bazı kişiler, Müslüman Ahmediye Cemaatine itiraz ederler ve Yahudilere bile tebliğ yaptığını ileri sürerek bu Cemaatin İsrail'de bir merkezi bulunduğunu, dolayısıyla Yahudilerin ajanı olduğunu propaganda ederler. Bu suçlama ne kadar cahilanedir. Bu suçlamayı yapanların Kur'an-ı Kerim ve Sünnet-i Seniye'den haberleri yoktur. Kur'an-ı Kerim, Ümmet-i Muhammed'in(sav) tebliğ feyzinden hiçbir milleti mahrum etmediğini, hatta düşmanlarını da kapsadığını, şayet birisi bu feyzi kabul etmezse bunun sorumluluğunun Ümmet-i Muhammed'e(sav) değil, kabul etmeye ne ait olacağını apaçık beyan etmektedir.

Bu konuda Hz. Resulullah'ın(sav) örneği gözümüzün önündedir. Daha sonra adı Abdullah Bin Selâm^{ra} olarak değiştirilen; İslâmiyet'i ilk olarak kabul eden Yahudi, Hz. Resulullah'ın(sav) şahsî çabaları ve tebliği sonucunda Müslüman olmuştur. Hz. Resulullah(sav) daha sonra onun vasıtasıyla diğer Yahudileri toplayarak tebliğ farızasını yerine getirmiştir.

Kısacası, Hz. Resulullah'ın(sav) hayatında, Yahudilere tebliğ yapmayı yasakladığı

yahut kendisinin onlara tebliğ yapmadığı, yahut da Yahudilere karşı iyi davranışı yasak ettiği bir tek hadise yoktur. Bir defa bir Yahudi kadın, oğlunun ölüm döşeğinde can çekiştiğini ve ölmeden önce Resulüllah'ı(sav) görmek istediğini kendisine bildirerek evine teşrif buyurmasını rica etti. Bunun üzerine Allah'ın^{cc} Habibi(sav) hemen hastayı ziyaret etti ve can çekişmesi anında bile tebliğ yapmaktan çekinmedi. Nitekim çocuk ölmeden önce İslâmiyet'i kabul etti ve Müslüman olarak can verdi. İşte bağlı olduğumuz yüce örnek budur. Bizim muhaliflerimiz ise bizi bundan alıkoymak isterler!

Bir defa bir ölü mezara taşınmaktaydı. Kortej, Resulüllah'ın(sav) önünden geçtiği zaman Allah'ın^{cc} Habibi(sav) ölüye saygı göstererek ayağa kalktı. O sırada ölünün Yahudi bir kadın olduğu sesleri yükselmeye başladı. Bunun üzerine Resulüllah(sav): "Bütün insanların üzüntüleri eşittir. Ölmeden önce bu kadının canı yok muydu?" buyurarak insanlık şerefine ehemmiyetini belirtti. Uğruna bütün kâinatın yaratıldığı Resulüllah(sav), Yahudi bir kadının cenazesi geçerken ayağa kalkar. Bugün maalesef, bu yüce örneğe tabi olduğumuzdan dolayı, nefreti telkin eden kişilerce suçlanmaktayız! Bu kişiler sanki Hz. Muhammed'in(sav) güzel örneğine tabi olmayınız, aksine bizim mekruh örneğimize tabi olunuz demektedirler! Müslüman Ahmediye Cemaati olarak biz asla onların talimatlarını benimseyemeyiz. **Bizim tabi olduğumuz yüce örnek daima Hz. Muhammed'in(sav) örneği olmuştur ve biz bu yüce örneğe bağlı**

olarak yaşayacağız ve bunun üzerinde can vereceğiz. Allah^{cc} nasip ederse Allah'ın Habibi'nin(sav) kurban olduğum Sünnet-i Seniyesi'nden asla ayrılmayacağız.

Ahmedi Müslümanların Yahudilerin ajanı olup Yahudiler yararına çaba sarfettikleri suçlamasına gelince, bu tamamen asılsız ve batıl bir suçlamadır. Gerçekleri incelediğimiz zaman bunun tam tersine bir durum karşımıza çıkmaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, Filistin'i bölmek üzere zalimane bir plân karara bağlanınca, hangi ses bütün İslâm âlemini uyarmıştı? Bütün Arap ve Arap olmayan diğer İslâm ülkeleri kimin sesiyle uykularından uyandırılmıştı? Bu içten uyarı, Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'nin sesiydi. O, çok sayıda bildiri yayınlarak İslâm ülkelerini uyarmıştı. "Bugün Batı size düşman kesildiyse, Doğu'nun size dost olacağını; Doğu sizin düşmanınızsa Batı'nın size arkadaş olacağını zannetmeyiniz. Bugün ne Amerika ne de Rusya hiçbiri size dost değildir. Onlar İslâmiyet düşmanlığı üzerinde anlaşmışlardır ve ondan dolayı kendi aralarındaki düşmanlıklarını unutmuşlar ve birleşmişlerdir. Bugün siz de İslâm sevgisi için ihtilaflarınızı unutarak anlaşamaz mısınız?" Diyerek bütün İslâm âleminin birliği için çağrı yapmıştı.

Bu çağrı çok etkileyici idi ve bütün Müslümanları uyardığı gibi bunun yankısı uzun müddet Arap âleminde duyuldu. Daha sonra Filistin'in bölünmesi zalimane bir şekilde karara bağlanınca o, bir yazı daha yazarak çok sayıda neşretti. Bu yazı-

da o, bu karardan sonra Müslümanların bu yenilgiyi zafere dönüştürmek üzere ne gibi adımlar atmaları gerektiği konusu üzerinde durdu. O zaman Arap dünyası ne durumdaydı ve Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nasıl teşekkür borçluydu? Bu konu çok geniştir. Ben günün Arap dünyasının bu yazıya nasıl tepki gösterdiğini ve sömürgeci güçlerin bu sese nasıl kulak verdiğini aydınlatmak üzere ancak bir iktibas vermekle yetineceğim.

Irak'tan yayınlanan "El-Anba" gazetesi yazı işleri müdürü meşhur gazeteci Üstad Ali Elhayyat Efendi, gazetesinde şöyle bir yazı yazdı: "Bu yabancı güçler daima Müslümanlara nifak sokmak ve onları yermek üzere çaba sarfetmişlerdir. Bu arada bazı hizipleri Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhine çekmek istemişlerdir.... Aslında bu çabaların sömürgeci güçler tarafından harcandığını ben şahsen biliyorum. Aynı güçler geçen Filistin savaşı esnasında bizzat beni de bu iş için alet etmeye çalıştılar. O günlerde ben bir mizah dergisinin müdürüydüm ve dergi sürekli olarak hükümeti tenkit ediyordu. Bir gün Bağdat'ta bulunan yabancı bir devletin temsilcisi beni çağırarak benimle görüşmek istedi. Görüşme esnasında o, dergimi methederek, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin dinden çıkmış olduğunu vurguladı ve bu Cemaat'i küçültücü bir şekilde yermemi istedi. (Sanki sömürgeci bir güç İslâmiyet'i savunmak üzere çalışıyormuş! Müslüman Ahmediye Cemaati'nin küçük düşürülmesi sözde bir Gayr-i Müslim sömürgecinin kalbinde yatmakta olan İslâm sevgisinin bir parça-

sıymış!) Bu, 1948'de Kutsal Toprakların bir kısmını Siyonist bir idareye teslim ederek orada İsrail devletinin kuruluşu günlerindeki hadisedir. Bence Filistin'in haksız olarak bölünmesi üzerine, aynı yıl Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yayınladığı iki bildiriye karşı o yabancı sefaretin bu Cemaat'e verdiği cevap buydu. Bu bildirilerin ünvanı "Heyet-ül Ümemil Müttehide Ve Karar-ü Taksimi Filistin" (Birleşmiş Milletler Müessesesi ve Filistin'i Bölme Kararı) idi. Bu bildiride Filistin limanlarını Yahudilere teslim etmek üzere Batılı sömürgeci ve Siyonist güçlerin hazırladıkları entrikalar açığa vurulmuştu. İkinci bildirinin ünvanı "El-Küfrü Milletün Vahide" (Bütün Kâfirler birdir) idi. Bu bildiride Müslümanlar tam bir birlik ve kardeşliğe davet ve teşvik edilmişti..... İşte bu hadiseye ben bizzat şahit oldum. Ahmedî Müslümanlar, sömürgeci güçlerin kurduğu İsrail Hükümetini sona erdirmek üzere Müslümanları birliğe davet ettikçe, bu sömürgeci güçlerin Ahmedîler aleyhinde nefret uyandırmak ve bu Cemaat'i yermek maksadıyla bazı kişi ve hizipleri kıskırtmak için ellerinden geleni yapmaya devam edeceklerine inanıyorum."

Kısacası günün Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı'nın neşrettiği söz konusu iki bildiri hayret verici etkiler uyandırdı. Sömürgeci güçler titremeye başladı ve gazeteleri satın alarak Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir hareket başlatmak üzere yabancı sefaretlere talimatlar vermeye başladı.

Bir suçlama da, Müslüman Ahmediye Cemaati üyesi Sn. Sir Zaferullah Han'a

yapılmıştır. Güya o, Filistin aleyhinde bazı konuşmalar yapmış ve Filistin'in çıkarını zedelemiş! Bu suçlama hayasızlığın bariz bir örneğidir. Sanki bütün Arap dünyasının bilmediğini Pakistanlı mollalar biliyorlarmış! Bu zat gecesini gündüze katarak bütün gücüyle Araplar için çaba sarfetti. Onun gaddar oluşunu(!) Araplar anlayamamış. Ancak Pakistan'ın Ahrar'lı mollaları, sözde Cemaat-i İslâmi ve Pakistan Sıkıyönetim İdaresi işin gerçeğini anlamışlar! Arap dünyası o zaman olduğu gibi, Pakistan'da Ahmediye aleyhtarı hareketlerin şiddetlendiği son zamanlara kadar, Zaferullah Han'ın Arap dünyasına yaptığı hizmetleri hem iyi bilmekte hem de bu hizmetlere teşekkür borçlu olduğunu beyan etmektedir. Meselâ Abdülhamid El-Katip, El-Arabî adlı derginin Haziran 1983 sayısında şöyle demiştir: "Filistin savunmasında er kişi olduğunu ispat etmiş olan tek zat Zaferullah Han'dır. O, Allah vergisi olan konuşma yeteneğini, yasa ve siyaset becerikliliğini, kısacası Yüce Rabbimiz'in kendisine bahşettiği bütün kuvvetlerini Arap çıkarlarını savunmak üzere kullanarak Filistin çıkarlarını korumaya çalışmıştır. Onun bütün konuşmaları gerçek İslâm talimatları ve İslâmiyet ruhuna uygun olurdu."

Filistin meselesi daha canlıyken, Sir Zaferullah Han'ın bu konuda sarfettiği çabalar artık tarihe malolmuştur. İşte o günlerde İslâm âlemini bu yüce zatın hizmetlerinden mahrum bırakmak üzere sömürgeci güçler tarafından bir entrika yürürlüğe kondu ve Filistin Müftüsü, sömürgeci güçlere alet olarak Zaferullah

Han Bey aleyhinde bir fetva neşretti. Bunun üzerine Arap Lig Genel Sekreteri General Abdürrahman Azzam Paşa, fetvayı neşreden dergiye mektup yazarak yazı işleri müdürüne şöyle ikazda bulundu: "Kadiyaniler ve Pakistan Dışişleri Bakanı Sayın Zaferullah Han Bey aleyhinde sözde bir müftünün fetvasını, dinî bir fetva olarak telakki etmenize hayret ediyorum. Eğer bu fetva kabul edilirse, insanların inançları, saygınlıkları, hatta bütün gelecekleri birkaç cahil molların eline düşmüş olacaktır. Biz Zaferullah Han Bey'in sözü ve ameliyle gerçek bir Müslüman olduğunu iyi biliriz. Yeryüzünün her bölgesinde o, başarılı bir şekilde İslâmiyet'i savunmuştur. İslâm müdafaası uğruna benimsenen ortak politikayı başarılı bir şekilde savunmak Zaferullah Han'ın daima özelliği olmuştur. Onun için Müslümanlar kendisini sevmektedirler ve onların kalpleri kendisine teşekkür borçludurlar."

Dünyadaki Müslümanların bir kısmı Pakistan'da bulunmuyor mu? Bütün İslâm âleminin, hatta İslâm nurunun çıktığı Arabistan'daki Müslümanları en iyi şekilde müdafaa ettiğinden dolayı Zaferullah Han'a teşekkür borçlu olduğunu bilmiyorlar mı?

El-Misri adlı başka bir Arap dergisi Haziran 1952 sayısında "Ey Kâfir! Yüce Rabbimiz Şanını Arttırsın" başlığı altında şöyle demiştir: "Müftü Bey, Zaferullah Han'ın kâfir olduğunu ileri sürmüştür. Buyurun hep birlikte Zaferullah Han'a selâm gönderelim. Onun gibisi nerede? Bugün İslâm âlemi onun gibi yüzlerce kâfire muhtaçtır."

Mısır'ın "Ezzaman" adlı başka bir gazetesi 25 Haziran 1952 sayısında şöyle bir yorum yapmıştır: "Ben bu fetvadın dolayı çok üzüntü duydum. Sebebi şudur ki; Muhammed Zaferullah Han, İslâm ve Arap dünyasına; özellikle Mısır'a büyük hizmetlerde bulunmuştur. Bütün İslâm âlemi onun hizmetlerine daima teşekkür borçlu kalacaktır."

Aynı şekilde "Elyevm" adlı başka bir gazete 26 Temmuz 1952 sayısında şöyle bir yorum ileri sürmektedir: "Sömürgecilğe büyük bir kuvvet, fesahat ve doğrulukla karşılık veren; Yüce Allah'ın^{cc}, diline ve kalbine hak ve doğruluk nuru ihsan ettiği bir kimse eğer kâfir ise, ermiş kişilerin çoğu böyle bir kâfir olmayı temenni edecektir."

"Beyrut Elmesa" gazetesi şöyle bir yorum yaptı: "Şeyh Mahluf ile Zaferullah Han arasında açık bir fark vardır. Şeyh Bey, hiç hayırlı işleri bulunmayan bir Müslüman'dır. İş gücü de Müslümanların arasına nifak sokmaktır. Buna mukabil Zaferullah Han daima hayır işleyen bir Müslüman'dır. Yüce Rabbimiz^{cc} Kur'an-ı Kerim ayetlerinde iman ile amel-i salih daima aynı anda birlikte zikretmiştir. Yazık! İman ve amel-i salihle rağmen Müslümanlara kâfir demek ne kadar mantık dışıdır?"

Kısacası İslâm âlemi ne zaman bir tehlike ile karşı karşıya bulundursa, Müslüman Ahmediye Cemaati daima Müslüman kardeşlerini uyarak onlara yol göstermiştir. Cemaat liderleri yani Hz.Mehdi'nin^{as} halifeleri daima ilk olarak İslâm âlemine doğruyu salık vermişlerdir

ve bu Cemaat her çeşit hizmette bulunmuştur. Ancak Maalesef İslâmiyet'e düşman olan sömürgeci güçler, Müslümanları kışkırtarak daima bu Cemaat'i cezalandırmıştır ve vicdan hürriyetini savunduğu için daima rezil etmeye çalışmıştır. İslâm âlemi hem dıştan, İslâmiyet'e düşman olan güçler tarafından, hem de içten sömürgeci ajanların kullanılmasıyla, tehlikelere maruz kalmış ve zarar görmüştür.

Bugün bile İslâm âlemi böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bulunmaktadır. Ancak daha önce bu korkunç tehlike İslâm âlemi tarafından tarih boyunca asla hissedilmemiştir. Bugün bu tehlike Rusya, Amerika, Budistler, Siyonistler, Doğu yahut Batı tarafından değil, Müslüman olduğunu iddia eden ve İslâm sevgisini alet ederek iktidara gelen ve Pakistan Müslümanlarına musallat olan sözde Müslüman bir hükümet tarafından duyulmaktadır. İslâm âlemi daha önce hiçbir zaman böyle bir tehlikeye maruz kalmamıştır. Gayr-i Müslimler tarafından Kelime-yi Şehadet'i yoketmek üzere sarfedilen çabalar tarih boyunca var olmuştur. Bu korkunç çaba ilk olarak Resulüllah(sav) zamanında sarfedilmeye başlanmıştır. Ancak İslâmiyet'e mensup olan bazı şanssız kimseler tarafından böyle bir çaba harcanacağı aslâ düşünülemezdi. Müslümanların kendi elleriyle Kelime-i Şehadet'i yokedecekleri akla gelmezdi. Maalesef bugün Pakistan'ın diktatör idaresi böyle bir çaba içinde bulunmaktadır. Pakistan'da bugün yepyeni fakat çok korkunç ve kanlı bir tarih yazılmaktadır. Bugün Pakistan'da İslâm temellerine; yani Tevhit ve

Risalet-i Muhammed'e saldırganın en büyük İslâm hizmeti olacağı savunulmakta ve propaganda edilmektedir. Ahmedi Müslümanlar eğer Tevhit ve Risalet'ten vazgeçmezlerse, şiddetli bir şekilde cezalandırılmaları gerekir denmektedir. Bugün sözde bir İslâm ülkesinde Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletine karşı yapılan ve ortalığı bulandırmakta olan korkunç saldırı işte budur.

Bu saldırılar nasıl yapılmaktadır? Bunun sadece bir tek örneğini zikretmekle yetineceğim. Kelime-i Şahadet getirmek suçundan yakalanarak Pakistan'ın diktatör idaresi tarafından ceza görmüş olan Ahmedi bir genç bana şöyle yazdı: "Polis memuru beni yakalayıp dövmeye başladı. Daha sonra başka bir polis memuru da geldi ve her ikisi birden beni tokatlamaya başladı. Daha sonra beni bir odaya götürüp bir tahta sandığa yatırdılar ve dövdüler. Ben bu arada yüksek sesle Kelime-i Şahadet'i getirmeye devam ettim. Oradan beni at arabasına bindirerek Bağbanpura karakoluna götürdüler. Yolda da beni dövmeye ve tokatlamaya devam ettiler. Bu arada ben: "Rabbena afriğ aleyna sabren ve sabbit akdamena vensürna alalkavmil kâfirin" duasını okumaya devam ettim. Bağbanpura (Gucranvala) karakoluna vardığımızda polis memurlarından birisi, bunu yatırın ve dövün, dedi. Bana yere yat dediler. Ben yatmadım. Bunun üzerine iki üç memur beni yakaladı. Birisi saçımdan, diğeri kolumdan tuttu. Birisi de ayaklarımı çekti. Böylece beni yere yatırdılar. Polis memurlarından birisi sopa ile beni dövmeye başladı ve yedi

sekiz darbe indirdi. Her seferinde ben yüksek sesle Kelime-i Şahadet'i okudum. Bunun üzerine: sen kâfirlerdensin; sen kim oluyorsun da Kelime-i Şahadet'i getiriyorsun, diyerek beni dövmeye devam ettiler. Bununla da İslâm hizmeti! heveslerinin tamamlanmadığını hisseden memurlardan birisi bana "şalvarını çıkar" dedi. Ben şalvarımı çıkarmadım. Bunun üzerine yedi sekiz polis memuru zorla benim şalvarımı çıkardı ve çırlıçıplak yere yatırarak dövdüler. Hak Teala^{cc} bu durumda bile Kelime-i Şahadet'i getirmemi bana nasip eyledi. Bu arada birkaç polis memuru daha geldi ve senin mürşidin nerede doğdu ve nerede öldü? Bunu söylesene! Onlar bana ve Mehdi Hazretlerine ana avrat küfrettiler. Yarım saat kadar sövdüler ve ben Yüce Rabbime dua etmeye devam ettim. Onlar aynı sopa ile popoma, başıma ve omuzlarıma sayısızca darbe indirdiler."

İşte Pakistan'da bugün Kelime-i Şahadet ile İslâm hizmeti düşüncesi budur. Bu hadise size Bilal-i Habeşi'yi^{ra} hatırlatmadı mı? Kelime-i Şahadet'i getirdiğinden dolayı Arabistan'ın sıcak çölünde yerlerde süründürüldüğü aklınıza gelmedi mi? Allah'ın^{cc} birliği ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletinin özü ve hülâsası olan Kelime-i Şahadet'i getirmek suçundan, inananlar nasıl cezalandırılırdı? Müminlerin vücutları nasıl su toplar ve topladığı su ile o ateşi nasıl söndürürlerdi?

Kısacası, yüzlerce sene önce, Hz. Resulüllah(sav) zamanında Kelime-i Şahadet'i yeryüzünden silmek üzere nasıl acıklı olaylar yaşandıysa ve Arabistan'da

kefereler nasıl Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletini yoketmek gayesiyle müminlere nasıl eziyet verdilerse, bugün Pakistan'da da aynı hadiseler yaşanmaktadır. İşin acı tarafı şudur ki bugün sözde Müslüman bir ülkenin yöneticileri bu olaylardan sorumludurlar. Bugün şeytandan daha memnun hiç kimse olamaz. Çünkü bir zamanlar Hz. Muhammed'in(sav) can düşmanlarının yaptığı bu gün, sözde onun ümmetî yapmaktadır ve şeytan onları kışkırttığından dolayı, onlar bu gibi çirkin hareketleri yapmaktadırlar. Onlara, ne yapıyorsunuz, sizde akıl ve mantık yok mu? diye sorduğunuz zaman çok tuhaf deliller ileri sürerler. Bunlardan biri şudur: "Siz pis kimselersiniz. Kelime-i Şehadet'i okumanız yahut onun rozetini göğsünüze takmanız bu yüce Kelimeyi küçük düşürecektir. Biz de buna tahammül edemeyiz." Bu delil ne kadar tuhaftır. Kelime-i Şahadet'in gayesi pis olanları tertemiz yapmaktır. Bu kelime pis insanları pak yapmak üzere indirilmiştir. Eğer Ahmediler sözde pis iseler, Kelime-i Şahadet'in onları tertemiz yaptığını düşünerek memnun kalmanız gerekir. Bu, yüce Allah'ın^{cc} birliğini ve Hz. Muhammed'in(sav) risaletini dile getiren pak bir ifadedir. Kelime-i Şahadet insanları tertemiz kılan, en Yüce Peygamber'in(sav) Kelimesi'dir. Kelime-i Şahadet, asırların sapık ve çirkinlerini, ahlâkı bozulmuş pisleri dahi tertemiz kılmış ve pak yapmıştır. Bu, pakları pis yapan bir molla, yahut temizleri çirkine dönüştüren bir diktatörün malı değildir. O bakımdan eğer Müslüman Ahmediye Cemaati pis ise, ona gerekli

olan bütün pisleri tertemiz kılan Yüce Rabbimiz ile sevgili Peygamberi'nin Kelime-i Şahadet'i'dir. Başka hiçbir kimsenin kelimesine ihtiyacımız yoktur.

Muhalliflerimiz, Ahmediler'in Kelime-i Şehadet'i içten okumadıklarını; "Muhammed" kelimesini ifade ettikleri halde içten "Ahmed" dediklerini ve Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'yi kastettiklerini ileri sürerler. Bu iddia ne kadar cahilanedir. Bizi Kelime-i Şahadet'ten ayırmak üzere yaptıkları mekruh bir hareket yanında, bir de haşa Allah olduklarını ve Peygamber Efendimiz'den(sav) daha üstün olduklarını iddia etmiş oluyorlar. Hz. Muhammed(sav), Kelime-i Şehadet'i getirenin yalan söylediğini, içi ile dışının birbirini tutmadığını asla iddia etmemiştir. Hatta, Hak Teala'nın "iman daha kalbinize girmemiştir" buyurduğu kimselerin bile, dillerinin ifadesinin kalplerinin ifadesinden ayrı olduğunu aslâ ileri sürmemiştir. Buna mukabil Hz. Muhammed'in(sav) yüce şanını ispat eden bazı hadiselerle karşılaşmamız mümkündür.

İslâm tarihinde bu gibi hadiseler mevcuttur. Meselâ Usame^{ra}, Müslümanlara sık sık saldıran birisini öldürdü. Hz. Usame^{ra} onu öldürmeden önce o, Kelime-i Şehadet'i getirdi. Fakat Usame^{ra} onun Kelime-i Şehadet'i okumasına rağmen yine de onu öldürdü. Bu hadiseyi Hz. Resulullah'a(sav) bildirdiği zaman Allah'ın^{cc} Resülü: "Lâ ilâhe illallah" demesine rağmen sen onu öldürdün! diyerek üzüntüsünü belli etti. O, korkudan Kelime-i Şehadet'i getirmişti, dediği zaman Hz. Resulullah(sav): "Onun kalbini yarıp ta içine baktın mı?" diye kar-

şılık verdi ve bu cümleyi defalarca tekrarladı.

Demek ki birisi Kelime-i Şahadet'i getirdiği zaman Hz. Resulüllah(sav) asla, onu okuyanın dili ile kalbinin birbirini tutmadığını ne kendi iddia etmiştir, ne de kendisine tabi olanların böyle bir iddiada bulunmalarına izin vermiştir. Maalesef bugünün cahil mollaları davranışlarıyla, hem hazır hem de gaybı bildiklerini, Hz. Resulüllah(sav) ve ashab-ı kiramdan^{ra} daha üstün olduklarını! ve insanların kalplerini de okuyabildiklerini iddia etmektedirler.

Başka bir rivayete göre Usume Bin Zeyd^{ra}: "Ya Resulüllah, o "Lâ ilâhe illallah" sözünü kılıç korkusundan dolayı söylemişti" dediğinde Peygamber Efendimiz(sav): "Onun, Lâ ilâhe illallah demesine rağmen sen yine de onu öldürdün. Kıyamet günü "Lâ ilâhe illallah" şahadet ettiği zaman sen ne yapacaksın?" buyurdu." Bunun üzerine Usume Bin Zeyd^{ra}: Ey Allah'ın Resulü! "Allah'ın^{cc} beni bağışlaması için dua et" diye yalvardı. Ama Peygamber Efendimiz(sav): "Lâ ilâhe illallah, kıyamet günü karşına çıktığında sen ne yapacaksın" kelimelerini tekrarlamaktan başka birşey söylemedi.

İşte bugün Pakistan'da bu olaylar aynen böyle yaşanmaktadır. Bugün orada diktatör idaresi maalesef İslâmiyet'in temeline saldırmaktadır ve İslâmiyet adına iktidara gelen bir general, bu yüce dinin kökünü kazımaya çalışmaktadır. Bu arada İslâm âlemi maalesef gaflet uykusuna dalmıştır.

Filistin tehlikeye düştüğü zaman Mehdi Hazretleri'nin İkinci Halifesi Müslümanları şöyle uyarmıştı: "Bugün söz konusu olan Filistin değil Medine'dir. Bugün Kudüs tehlikede olmayıp Mekke-i Mükerreme tehlikededir. Bugün Ahmet yahut Mehmet değil, Hz. Muhammed'in(avs) haysiyeti söz konusudur. Bütün anlaşmazlıklarına rağmen bugün düşmanımız İslâmiyet düşmanlığı için birleşmiştir. Müslümanlar bugün binlerce sebep bulunmasına rağmen birleşmeyecekler mi?"

Bugün Pakistan'da Kelime-i Şahadet'in tehlikeye girmesi üzerine ben bütün İslâm âlemini uyarıyorum. Bugün ne Filistin, ne Kudüs ne de Mekke-i Mükerreme hiçbir söz konusu değildir. Bugün, adıyla bu beldelerin hürmet kazandığı Yüce Rabbimiz'in Celâli söz konusu olup, vahdaniyeti (tek oluşu) tehlikededir. Bugün Hz. Muhammed'in(sav) risaleti tehlikededir. Müslümanların kalbinde hiç Allah ve Peygamber sevgisi yok mu? Sözde bazı Müslümanların Kelime-i Şahadet'e saldırdığını görünce Ümmet-i Muhammed'in kalbi rencide olmamakta mıdır?

İşin en acı tarafı şudur ki, Müslümanların bu işe alet olmayacaklarını gören Pakistan'ın dikta rejimi, İslâm düşmanları olan Hıristiyanları kullanarak onlara Kelime-i Şahadet yazılarını sildirmektedir. Hatta bu çirkin iş için hapishanelerden tutuklular ve suçlular getirilmektedir ve onların eliyle Yüce Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in(sav) risaleti demek olan Kelime-i Şahadet yazıları silinmektedir. Ziya-ül Hak adlı bir diktatör hem bu dünyada, hem de ahirette bunun başlıca sorumlu-

Maneviyat

sudur. O, yüce Rabbimiz'in^{cc} Celâline ve Habibi'nin(sav) mukaddes ismine ve yüce risaletine saldırdığı için, ne maddî ne de manevî hiçbir güç onu Allah'ın^{cc} cezasından kurtaramayacaktır.

Bugün Ahmedî Müslümanlar Kelime-i Şahadet uğruna her fedakârlığı yapmaya hazırdırlar. Onlar asla yılmayacaklardır. Fakat ey İslâm âlemi! Siz neden bu saadetten mahrum kalmaktasınız? Acaba kalplerinizde İslâmiyet ve Kelime-i Şahadet sevgisinden bir emare bile kalmamış mıdır? Bugün ben, bütün İslâm âleminin ortak mirası olan ve İslâmiyet'in temeli olup hakkında ne Şiiler, ne Sünniler, ne Vahhabiler ne de diğer Müslüman hizipler arasında hiç bir anlaşmazlık bulunmayan Kelime-i Şahadet'e sizi davet ediyorum. Kelime-i Şahadet, İslâmiyet'in temelidir. Maalesef bugün bu temele saldırıda bulunulmuştur. Bugün ben sizleri, Hira mağarasından çıkıp bütün dünyaya ürperti vermiş olan o yüce sese ve onu canı

gibi korumuş olan Bilâl-i Habeşi'ye^{ra} davet ediyorum. Buyurun, Kelime-i Şahadet uğruna, düşüncesinin bile insana ürperti verdiği eziyetlere katlanmış olan o köleden ders alalım ve o yüce köleye selâm gönderelim.

Eğer bu hayırlı işte Ahmedî Müslümanlarla birlikte olursanız, daima yaşayabileceğinizi size müjdeleyebilirim. Bu durumda dünyanın hiçbir kuvveti sizi asla yok edemeyecektir. Siz hem bu dünyada, hem de ahirette mükâfatlandırılacaksınız. Yüce Rabbimizin bereketleri daima sizinle beraber olacaktır. Ancak Yüce Rabbinizin vahdaniyetinin ve Habibi'nin(sav) risaletinin tehlikeye girmesi üzerine, hz. Resulüllah'a(sav) mensup olduğunuz halde siyasî çıkarlarınızı yeğ tutarak harekete geçmezseniz, sizden daha büyük suçlu hiç kimse olmayacaktır ve gökyüzü ile yeryüzü size asla rahmet ve selâm göndermeyecektir!